

ת"פ 27183/10/13 - מדינת ישראל נגד שלמה כהן, חברת אוטובוטיק ארז (1974) בע"מ

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כב' השופט עמית כהן

06 ינואר 2019
ת"פ 27183-10-13

בעניין: מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז דרום- עו"ד רונן בוחניק

המאשימה

נגד

1. שלמה כהן

ע"י עו"ד יעקב מרגלוב

2. חברת אוטובוטיק ארז (1974) בע"מ

ע"י עו"ד ארז אבוהב

הנאשמים

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום מאוחד ומתוקן (להלן: "**כתב האישום**"), המייחס להם 6 עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418, סיפא, לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"); 6 עבירות של שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק; עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק; ועבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק.
2. להלן עיקרי העובדות הרלוונטיות, כפי שהוכחו מהראיות: הנאשמת 2 (להלן: "**הנאשמת**") היא חברה אשר פעלה במחסום ארז והפעילה, בין השאר, מתפרה. במועד הרלוונטי לכתב האישום, ניהל הנאשם 1 (להלן: "**הנאשם**") את הנאשמת. ביום 6.3.04 אירע פיגוע סמוך למתחם בו פעלה הנאשמת (להלן: "**הפיגוע**") ובסמוך לכך הוגשה בשם הנאשמת תביעת פיצויים בשל נזקים שנטען שנגרמו לה עקב הפיגוע (להלן, "**תביעת הפיצויים**"), לקרן הפיצויים לפי חוק מס רכוש וקרן פיצויים (להלן: "**מס רכוש**"). תביעת הפיצויים הוגשה בקשר לנזקים שנטען שנגרמו למוצרי טקסטיל של לקוחות המתפרה של הנאשמת, אשר היו מוחזקים בידי הנאשמת.
- לטענת המאשימה, הנאשם החליט להונות את מס רכוש ולקבל פיצוי בשל הפיגוע, עבור נזק שלא נגרם לנאשמת. לשם כך, כך לטענת המאשימה, הורה הנאשם לחשב הנאשמת, יחיאל אלקבץ (ע/ת: 5), להלן: "**אלקבץ**", אלקבץ כונה על ידי חלק מהעדים: "**יחיאל**"), לזייף שישה מסמכים, על פיהם לכאורה הגיעה הנאשמת להסכמה עם 6 מלקוחותיה, על גובה הנזק שנגרם כתוצאה מהפיגוע למוצרי טקסטיל שלהן, אשר היו מוחזקים בידי הנאשמת (להלן יכונן ששת המסמכים: "**מסמכי ההסכמות**", צורפו כחלק מ-ת/2).

מס רכוש מינה שמאי לשם הערכת הנזקים אשר נגרמו לנאשמת בפיגוע- יצחק וסאל (ע/ת: 7, להלן: "**וסאל**"). להוכחת הנזקים שנגרמו לנאשמת בפיגוע, הוגשו מטעמה מסמכים שונים, וביניהם מסמכי ההסכמות. וסאל מסר למס רכוש חוות

דעת, אשר התבססה על מסמכי ההסכמות. בהסתמך על חוות דעתו של וסאל, אישר מס רכוש לנאשמת פיצוי בסכום של 4,098,133 ₪ (להלן: "הפיצוי שאושר"). לנאשמת שולמה מקדמה בסכום של 2,500,00 ₪, בשני תשלומים (להלן: "המקדמה"), והנאשמת פעלה לקבלת היתרה שטרם שולמה, בסך 1,598,133 ₪ (להלן: "היתרה של הפיצוי").

לטענת המאשימה, ששת מסמכי ההסכמות מזויפים, והם הוגשו מטעם הנאשמת להוכיח את הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים, שלטענת הנאשמת היא כוזבת, בניסיון לקבלת סכום הפיצוי שאושר במרמה וקבלת סכום המקדמה במרמה.

כתב האישום ומענה הנאשמים

3. להלן פירוט העובדות הנטענות בכתב האישום ומענה הנאשמים להן, לפי סדרן בכתב האישום. הטענות המקדמיות שנטענו על ידי הנאשמים, יפורטו ויידונו בהמשך.

(1) **בכתב האישום נטען:** הנאשמת, עסקה במגוון תחומים, ביניהם: דלק, מכונאות רכב וטקסטיל. מקום מושבה של הנאשמת, היה באזור התעשייה ארז, עד ליום פינויו במסגרת תכנית ההינתקות.

הנאשמים מאשרים את הנטען.

(2) **בכתב האישום נטען:** בעלי המניות בנאשמת היו פליקס כהן ז"ל (להלן: "פליקס") ורחל כהן (להלן: "רחל"), ואילו מנהלי הנאשמת בפועל היו ילדיהם: קובי (להלן: "קובי"), שמואל (להלן: "שמואל"), שמואל כונה על ידי חלק מהעדים: "שמוליק" (להלן: "שמוליק") והנאשם. אלקבץ שימש כחשב הנאשמת ועסק בפן הפיננסי של ניהול הנאשמת.

הנאשם מאשר את הנטען.

הנאשמת מאשרת את הנטען לגבי בעלי המניות ואלקבץ, אך מכחישה שילדי בעלי המניות ניהלו את הנאשמת, אלא טענה שהם עבדו בנאשמת.

(3) **בכתב האישום נטען:** במהלך השנים 2001 - 2002 אירעו מספר אירועי הצפה במתחם הנאשמת (להלן: "ההצפה"), בהם ניזוק רכוש ובכללו פרטי לבוש, אשר היו מונחים באותה עת במתפרה (להלן יכונה הנזקים אשר נגרמו לנאשמת כתוצאה מההצפה: "נזקי ההצפה"), בגינם הגישה הנאשמת תביעת ביטוח נגד הכשרת הישוב חברה לביטוח בע"מ (להלן: "הכשרת הישוב"). לימים, הגישו "הכשרת הישוב" והנאשמת תביעות נזיקין ושיבוב נגד משרד הביטחון וגורמים נוספים, בגין נזקי ההצפה.

הנאשם מאשר את הנטען.

הנאשמת טענה שהסעיף אינו רלוונטי.

(4) **בכתב האישום נטען:** בתאריך 6.3.04 אירע אירוע חבלני במחסום ארז, בו התפוצצה מכונית תופת בקרבת מתחם הנאשמת (הפיגוע).

הנאשמים מאשרים את הנטען.

(5) **בכתב האישום נטען:** ביום 7.3.04, למחרת הפיגוע, הגישה הנאשמת את תביעת הפיצויים למס רכוש. תביעת הפיצויים נחתמה בידי אלקבץ.

הנאשם מאשר את הנטען. הוסיף הנאשם וטען כי גם בפיוע נגרם נזק רב לצידוד במפעל של הנאשמת ולסחורה שאוחסנה בו באותה עת, בין היתר בשל פיצוץ מיכל מים כתוצאה מהאירוע והצפת המתחם. עוד טען הנאשם כי האציל את מלוא הסמכויות לטיפול בתביעה לאלקבץ, בדומה לטיפולו בתביעה הקודמת בגין ההצפה.

הנאשמת מכחישה שהיא הגישה תביעת פיצויים, וטענה שהנאשם עשה זאת באופן עצמאי, לא בשם הנאשמת, באמצעות אלקבץ או בעזרתו, וללא התייעצות עם בעלי המניות, המנהלים, הדירקטורים או ב"כ הנאשמת מזה 15 שנה.

(6) **בכתב האישום נטען:** סמוך לאחר הפיגוע, הנאשם, החליט להונות את מס רכוש ולקבל סכומי כסף בגין נזק שלא אירע לנאשמת, וכל זאת שלא כדין.

הנאשם כופר בנטען בסעיף 6, אך מודה כי הנהלת הנאשמת החליטה להגיש תביעת פיצויים בגין הנזק הכבד שנגרם לה בפיוע. הנאשם מודה שהוא הורה לאלקבץ להגיש תביעת פיצויים, אך לטענתו ההוראה הייתה להגיש תביעה חוקית.

הנאשמת אינה מתייחסת לנטען ביחס לנאשם 1. ביחס לנזק, טוענת שנגרם לה נזק גדול, אך לא ניתן להעריך אותו בשלב זה.

(7) **בכתב האישום נטען:** הנאשם, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך החודשים מרץ - מאי 2004, הורה לאלקבץ לערוך 6 מסמכים אשר תוכנם היה פירוט הנזק שנגרם לכל לקוח של הנאשמת, שהיו לו פרטי לבוש המוחזקים במתפרה בעת הפיגוע (מסמכי ההסכמות). מסמכי ההסכמות כללו נתונים שקריים ומנופחים בדבר כמויות פרטי הלבוש הניזוקים ובדבר שווי הנזק, והם לא נערכו על דעתן של החברות המדוברות או מי מטעמן.

הנאשם טוען שכל מסמך מזויף או אשר נחזה להיות מזויף, הוכן ו/או נחתם על ידי אלקבץ, ללא ידיעה ו/או מעורבות מצד הנאשם. הוסיף הנאשם וטען שאין לו ידיעה באשר לאמיתות תוכנם של המסמכים המוזכרים בסעיף 7, הוא לא זייף אותם ולא הייתה לו ידיעה, מאחר ומלוא האחריות הייתה בידי אלקבץ. הנאשם הוסיף וציין שאינו יודע אם לחברה כזו או אחרת היו הכמויות המפורטות במסמכי ההסכמות. כמו כן טען הנאשם כי החותמת היא של הנאשמת אך החתימה אינה שלו, אלא של אלקבץ, שהוא באופן בלעדי עסק בעניינים האלה.

הנאשמת מכחישה את הנטען מחוסר ידיעה וטוענת שמסמכי ההסכמות לא נערכו על דעת הנאשמת או מי מטעמה.

(8) **בכתב האישום נטען:** מסמכי ההסכמות לא נחתמו על ידי מורשי החתימה של החברות, או בחותמתן של החברות, אלא הנאשם זייף את החתימות ו/או הורה לאלקבץ לחתום בשם החברות.

הנאשם טוען שכל מסמך מזויף או אשר נחזה להיות מזויף, הוכן ו/או נחתם על ידי אלקבץ, ללא ידיעה ו/או מעורבות מצד הנאשם.

הנאשמת מכחישה את הנטען מחוסר ידיעה.

(9) **בכתב האישום נטען:** הנאשמת, באמצעות הנאשם, הזמינה חוות דעת שמאית בעניין הנזק. לשם

כך, מסר הנאשם בעצמו ובאמצעות אלקבץ, לחברת השמאות, נתונים שקריים ומוגדלים אשר הסתמכו על תביעה קודמת שהגישה הנאשמת בעבר בגין ההצפה נגד חברת הביטוח, תוך הצגת מצג שווא לפיו הנזקים אירעו בפיגוע, בידעו כי נתונים אלה, אינם אמת.

הנאשם טוען כי שירותי השמאות אשר בבסיס חוות הדעת, הוזמנו ממהנדס הטקסטיל עקיבא אהרונוב (עת/9, להלן: "אהרונוב"), על ידי אלקבץ, בדומה להזמנת שירותיו על ידי אלקבץ, במסגרת הטיפול בתביעה בעניין נזקי ההצפה. הנאשם כופר שהוא העביר מידע כלשהו לאהרונוב, מאחר שאלקבץ הוא אשר עבד במישרין מול אהרונוב בכל הנוגע לחוות הדעת. הנאשם הבהיר כי הדמיון בין שתי חוות הדעת אינו שנוי במחלוקת, כשסעיף 1 בחוות דעת של ההצפה, זהה או דומה עד מאוד לחוות הדעת נשוא כתב האישום. מוסיף הנאשם וטוען כי בשנת 2001 הכין אהרונוב והגיש חוות דעת, ובשנת 2004 הגיש את אותה חוות הדעת או חוות דעת דומה עד מאוד בגין הפיגוע. אלקבץ טיפל בהכנת חוות דעת ולא הנאשם, מכיוון שלנאשם לא הייתה נגיעה או התייחסות לאותה חוות דעת. עוד טען הנאשם כי כפי שהוא נהג לעשות מזה שנים רבות, הוא האציל את סמכותו כמנהל הנאשמת, בכל קשור בהגשת חוות דעת, כפי שקרה בשנת 2001, גם בשנת 2004 לאלקבץ, וכשבשנת 2004 אלקבץ אמר לו שזו חוות דעת באשר לגובה הנזק, אלקבץ לא הציג שיש גם חוות דעת משנת 2001. הנאשם טוען שגם אם הוא עיין בחוות דעת או במסמך כזה או אחר, לא הייתה לו ידיעה לגבי נכונות או דיוק המספרים, כי נזק בגובה כלשהו היה, מגדל המים התפוצץ, הזכויות אכן נשברו, הסחורה אכן ניזוקה, אך כאשר הנאשם עיין בחוות דעת ועיין במספרים הכתובים בחוות דעת או במסמכי ההסכמות, הוא לא יכול היה לדעת האם הכמויות הן נכונות אם לאו.

הנאשמת מכחישה כל מעורבות.

(10) **בכתב האישום נטען:** הנאשמת, באמצעות הנאשם, הגישה את חוות הדעת השמאית לקרן הפיצויים, לפיה סכום הנזק הינו 4,098,133 ₪, ובהתבסס עליה קיבלה שתי מקדמות ע"ח הפיצוי הסופי: האחת, ע"ס 1,500,000 ₪ אשר ניתנה בתאריך 3.5.04, והשנייה ע"ס 1,000,000 ₪ בתאריך 5.8.04 (שני הסכומים ביחד הם המקדמה).

הנאשמים אינם מכחישים את הסכומים.

הנאשם טוען שמי שתבע את הכספים זה לא הוא, אלא הפעולות בוצעו בשם הנאשמת וגורמים בנאשמת ידעו על אותן פעולות.

הנאשמת טענה שהיא קיבלה את המקדמות, אולם מי שדרש אותן הוא אלקבץ, ורוב הסכום שנכנס לחשבון הנאשמת יצא יום למחרת לחשבון אחר של הנאשם או חברה מטעמו.

הנאשם בתשובה למענה הנאשמת הכחיש שלקח את כספי הפיצויים שהתקבלו וטען שלא לקח כספים לכיסו הפרטי. הנאשם טען שהכסף נכנס לנאשמת.

(*) לסיכום נטען **בכתב האישום:** (11) הנאשמים, במעשיהם האמורים, קיבלו בנסיבות מחמירות, 2,500,000 ₪ בעבור הנאשמת וניסו לקבל בעבורה, במרמה, 1,598,133 ₪ נוספים; (12) הנאשמים במעשיהם המתוארים, זייפו בעצמם או באמצעות אחר, בנסיבות מחמירות בכוונה לקבל באמצעותם דבר, את "מסמכי ההסכמות", ואף השתמשו בהם על מנת לקבל דבר במרמה; (13) הנסיבות המחמירות הן היקפה העצום של המרמה, התחכום הגלום בה, הפרת האמון, עשיית שימוש במסמכים מזויפים וניצול ציני של רצון המדינה לפצות פיצוי מהיר חברות שניזוקו בפעולות איבה.

הנאשם כופר בידיעתו בדבר יסוד המרמה אשר בקבלת סכום המקדמה ע"ס 2.5 מיליון ₪, וטוען כי לתומו סבר שמדובר במקדמה בגין תביעת פיצוי לגיטימית שהוגשה על ידי הנאשמת. ללא קשר לסכומים נשוא תביעת הפיצויים, נגרם למפעל הנאשמת נזק רב בגינו זכאית הייתה הנאשמת לקבל פיצוי.

הנאשמת מכחישה את הנטען.

הראיות

4. העדים:

4.1. מטעם המאשימה הוגשו הודעות ו/או נשמעה עדותם של העדים הבאים:

· **חוקרי משטרה** - עת/1, עת/2 ועת/3;

· **גורמים שהיו מעורבים בתביעת הפיצויים ואישורה: אלקבץ**, עת/5- חשב הנאשמת; **וסאל**, עת/7- שמאי, ערך שומה של הנזקים שנגרמו לנאשמת עקב הפיגוע, מושא כתב האישום מטעם מס רכוש; **דוד בכר** (להלן: "**בכר**"), עת/8- מנהל חשבונות, ערך חוות דעת של הנזקים שנגרמו לנאשמת עקב הפיגוע, עבור וסאל; **אהרונוב**, עת/9- מהנדס טקסטיל, ערך הערכת נזקים שנגרמו לנאשמת עקב הפיגוע, עבור הנאשמת.

· **גורמים בחברות שהיו לקוחות של הנאשמת, ושתביעת הפיצויים הוגשה בקשר לנזק שנטען שנגרם לסחורה שלהן בפיגוע: ניסים דג'ילדטי** (להלן: "**דג'ילדטי**"), עת/10- מנהל הכספים של נ.י.ד.מ. החזקות בע"מ (להלן: "**נידמ**") ו א.פ.ט.י.א.ס.א.י.א.ס. ייזום והשקעות בע"מ (להלן: "**FTSIS**"); **מריו רובינשטיין**, עת/11- מנהל רשום ב"נידמ" ו-"**FTSIS**"; **דוד גבריאלי** (להלן: "**גבריאלי**"), עת/13- בעל מניות בכאוס מעצבים בע"מ (להלן: "**כאוס**"), ביחד עם "ש.ק"; **אביעד צברי**, עת/14- שותף בסער יזמות ומסחר בע"מ (להלן: "**סער**"); **תומר בן סניור**, עת/15- שותף ב"סער"; **אירית רובי אלימלך**, עת/16- אחת הבעלים של אופנת "סיגנל" (להלן: "**סיגנל**"); **צבי זבילסקי**, עת/17- אחד הבעלים של "סיגנל"; **עופר כהן**, עת/18- הבעלים של אופנת "גריפ" (להלן: "**גריפ**").

· **ניסן בן סימן טוב** (להלן: "**בן סימן טוב**"), עת/19- עובד מס רכוש, חקר את תביעת הפיצויים והגיש תלונה נגד הנאשמת במשטרה.

· **שמואל**, עת/6- אחיו של הנאשם, בנם של בעלי המניות של הנאשמת ואחד ממנהלי הנאשמת.

· **אורלי דהורני**, עת/20- מזכירה בנאשמת עד 2002.

4.2. **בפרשת ההגנה של הנאשם** העידו הנאשם ו**שמואל** (בעניין תמונות שהגיש הנאשם ואשר לטענתו צולמו במועד האירוע).

4.3. **בפרשת ההגנה של הנאשמת** העידו:

· **רחל** - אמו של הנאשם, הבעלים של הנאשמת (אשתו של פליקס, שהיה הבעלים העיקרי של הנאשמת, עד אשר נפטר ואותו היא ירשה).

- **קובי- אחיו של הנאשם, היה שותף יחד עם הנאשם בחברת ש.ק כהן השקעות ונכסים בע"מ (להלן: "ש.ק"), שהייתה הבעלים של מחצית המניות של "כאוס".**

5. מוצגים שהוגשו מטעם המאשימה:

- ת/8 - טופס תביעת הפיצויים מיום 7.3.04.

- ת/2 - **מסמכי ההסכמות** (עמ' 1: "נידמ"; עמ' 2 - 3: "סער"; עמ' 4 - 5: "גריפ"; עמ' 6: "סינגל"; עמ' 7 - 9: "כאוס"; עמ' 12: "FTSIS") ומסמך בעניין אופנת "קפה" (עמ' 10) (להלן, בהתאמה: **"קפה"**, **"המסמך בעניין 'קפה'"**), אשר אינו מפרט הסכמות.

- **מסמכים להערכת הנזקים שנגרמו בפיגוע:** ת/1 - מסמך הערכת נזקים, שנערך על ידי אהרונב ביום 26.4.04 (להלן: **"המסמך של אהרונב"**); ת/19 - חוות הדעת שהוכנה על ידי בכר, והוגשה על ידו באמצעות חברת אומדנות חשבונאים ויועצים (1969) בע"מ, מיום 29.3.04 (להלן: **"חוה"ד של בכר"**); ת/20 - חוות דעת של א.א וסאל ניהול ונכסים שמאות מקרקעין שמעות וסיקור (2002) בע"מ, מיום 8.11.04 סימוכין 19/7224 (להלן: **"חוה"ד של וסאל"**).

- ת/3 - **מסמך השוואה** בין תביעת הנאשמת בשל נזקי ההצפה לתביעת הפיצויים (הוגש גם כ-נ/4) (להלן: **"מסמך ההשוואה"**).

- **הודעות הנאשם במשטרה:** ת/28 - הודעת הנאשם מיום 20.4.09; ת/29 - הודעת הנאשם מיום 18.5.09; ת/30 - דוגמאות חתימה של הנאשם.

- **הודעות אלקבץ במשטרה:** ת/4 - מיום 23.4.09; ת/5 - מיום 4.5.09; ת/6 - מיום 7.5.09; ת/7 - מיום 6.2.05.

- **הודעות בן סימן טוב במשטרה:** ת/13 - מיום 25.1.05 (ההודעה הוגשה מודפסת כ- ת/13א); ת/14 - מיום 10.9.08.

- **הודעות בכר במשטרה:** אשר הוגשו במקום עדות ראשית: ת/17 - מיום 18.11.08; ת/18 - מיום 9.2.05.

- **הודעות במשטרה שהוגשו על ידי נציגי הלקוחות, אשר גם העידו:** ת/31 - הודעת גבריאל מיום 30.3.09; ת/32 - הודעת דג'ילדטי מיום 4.3.09.

- **הודעות במשטרה שהוגשו על ידי נציגי הלקוחות, אשר הוגשו בהסכמה במקום עדות:** ת/21 - הודעת עופר כהן מיום 25.12.08; ת/22 - הודעת צבי זבילסקי מיום 23.12.08; ת/23 - הודעת רובי אלימלך מיום 6.4.09; ת/24 - הודעת אביעד צברי מיום 30.3.09 וצרופה; ת/25 - הודעת תומר בן סניור מיום 24.3.09 וצרופה; ת/26 - הודעת מריו רובינשטיין מיום 14.12.08.

- ת/16 - הודעת רשות המסים על זיכוי חשבונה של הנאשמת ב-1,500,000 ₪, ב-3.5.04.

- ת/15 - מכתב של בן סימן טוב, מיום 6.2.08, בו הוא פירט את חשדותיו.

· **מכתבים בשם הנאשמת**, ת/9, ת/10, ת/11, ת/12.

· ת/27- פלטי חברות "נידמ", "סיגנל", "סער", "גריפ", "כאוס".

· **מזכרים של אנשי משטרה**: ת/33- מיום 19.3.09 ע"י רב פקד אריאל גד סעד; ת/34- מזכר של אשר אלימלך מיום 21.8.11.

מוצגים שהוגשו על ידי הנאשמים:

· **נ/1- הודעת אהרונב**, מיום 8.12.08.

· **מסמכים בקשר לנזקי ההצפה**: נ/3- חוות דעת של שמביט-טוסמן שמאים וסוקרים בע"מ (להלן: "שמביט") מיום 24.12.03, בעניין נזקי ההצפה; נ/4- מסמך ההשוואה (הוגש גם כ-ת/3).

· **נ/5- כרטיס חובה וזכות של הנאשם בנאשמת**, על פיו הנאשם זוכה ב-30.4.04 בסכומים שונים, עבור תשלום ששילם ללקוחות הנאשמת- "נידמ", "סער", "גריפ", "סיגנל", "כאוס"; ו"FTSIS" (להלן: "כרטיס החו"ז").

· **מסמכים הקשורים לבן סימן טוב**: נ/6- הודעת בן סימן טוב במשטרה מיום 8.1.06, בקשר ל"עונות מודל"; נ/7- מכתב של בן סימן טוב, בקשר לבדיקת חברת "עונות מודל", מיום 28.11.05; נ/8- תרשומת פגישה של מיום 20.1.05, בין בן סימן טוב לבכר, בקשר לתביעה של הנאשמת; נ/9- מכתב של בן סימן טוב מיום 30.8.07, בקשר לבדיקת תביעת הפיצויים של הנאשמת; נ/10- מכתב של בן סימן טוב לאהרון אליהו מיום 26.2.08 בעניין "רהיטי עמק אילון"; נ/11- דו"ח תפיסה וסימון, חומר הנוגע למפעל "רהיטי עמק אילון", שנמסר על ידי בן סימן טוב; נ/12- הודעת בן סימן טוב מיום 25.7.06 בעניין "עונות מודל".

· **נ/13- מסמכים של הנאשמת** כולל פרוטוקול ישיבת דירקטוריון מיום 1.9.04 + מכתבים של פליקס כהן.

· **דפי בנק**: נ/17- פלט דפי חשבון בבנק הבינלאומי; נ/18- דף חשבון של "ש.ק" בבנק הבינלאומי; נ/19- דף חשבון של "ש.ק" בבנק הבינלאומי; נ/20- אישור של הבנק הבינלאומי על העברת סכום של 2.7 מיליון ש"ח מ"ש.ק" ל"כאוס" ב-19.10.04.

· **הסכמי הלוואה**: נ/21- בין "FTSIS" לנאשמת מיום 19.1.04; נ/22- בין "FTSIS" לכאוס, מיום 11.11.03; נ/23- בין "FTSIS" לכאוס, מיום 1.2.04.

· **נ/24- הוראות ל"הכשרת היישוב"** מהנאשמת, מיום 16.12.03, להעביר כספים המגיעים עקב נזקי הצפה מיום 11.12.02 לנאשמת או "FTSIS".

· **עדויות של פליקס**: נ/27- פרוטוקול דיון מיום 7.11.07 בלשכת ההוצאה לפועל בהרצליה; נ/28- פרוטוקול דיון בת.א. 2599/07 מיום 3.7.08.

· **מזכרים של המשטרה**: נ/2- מזכר מאת פקד אהרון קורן מתאריך 15.12.08; נ/14- מזכר של עת/2 מיום 29.3.09, שאלות ליוליה קלינסקי; נ/15- תשובות יוליה קלינסקי; נ/16- מזכר של עת/2

מיום 6.4.09 בקשר למסמכים על העברת הסכומים לנאשמת.

תמונות שלטענת הנאשם מתעדים נזקים שנגרמו לנאשמת בפיגוע: נ/29, נ/30, נ/31, נ/32.

דין והכרעה

6. להלן תמצית העובדות שהוכחו ותמצית הכרעת הדין:

6.1. הנאשמת ניהלה עסקים במחסום ארז, אשר כללו, בין היתר, מתפרה (סעיף 1 לעובדות כתב האישום, אותו אישרו הנאשמים; הנאשם- ת/28, עמ' 1).

ביום 6.3.04 אירע פיגוע חבלני במחסום ארז, בו התפוצצה מכונית תופת בסמוך למתחם הנאשמת (סעיף 4 לעובדות כתב האישום, אותו אישרו הנאשמים). אלקבץ הגיש, בשם הנאשמת, תביעת פיצויים למס רכוש (ת/8), אשר התבססה על נזקים שנטען שנגרמו למוצרי טקסטיל של לקוחות הנאשמת אשר היו מוחזקים בידי הנאשמת (ראו פרק א').

תביעת הפיצויים אושרה בסכום של 4,098,133 ₪ (ראו להלן פרק א'). הנאשמת קיבלה מקדמה, בסך 2.5 מיליון ₪, בשתי פעימות- סכום של 1.5 מיליון ש"ח ב-3.5.04 וסכום של מיליון ש"ח ב-5.8.04 (עובדות כתב האישום אשר במענה הנאשמים, הם אמרו שאינם מכחישים, ובהמשך אף הוכחו בראיות; ראו להלן סעיף 13).

הנאשמת הוכיחה כי בסמוך להעברת המקדמה לחשבונה, הועבר סכום של 2.4 מיליון ש"ח מחשבונה לחברת "ש.ק" (חברה שבעלי המניות שלה היו הנאשם ואחיו קובי), וממנה לחברת "כאוס" (חברה שבעלי המניות שלה היו "ש.ק" וגבריאל, 50% לכל אחד מהם).

תביעת הפיצויים שהוגשה עקב הפיגוע היא מושא כתב האישום.

6.2. מס רכוש מינה את וסאל לערוך חוות דעת בקשר לנזקים אשר נגרמו לנאשמת כתוצאה מהפיגוע, ואישר את הפיצוי לנאשמת בהתבסס על חווה"ד של וסאל (ת/20), אשר התבססה בעיקר על מסמכי ההסכמות (ראו להלן פרק א'), שהם מסמכים שהוגשו על ידי הנאשמת להוכחת הנזקים שנגרמו בפיגוע, והוכחו כמזויפים ותכנם כזב (ראו להלן פרק ג').

כפי שיפורט להלן (סעיף 10): וסאל לא העריך את הנזקים שנגרמו לנאשמת בפיגוע באופן עצמאי אלא העתיק את חווה"ד של בכר; גם בכר לא העריך את הנזקים בצורה עצמאית, אלא העתיק נתונים ממסמכים אשר נמסרו לו מטעם הנאשמת, כולל מסמכי ההסכמות (בנוסף, נמסרו לבכר כרטיס החו"ז והמסמך של אהרונוב); גם אהרונוב לא העריך את הנזקים באופן עצמאי, אלא הסתמך באופן עיוור על מסמכי ההסכמות, אשר נמסרו לבכר ואהרונוב מטעם הנאשמת.

6.3. בשנת 2002 אירעו אירועי ההצפה, אשר גרמו נזקים לנאשמת. הנאשמת פוצתה בגין נזקי ההצפה על ידי חברת הביטוח אשר ביטחה אותה, הכשרת הישוב (עובדות כתב האישום אותן אישר הנאשם ולא הוכחו על ידי הנאשמת). שמביט הכינה חוות דעת מיום 24.12.03, עבור הכשרת הישוב, בה פורטו נזקי ההצפה (נ/3).

השוואה שנערכה על ידי בן סימן טוב (עובד מס רכוש, אשר בדק את תביעת הפיצויים, לאחר שהיא אושרה, במסגרת בדיקות שנערכו במס רכוש), בין נזקי ההצפה לבין הנזקים שנטען שנגרמו כתוצאה מהפיגוע (מסמך ההשוואה- ת/3, נ/4), מלמדת שהנזקים הנטענים במסמכי ההסכמות, זיהם כמעט לחלוטין לנזקי ההצפה, ביחס ל-5 לקוחות מתוך 7 לקוחות שלמוצרים שלהן נטען שנגרם נזק בפיגוע (ראו להלן פרק ב'). ביחס ל-4 לקוחות של הנאשמת, "סער", "גריפ", "סינגל" ו"כאוס"- קיימת זהות מוחלטת בין נזקי ההצפה לנזקים שנטען שנגרמו להן בפיגוע, כולל זהות בסוג

הנזק, כמות הסחורה שניזוקה ומחירה. ביחס ללקוחה נוספת, "נידמ" - קיימת זהות כמעט מוחלטת, כאשר יש זהות בסוגי הנזק וכמויות הסחורה שניזוקה, אך הבדל במחיר יחידה, וכן קיים הבדל בנזקים כלליים, שאינם מפרטים כמויות סחורה.

הזהות בין נזקי ההצפה לנזקים שנטען שנגרמו לסחורה של 5 לקוחות בפיגוע, אינה אפשרית. לא ייתכן שבהפרש של שנתיים ייגרם בדיוק אותו סוג נזק לבדיוק אותה כמות של סחורה, דבר המוכיח שתביעת הפיצויים כוזבת, למצער ביחס ל-5 לקוחות אשר ניזוקו גם בהצפה (ראו להלן פרק ב').

6.4. מהראיות שהוצגו בפניי, השתכנעתי מעבר לספק סביר שלא נגרמו לנאשמת הנזקים שנטען שנגרמו כתוצאה מהפיגוע וכי תביעת הפיצויים היא כוזבת (ראו להלן פרק ד'); הדבר הוכח, בין השאר, מהיות מסמכי ההסכמות מזויפים ומהזהות הבלתי אפשרית בין נזקי ההצפה לנזקים שנטען שנגרמו בפיגוע (ראו להלן פרקים ב' עד ד'), וכן על עדותם של הנאשם ואלקבץ, אשר טיפלו בתביעת הפיצויים, והעידו שלא נגרמו לנאשמת הנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים (ראו להלן סעיף 29) (הנאשמים טענו שנגרמו לנאשמת נזקים אחרים, באותו היקף כספי, אולם, דחיתי טענה זו, ראו להלן סעיף 30).

הוכח בפניי שששת מסמכי ההסכמות זויפו על ידי הנאשמים, אשר עשו בהם שימוש לשם הוכחת תביעת הפיצויים הכוזבת. נוכח תביעת הפיצויים הכוזבת, השתכנעתי שהנאשמים קיבלו את המקדמה במרמה וניסו לקבל את מלוא סכום הפיצוי שאושר על ידי מס רכוש, במרמה (ראו להלן פרקים ה' ו-ו').

הנאשם טען שהוא לא ידע על זיוף מסמכי ההסכמות והניסיון להוציא כספים במרמה ממס רכוש, אלא שהדברים בוצעו על ידי אלקבץ. עדותו של הנאשם כאילו מעשי הזיוף והמרמה נעשו על ידי אלקבץ, ללא ידיעתו, אינה מהימנה ומיתממת, במיוחד כאשר היא נשמעת מפי אדם אשר על פי עדותו ניהל חברה עם מאות עובדים ומחזור של מעל ל-100 מיליון ש"ח. ניסיונו של הנאשם להטיל את מלוא האחריות על אלקבץ אינו מתיישב עם הראיות שהוצגו בפניי ועדותו אינה מהימנה, אינה הגיונית ומכילה סתירות פנימיות רבות, תוך שהנאשם שינה גרסה פעם אחר פעם (ראו להלן פרק ה').

נוכח האמור, השתכנעתי מעבר לספק סביר שהנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום (ראו להלן פרק ה'); כמו כן, השתכנעתי שיש לראות במחשבתו הפלילית של הנאשם את מחשבתה הפלילית של הנאשמת, ועל כן גם היא עברה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום (ראו להלן פרק ו'); עוד הגעתי למסקנה שיש לדחות את טענותיהם המקדמיות של הנאשמים (ראו להלן פרק ז').

7. להלן אפרט את נימוקי בסדר הבא:

7.1. פרק א- תביעת הפיצויים, מסמכי ההסכמות, הערכת הנזקים ואישור הפיצוי, עמ' 10.

7.2. פרק ב- הזהות הכמעט מוחלטת בין תביעת הפיצויים לנזקי ההצפה, עמ' 16.

7.3. פרק ג- האם הנזקים שגרשו במסמכי ההסכמות ונטענו בתביעת הפיצויים הם אמיתיים?, עמ' 18.

7.4. פרק ד- האם נגרמו לנאשמת נזקים בסכום שנתבע בתביעת הפיצויים?, עמ' 30.

7.5. פרק ה- האם עבר הנאשם את העבירות המיוחסות לו?, עמ' 33.

7.6. פרק ו- אחריותה של הנאשמת, עמ' 42.

7.7. פרק ז- טענות מקדמיות, עמ' 47.

· פרק ז(1)- הגנה מן הצדק - אכיפה בררנית, עמ' 49.

· פרק ז(2)- הגנה מן הצדק - שיהוי, עמ' 52.

פרק א- תביעת הפיצויים, מסמכי ההסכמות, הערכת הנזקים ואישור הפיצוי

8. ביום 7.3.04 הוגשה תביעת פיצויים בשל הפיגוע, חתומה על ידי אלקבץ, בשם הנאשמת (ת/8). מס רכוש אישר לנאשמת פיצוי בסך 4,098,133 ₪ (סעיף 10 לכתב האישום, הנאשמים ענו שאינם מכחישים את הסכום).

9. בפרק זה, אתאר את תביעת הפיצויים שהוגשה בשם הנאשמת למס רכוש, כיצד הוערכו נזקי הנאשמת ואושרה תביעת הפיצויים. עיקר העובדות שיפורטו בפרק זה:

9.1. מס רכוש אישר לנאשמת פיצוי, בהסתמך על נזקים שנטען שנגרמו למוצרי טקסטיל של לקוחות הנאשמת- "נידמ", "סער", "גריפ", "סיגנל", "כאוס", "FTSIS" (להלן: "**הלקוחות הנ"ל**") ו-"קפה";

9.2. שלושה מעריכים העריכו את נזקי הנאשמת: **וסאל**- שמאי אשר מונה על ידי מס רכוש להעריך את נזקי הנאשמת כתוצאה מהפיגוע; **בכר**- מנהל חשבונות, אשר מונה על ידי וסאל להעריך את הנזקים; **אהרונוב**- מהנדס טקסטיל אשר נשכר על ידי הנאשמת, באמצעות אלקבץ, להכין הערכת נזקים כתוצאה מהפיגוע (אהרונוב העריך גם את נזקי הנאשמת כתוצאה מההצפה);

(להלן יכוננו וסאל, בכר ואהרונוב: "**המעריכים**");

9.3. **מסמכי ההסכמות**, אשר נמסרו לבכר ואהרונוב מטעם המאשימה, מפרטים, לכאורה, הסכמות בין הנאשמת ללקוחות הנ"ל, בקשר לגובה הנזק שנגרם לסחורה של הלקוחות הנ"ל כתוצאה מהפיגוע וב-5 מהם (למעט מסמך ההסכמות עם "FTSIS"), סוכם על פיצוי שתשלם הנאשמת ללקוחות. בנוסף, נמסר לבכר כרטיס החו"ז של הנאשם בנאשמת (נ/5), על פיו הנאשם זוכה ב-30.4.04 בסכומים שונים, עבור תשלום ששילם, לכאורה, ללקוחות הנ"ל בהתאם למסמכי ההסכמות. **המאשימה טוענת שששת מסמכי ההסכמות מזויפים**, וכמפורט להלן (בפרק ג'), הדבר הוכח מעבר לספק סביר.

המעריכים הכינו מסמכי הערכת נזקים (להלן יכוננו חווה"ד של וסאל, חווה"ד של בכר והמסמך של אהרונוב, ביחד: "**מסמכי הערכת הנזקים**"), בהם הם רשמו כי לנאשמת נגרמו נזקים כמעט זהים לנזקים שנרשמו במסמכי ההסכמות.

המסקנה העיקרית העולה מפרק זה היא שמס רכוש אישר פיצוי לנאשמת בשל נזקי הפיגוע, בהתבסס על מסמכי ההסכמות, אשר כפי שיפורט להלן (בפרק ג'), הוכח שהם מסמכים מזויפים ותכנם כזב.

10. מסמכי הערכת הנזקים

כל אחד מהמעריכים הכין מסמך בו הוא העריך, לכאורה, את הנזקים שנגרמו לנאשמת בפיגוע: חווה"ד של וסאל

(ת/20), חווה"ד של בכר (ת/19) והמסמך של אהרונוב (ת/1).

אף אחד מהמעריכים לא העריך את הנזקים באופן עצמאי, אלא שלושתם הסתמכו על מסמכים שהוגשו להם מטעם הנאשמת, כמפורט להלן:

10.1. חווה"ד של וסאל (ת/20)

מס רכוש מינה את וסאל כשמאי מטעמו להעריך את הנזקים שנגרמו לנאשמת כתוצאה מהפיגוע (בן סימן טוב, פרוטוקול 5.1.17, עמ' 129). בחווה"ד של וסאל, מיום 8.11.04, רשם וסאל שלנאשמת נגרם נזק בסך ₪ 4,098,133 כתוצאה מהפיגוע.

ואסל לא העריך את הנזקים בעצמו ולא עשה בדיקה כלשהי, אלא שכר את שירותיו של בכר לצורך הערכת הנזקים שנגרמו לנאשמת (ת/17, עמ' 1; ת/18, עמ' 1; פרוטוקול 10.1.17, עמ' 135), חווה"ד של וסאל הסתמכה על חווה"ד של בכר ולמעשה הייתה "העתק הדבק" של חווה"ד של בכר (פרוטוקול 10.1.17, עמ' 138, 155).

נוכח האמור, ואסל לא העריך באופן עצמאי את הנזקים שנגרמו לנאשמת כתוצאה מהפיגוע, אלא העתיק חוות דעת שנערכה על ידי אחר-בכר, ללא הפעלת שיקול דעת מקצועי, ולכן אין שום ערך לחוות דעתו.

10.2. חווה"ד של בכר (ת/19)

בכר הגיש לוואסל את חוות דעתו מיום 21.7.04 (ת/17, עמ' 2), על פיה מההיבט החשבונאי נגרמו לנאשמת נזקי מלאי בסך ₪ 4,098,133.

מהודעתו ועדותו של בכר עולה כי הוא לא ביקר במקום, לא ראה את הנזקים (ת/18, עמ' 1) והוא לא פנה ללקוחות לברר אם נגרם להם הנזק הנטען (ת/17, עמ' 3), אלא רק הסתמך על מסמכים שהציג לו אלקבץ (ת/17, עמ' 4), הכוללים את: **מסמכי ההסכמות** בעניין: "נידמ" (ת/17, עמ' 2), "סער" (ת/17, עמ' 2), "גריפ" (ת/17, עמ' 2), "סיגנל" (ת/17, עמ' 3), "FTSIS" (ת/17, עמ' 3); **המסמך של אהרונוב** (ת/17, עמ' 2 ו-3; פרוטוקול 5.1.17, עמ' 172); **וכרטיס החו"ז** (נ/5), על פיו הנאשם שילם, לכאורה, פיצוי ללקוחות (מוזכר בחווה"ד של בכר; ת/18, עמ' 2; פרוטוקול 5.1.17, עמ' 182).

בהסתמך על כרטיס החו"ז, בכר הניח שהנאשם שילם עבור הנאשמת, ללקוחות הנ"ל ("נידמ", "סער", "גריפ", "סיגנל", "כאוס" ו-"FTSIS"), את הסכומים המפורטים ב-נ/5, ושם הנאשם שילם פיצוי ללקוחות, הרי שנגרם נזק בגובה הפיצוי ששולם, משום שהוא יצא מהנחה "שלא משלמים סתם לאנשים" (ת/18, עמ' 2).

המסקנה מהאמור לעיל היא שבכר לא ערך חוות דעת מקצועית, ולא ערך בדיקות כלשהן על מנת לאמת את הנזקים שנטען שנגרמו, אלא הסתמך באופן עיוור על המסמכים אשר נמסרו לו, ולכן אין שום ערך גם לחוות דעתו.

10.3. המסמך של אהרונוב (ת/1):

אהרונוב נשכר על ידי הנאשמת להכין מסמך הערכת נזקים, וביום 26.4.04, הוא ערך מסמך בו העריך שנגרמו ללקוחות הנ"ל ו"קפה" נזקים בסכום של ₪ 4,946,948, כתוצאה מהפיגוע.

אהרונוב רשם במסמך שהכין אמירות מהן משתמע שהוא ביצע עבודה מקצועית של הערכת הנזק, לאחר שנסיונות שיקום של הנזקים לא הצליחו. אולם, בניגוד למשתמע מהמסמך של אהרונוב, הוא לא ביקר במקום, לא ראה את

הנזקים, מסמך הערכת הנזקים נערך בהתאם לנתונים שקיבל מאלקבץ (נ/1, עמ' 2; פרוטוקול 5.7.16, עמ' 56) והערכת הנזקים שלו זהה לנתונים שקיבל מאלקבץ (פרוטוקול 5.7.16, עמ' 96). ואכן, השוואה בין המסמך של אהרונב למסמכי ההסכמות (והמסמך בעניין "קפה"), מלמד שישנה זהות כמעט מוחלטת ביניהם (ראו להלן סעיף 11).

ברור מהאמור לעיל שאהרונב לא השתמש בכישוריו כמהנדס טקסטיל עת הכין את מסמך הערכת הנזקים מטעמו, אלא הסתמך באופן עיוור על מסמכי ההסכמות שהעביר לו אלקבץ. לכן, אין שום ערך גם להערכת הנזק שהכין.

המסקנה מהאמור לעיל היא שהמעריכים לא ביצעו הערכת נזק עצמאית, אלא התבססו באופן עיוור על מסמכים שקיבלו מהנאשמת ובמיוחד מסמכי ההסכמות (אשר כפי שיפורט בפרק ג', הם מזויפים), ואכן, השוואה בין מסמכי ההסכמות ומסמכי הערכת הנזקים מלמדת שכמעט אין ביניהם הבדל (כפי שיפורט להלן בסעיף הבא).

11. השוואה בין מסמכי ההסכמות והמסמך בעניין "קפה", לבין מסמכי הערכת הנזקים

השוואה בין ת/2 (מסמכי ההסכמות והמסמך בעניין "קפה"), למסמכי הערכת הנזקים (ת/1, ת/19, ו-ת/20), מלמדת כי המעריכים רשמו שלנאשמת נגרמו, לכאורה, נזקים כמעט זהים לנזקים שנטענו במסמכי ההסכמות, כמפורט להלן:

הלקוחה	ת/2	אהרונב (ת/1)	בכר (ת/19) וסאל (ת/20)	
"נידמ" *	₪ 632,009	₪ 632,009	₪ 984,464	₪ 984,464
"סער"	₪ 534,135	₪ 534,135	₪ 534,135	₪ 534,135
"גריפ"	₪ 263,119	₪ 263,119	₪ 263,119	₪ 263,119
"סיגל"	₪ 238,520	₪ 238,520	₪ 238,520	₪ 238,520
"כאוס" *	₪ 1,335,165	₪ 1,335,165	₪ 981,207	₪ 981,207
"קפה" **	₪ 790,000	₪ 794,000	₪ 794,000	₪ 794,000
"FTSIS"	₪ 302,688	₪ 302,688	₪ 302,688	₪ 302,688
סה"כ	₪ 4,095,636	₪ 4,099,636 ***	₪ 4,098,133	₪ 4,098,133

הערות לטבלת השוואה הנ"ל

* כפי שיפורט להלן, למרות ההפרשים בסכומים בעניין "נידמ" ו-"כאוס", אין הבדלים משמעותיים בין

ארבעת המסמכים גם לגביהן, אלא יש זהות כמעט מוחלטת בסוגי הנזק וכמות הסחורה שנטען

שניזוקה, וההפרש נובע מראשי נזק כלליים, בהם לא מפורטת כמות סחורה.

** הנזק שנרשם בטבלה לגבי "קפה", הוא מספר אליו בטעות התייחס אהרונב, אך כפי שיפורט להלן,

לא נטען שנגרם לנאשמת נזק בסכום זה.

*** במסמך של אהרונוב (ת/1), הוא הוסיף נזקים ל"מחלקת פניש", אשר פורטו ב-ת/2(11), שאינו מכתב הסכמות, בסכום של 822,000 ₪, אך בכר ווסאל לא התייחסו לסכום זה. בנוסף, בסיכום המסמך של אהרונוב נפלה טעות ובמקום נזק נטען לסחורה של "FTSIS" בסכום של 302,688 ₪, כפי שפירט בגוף המסמך, רשם הוא בסיכום 332,000 ₪. סה"כ הנזק שנטען במסמך של אהרונוב, כולל סכום מחלקת הפניש, מסתכם ב-4,946,948 ₪.

כפי שניתן לראות מהטבלה, סכומי הנזק בכל המסמכים זהים לגבי "סער", "גריפ", "סיגנל" ו-"FTSIS". יתרה מכך, עיון במסמכים מלמד כי הזהות היא בכל סוגי וכמות הסחורה שנטען שניזוקה.

בעניין "נידמ": מהטבלה הנ"ל, נראה כאילו ישנם הבדלים משמעותיים בין המסמכים השונים, אולם, השוואה לפי סוג הנזק וכמות הסחורה, מלמדת שלמעשה אין הבדל משמעותי בין המסמכים השונים:

סוג הנזק	כמות *	מ. ההסכמות	אהרונוב (ת/1)	בכר (ת/19)	וסאל (ת/20)
כביסה חוזרת	22,730	109,104 ₪	109,104 ₪	109,104 ₪	109,104 ₪
תיקון, גיהוץ, אריזה	20,470	102,380 ₪	102,350 ₪	102,350 ₪	102,350 ₪
פיצוי סוג ב'	20,470	276,345 ₪	276,345 ₪	266,110 ₪	266,110 ₪
אובדן	2,260	144,210 ₪	144,210 ₪	146,900 ₪	146,900 ₪
תביעות הלקוח		6,381 ₪	6,381 ₪		
נזק תוצרת גמורה				360,000 ₪	360,000 ₪
סה"כ		632,009 ₪	632,009 ₪	984,464 ₪	984,464 ₪

* הערה לטבלה: בעמודה "כמות", מפורטת כמות הסחורה שנטען שניזוקה. הכמות זהה בארבעת המסמכים.

כפי שניתן לראות מהטבלה הנ"ל, בכל המסמכים כמות הסחורה שנטען שניזוקה זהה. ההבדלים בין המסמכים השונים נובעים בהבדל במחיר יחידה (ב-2 פריטים) וראש נזק של "תביעת לקוח" המופיע במסמך ההסכמות והמסמך של אהרונוב ואינו מופיע בחוות הדעת של בכר ווסאל, לעומת ראש נזק "נזק תוצרת גמורה" המופיע בשני האחרונים. על כן, גם בעניין "נידמ" קיימת זהות כמעט מוחלטת בין מסמך ההסכמות למסמכים שהכינו המעריכים.

בעניין "כאוס" - השוואה בין סוג הסחורה שפורטה בכל המסמכים הנ"ל (מסמך ההסכמות, ת/1, ת/19 ו-ת/20), כמות הסחורה ועלותה, מלמדת כי בכל המסמכים כמות וסוג הסחורה שנטען שניזוקה זהה וכך גם סכומי הנזק, למעט "פיצוי בגין בגדי קיץ" בסך 585,958 ₪ המופיע רק במסמכי ההסכמות והמסמך של אהרונוב (לא הוכנסו לסיכום בחוות הדעת של בכר ווסאל, למרות שרשומים) ו-"נזק בפועל של גזירים", בסך 232,000 ₪, אשר מופיע רק בחוות הדעת של בכר ווסאל. על כן, גם בעניין "כאוס" קיימת זהות כמעט מוחלטת בין מסמך ההסכמות למסמכים שהכינו המעריכים.

קפה - כאמור, בעניין קפה לא צורף מסמך הסכמות, אלא מסמך המפרט מחירים שונים (ממנו לא ברור שמדובר בנזקים נטענים מהפיגוע), כדלקמן:

"מחיר עלות ליח' כ- 120 ₪ X 12,000 יח', סה"כ מחיר ל-12,000 יח' - 1,400,000 ₪

מחירי מימוש למכירה מרוכזת- 560,000 ₪

גלילי בד- 230,000 ₪.

אהרונב תרגם זאת במסמך שהכין (ת/1), לנזקים הבאים:

"מחיר עלות ליח' כ- 48 ₪ X 12,000 יח', סה"כ מחיר ל- 12,000 יח' 564,000 ₪

סחורה זו ניזוקה ללא כל אפשרות מכירה וערך שארית. עלות סופית של המוצר נקבעה על 13% ממחיר מכירה לצרכן.

גלילי בד 230,000 ₪.

בחוות הדעת של בכר (ת/19) ווסאל (ת/20), הנזק שאושר בגין סחורה של "קפה", זהה לאומדן של אהרונב.

FTSIS - בגוף המסמך של אהרונב, רשם אהרונב נזקים ל"FTSIS" בסכום של 302,688 ₪, בטעות, בטבלת הסיכום שבסוף המסמך, הוא רשם סכום של 332,000 ₪.

לסיכום סעיף זה - השוואה בין מסמכי ההסכמות למסמכי הערכת הנזקים, מלמדת שיש זהות כמעט מוחלטת בכל המסמכים בסוג וכמות הסחורה שנטען שניזוקה וכך גם בסכום הנזק. **המסקנה מהאמור לעיל היא שהפיצוי אשר אושר לנאשמת על ידי מס רכוש, בהתאם לחווה"ד של וסאל, מבוסס בעיקר על מסמכי ההסכמות והמסמך של "קפה".**

12. השוואה בין מסמכי ההסכמות לכרטיס החו"ז (נ/5)

כאמור, בנוסף למסמכי ההסכמות, נמסר לבכר כרטיס החו"ז של הנאשם בנאשמת (כרטיס חובה וזכות, נ/5), על פיו זוכה הנאשם ב-30.4.04, עבור תשלום ללקוחות הנ"ל. השוואה בין מסמכי ההסכמות לתשלומים שלכאורה שולמו על פי נ/5, מלמדת כי קיימת זהות כמעט מוחלטת בין סכום הנזק שנרשם במסמכי ההסכמות לסכום שלכאורה שולם על פי נ/5, כמפורט להלן:

הלקוחה	הסכום בת/2	הסכום בנ/5	הערה
"נידמ"	₪ 632,009	₪ 632,009	
"סער"	₪ 534,135	₪ 534,135	
"גריפ"	₪ 263,119	₪ 263,119	
"סיגנל"	₪ 238,520	₪ 238,520	
"כאוס"	₪ 1,335,165	₪ 1,335,165	

"FTSIS" 302,688 ₪ 332,000 ₪ רשום, בטעות, אפ.טי.אי.אס בע"מ.
כאמור, אהרונוב רשם בגוף ת/1 סך
של 302,688 ₪, אך בטבלת הסיכום
שבסוף המסמך, רשם בטעות סך של
332,000 ₪.

השוואה בין מסמכי ההסכמות לכרטיס החו"ז מלמדת שיש זהות בין הסכומים שלכאורה סוכמו עם הלקוחות לסכומים שלכאורה שילם להן הנאשם (למעט הפרש לא משמעותי בעניינה של "FTSIS", הנובע מטעות במסמך של אהרונוב), דבר אשר יצר מצג בפני בכר (המערך וסאל, אשר מונה מטעם מס רכוש), כאילו הנאשם שילם עבור הנאשמת את סכומי הנזק שנרשמו במסמכי ההסכמות, דבר שגרם לבכר לסמוך על מסמכי ההסכמות כאילו הם ייצגו נזקים אמיתיים.

13. סכום הפיצוי שאושר לנאשמת, תשלום המקדמה והעברת כספים מחשבונה של הנאשמת

מס רכוש אישר לנאשמת פיצוי לפי חוזה"ד של וסאל, ביחס לכל אחת מהלקוחות הנ"ל ו-"קפה", בסך כולל של 4,098,133 ₪. הנאשמת קיבלה מקדמה של 2.5 מיליון ₪, סכום של 1.5 מיליון ש"ח ביום 3.5.04 וסכום נוסף של מיליון ש"ח ב- 5.8.04 (ס' 10 לכתב האישום, הנאשמים השיבו שאינם מכחישים את הסכומים, ראו גם הפקדות של מס רכוש לחשבונה של הנאשמת, כפי שעולה מדפי החשבון נ/17 והודעת מס רכוש, ת/16).

הנאשמת הוכיחה שסכום של 2.4 מיליון ש"ח הועבר לחשבונה של "ש.ק" (כאמור, חברה שבעלי המניות שלה היו הנאשם ואחיו קובי): מדפי החשבון של הנאשמת (נ/17), עולה כי ב-20.5.04 נמשך שיק ע"ס 1.2 מיליון ש"ח מחשבונה של הנאשמת באמצעות שיק מספר 8972, וביום 5.8.04 נמשך שיק נוסף מחשבונה של הנאשמת בסכום של 1.2 מיליון ש"ח בשיק מספר 8973. הנאשמת הציגה דפי חשבון של "ש.ק" (נ/18), על פיהם שיק מספר 8972 בסך 1.2 מיליון ש"ח הופקד בחשבונה של "ש.ק" ב-20.5.18, ואישור על פירעון המחאות מעותדות בחשבונה של "ש.ק" (נ/19), על פיו ב-5.8.04 נפרע בחשבונה שיק מספר 8973 ע"ס 1.2 מיליון ש"ח.

עוד הוכח ש"ש.ק" העבירה את הכספים ל"כאוס" (כאמור, חברה שבעלי מניותיה היו "ש.ק" וגבריאלי): הנאשם בעדותו אישר כי כספי המקדמה הועברו ל-"ש.ק" ומשם ל"כאוס" (פרוטוקול 6.9.17, עמודים 206, 251; פרוטוקול 29.10.17, עמ' 238), והוצג אישור על העברת סכום של 2.7 מיליון ש"ח מחשבונה של "ש.ק" לחשבונה של כאוס (נ/20).

נוכח האמור, מכספי המקדמה שקיבלה הנאשמת, נשאר בידה לכל הפחות סכום של 100,000 ש"ח (אם נניח שמלוא ה-2.4 מיליון ש"ח שהועברו לכאוס הועברו מכספי המקדמה) עד סכום של 300,000 ש"ח (משום שלאחר שמש רכוש הפקיד את הסכום הראשון בחשבונה של הנאשמת, בסך 1.5 מיליון ש"ח, הועבר ל"ש.ק" סכום של 1.2 מיליון ש"ח; סכום נוסף של 1.2 מיליון ש"ח הועבר ל"ש.ק" כ-3 חודשים לאחר ההפקדה הראשונה, במועד שמש רכוש העביר לנאשמת סכום של מיליון ש"ח, וספק אם ניתן לקבוע שהסכום העודף, בסך 200,000 ₪, שייך למקדמה).

שמואל ופליקס פעלו לקבלת היתרה של הפיצוי, לאחר שהנאשם עזב את הנאשמת (שמואל-פרוטוקול 8.11.16, עמ' 130; קובי-פרוטוקול 5.12.17, עמ' 236), אך בסופו של דבר הנאשמת לא קיבלה את היתרה של הפיצוי.

14. סיכום פרק א'

נוכח האמור לעיל, הוכח מעבר לספק סביר כי:

הנאשמת הגישה תביעת פיצויים למס רכוש בגין נזקים שטענה שנגרמו לסחורה של הלקוחות הנ"ל ו-"קפה", כתוצאה

מהפיגוע; מס רכוש אישר את תביעת הפיצויים בהסתמך על חווה"ד של וסאל, אשר התבססה על מסמכי ההסכמות והמסמך בעניין "קפה", שנמסרו מטעם הנאשמת לבכר ואהרונוב;

תביעת הפיצויים אושרה בסכום כולל של 4,098,133 ₪, ומס רכוש העביר לחשבונה של הנאשמת מקדמה בסכום של 2.5 מיליון ₪ (ב-3.5.04 הועבר סך של 1,500,000 ₪, וב-5.8.04 הועבר סך של 1,000,000 ₪);

במועדים סמוכים, הועבר סכום של 2.4 מיליון ש"ח, מחשבונה של הנאשמת לחשבונה של "ש.ק" (בשני תשלומים שווים בסך 1,200,000 ₪, ב-20.5.04 וב-5.8.04), ומשם לחשבונה של "כאוס".

פרק ב- הזהות הכמעט מוחלטת בין תביעת הפיצויים לנזקי ההצפה

15. **נזקי ההצפה** תוארו ב-3/נ, כדלקמן: בתאריכים שונים בשנת 2002 ירדו גשמים עזים, אשר גרמו להצפה במתחם של הנאשמת; המים עלו לגובה של 1 - 1.5 מ', כך שנגרם, בין השאר, נזק לטקסטיל; אהרונוב העריך את הנזק שנגרם לטקסטיל; המתפרה מבצעת עבודות תפירה, ומלאי שהיה במקום של לקוחותיה- "נידמ", "סער", "גרפית" (צריך להיות "גריפ"), "סיגנל", "כאוס"- ניזוקה; נעשו ניסיונות לשקם את המלאי, אשר כשלו.

הנאשמת פוצתה על ידי חברת הביטוח אשר ביטחה אותה, הכשרת הישוב, והאחרונה תבעה את הגורמים הרלוונטיים (ת/28, עמ' 2).

כפי שיפורט להלן בפרק זה, חמש מתוך שבע לקוחות אשר נטען שסחורה שלהן ניזוקה בפיגוע, ניזוקו בהצפה, וקיימת זהות כמעט מוחלטת בין הנזקים שנגרמו לסחורה שלהן בהצפה לבין הנזקים שנטען שנגרמו לסחורה שלהן בפיגוע, כולל כמות וסוג הסחורה ושווי הסחורה שניזוקה. עוד יפורט להלן כי לא אפשרי שנזקים שנגרמו לנאשמת בהצפה, בגינם היא פוצתה, ייגרמו שוב בפיגוע, שנתיים מאוחר יותר, ולכן תביעת הפיצויים כוזבת, למצער ביחס לחמשת הלקוחות שניזוקו בהצפה.

16. השוואה בין הנזקים שנגרמו ללקוחות בהצפה לנזקים שנטען שנגרמו להן בפיגוע

בן סימן טוב מונה על ידי מס רכוש לבדוק את נכונות תביעת הפיצויים, לאחר שהיא אושרה, כאשר התעורר חשד בנכונותה, ונכח ממצאי הגיש תלונה למשטרה נגד הנאשמת. במהלך בדיקותיו, מצא בן סימן טוב את התביעה שהוגשה בגין נזקי ההצפה, בגינם היא פוצתה (ת/14, עמ' 1; פרוטוקול 5.1.17, עמ' 125). בן סימן טוב ערך מסמך השוואה בין הנזקים שנגרמו כתוצאה מההצפה והנזקים שנטען שנגרמו לה כתוצאה מהפיגוע (מסמך ההשוואה הוגש על ידי המאשימה וסומן ת/3, ועל ידי הנאשמים וסומן גם נ/4) ומצא שיש זהות כמעט מוחלטת בין שניהם, ביחס ללקוחות אשר ניזוקו בהצפה, כמפורט להלן:

שם הלקוחה	נזקי ההצפה	נזקים שנטענו בפיגוע	הערה
"נידמ"	₪ 832,155	₪ 984,464	ראו פירוט להלן.
"סער"	₪ 534,135	₪ 534,135	
"גריפ"	₪ 263,119	₪ 263,119	
"סיגנל"	₪ 238,520	₪ 238,520	

"כאוס" 1,033,165 ₪ 1,033,165 ₪

כפי שניתן לראות בטבלה הנ"ל, הנזקים שנטען שנגרמו לסחורה של "סער", "גריפ", "סיגנל" ו-"כאוס", עקב הפיגוע, זהים לחלוטין לנזקים שנגרמו להן עקב אירוע ההצפה שנתיים קודם לכן. עיון במסמכים הרלוונטיים מלמד כי הזהות היא מוחלטת כולל בסוג הנזק, כמות הסחורה שניזוקה, מחיר יחידה וגובה הנזק.

ביחס ל-"נידמ" - להלן השוואה מפורטת של הנזקים שנגרמו ל"נידמ" עקב ההצפה והנזקים שנטען שנגרמו לה, עקב הפיגוע:

נזקי ההצפה			תביעת הפיצויים עקב הפיגוע (ת/20)			סוג הנזק
כמות	מחיר יח'	נזק	כמות	מחיר יח'	נזק	
22,730	₪ 4.8	109,104	22,730	₪ 4.8	109,104	כביסה חוזרת
20,470	₪ 5	102,350	20,470	₪ 5	102,350	תיקון, גיהוץ, אריזה
20,470	₪ 14.1	288,627	20,470	₪ 13	266,110	פיצוי סוג ב'
2,260	₪ 68.4	154,584	2,260	₪ 65	146,900	אובדן מוחלט
		177,490			-	אובדן רווחי ייצוא
		-			360,000	נזק תוצרת גמורה
		832,155			984,464	סה"כ

כפי שניתן לראות מהטבלה, קיימת זהות מוחלטת ב-4 מסוגי הנזק והכמויות של הסחורה להן נגרם נזק בהצפה ונטען שנגרם נזק בפיגוע. ההבדל בסכום הכולל נובע מנזקים כלליים - "אובדן רווחי ייצוא" בנזקי ההצפה לעומת "נזק תוצרת גמורה" שנטען בפיגוע. לכן, גם ביחס ל"נידמ", קיימת זהות כמעט מוחלטת בין נזקי ההצפה לנזקים שנטענו כתוצאה מהפיגוע.

17. הזהות בין הנזקים שנטען שנגרמו בפיגוע לנזקי ההצפה, אינה אפשרית. הדבר ברור (שהרי לא יעלה על הדעת שבשני אירועים שונים, בהפרש של שנתיים, ייגרם בדיוק אותו נזק לסחורה של 5 לקוחות של הנאשמת) ונתמך בהודעתם של בכר (ת/17, עמ' 3), אהרונב (נ/1, עמ' 2) והנאשם (ת/28, עמ' 6).

יתר על כן, לא רק שהזהות אינה אפשרית, אלא בהודעתו של הנאשם במשטרה ב-20.4.09 (ת/28), העיד הנאשם שאין דמיון בין הנזקים שנגרמו למתפרה בהצפה לבין הנזקים כתוצאה מהפיגוע מבחינת שווי הסחורות שנפגעו והחברות שהסחורות שלהן נפגעו, כי נזקי ההצפה היו הרבה יותר גדולים והוא חושב שחלק מהחברות הפסיקו לעבוד עם הנאשמת לאחר ההצפה (ת/28, עמ' 4). תגובת הנאשם לדמיון בין נזקי ההצפה לתביעת הפיצויים, הייתה שהדמיון אינו הגיוני וכי הדבר מלמד על ניסיון הונאה (ת/28, עמ' 6).

המסקנה מכך היא שלמעט ביחס לחמשת הלקוחות שניזקו בהצפה, תביעת הפיצויים היא כוזבת.

18. סיכום פרק ב'

קיימת זהות כמעט מוחלטת בין נזקי ההצפה לתביעת הפיצויים. הזהות מוכיחה כאלף עדים שלא נגרמו לחמשת לקוחות הנאשמת אשר ניזקו בהצפה, הנזק הכמעט זהה אשר נרשם בחווה"ד של וסאל ואושר על ידי מס רכוש בתביעת הפיצויים. **המסקנה מהאמור היא שהוכח מעבר לספק סביר שלא נגרמו הנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים לחמשת הלקוחות שנפגעו בהצפה ("נידמ", "סער", "גריפ", "סיגנל ו-"כאוס"), ותביעת הפיצויים לגבי הנזקים שנטען שנגרמו להן, היא כוזבת.**

פרק ג- האם הנזקים שנרשמו במסמכי ההסכמות ונטענו בתביעת הפיצויים הם אמיתיים?

19. כאמור לעיל (פרק א'), תביעת הפיצויים אושרה בהסתמך על מסמכי ההסכמות עם הלקוחות הנ"ל ("נידמ", "סער", "גריפ", "סיגנל", "כאוס" ו-"FTSIS"), והנחה של בכר, שהנאשם שילם להן פיצוי כספי בגובה הפיצוי שסוכם במסמכי ההסכמות (בנוסף, אושר פיצוי בשל המסמך בעניין "קפה"). להלן אבחן ביחס לכל אחת מהלקוחות שנטען שנגרם להן נזק: (1) האם נגרמו הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות עם אותה לקוחה והאם נגרמו לסחורה של אותה לקוחה הנזקים שנטבעו בתביעת הפיצויים; (2) האם הלקוחה קיבלה פיצוי כספי בגין הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה; (3) האם מסמך ההסכמות נחתם על ידי גורם מוסמך מטעם אותה לקוחה.

בפרק ב' לעיל הוצגה הזהות הכמעט מוחלטת בין תביעת הפיצויים לנזקי ההצפה. להלן, בפרק זה, כאשר אדון בשאלה אם לכל אחת מהלקוחות נגרמו הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה, אשווה בין מסמכי ההסכמות לנזקי ההצפה. כפי שיפורט להלן, יש זהות כמעט מוחלטת גם בין מסמכי ההסכמות לנזקי ההצפה (ביחס ללקוחות שניזקו בהצפה).

20. נ.י.ד.מ החזקות בע"מ ("נידמ")

20.1. **האם נגרמו הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות עם "נידמ" והאם נגרמו לסחורה של "נידמ" הנזקים שנטבעו בתביעת הפיצויים?**

מהראיות עולה שלא נגרמו לסחורה של "נידמ" הנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים ואף לא הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה, מהנימוקים שיפורטו להלן.

לגבי מסמך ההסכמות: השוואה בין מסמך ההסכמות בעניין "נידמ" לנזקים שנגרמו לסחורה של "נידמ" בהצפה, מלמדת שקיימת ביניהם זהות כמעט מוחלטת, כדלקמן:

נזקי ההצפה			מסמך ההסכמות		
סוג הנזק	כמות	מחיר יח' נזק	כמות	מחיר יח' נזק	נזק
כביסה חוזרת	22,730	₪ 4.8	22,730	₪ 4.8	109,104 ₪

102,350 ₪	20,470 ₪ 5	102,350 ₪	20,470 ₪ 5	תיקון, גיהוץ, אריזה
266,110 ₪	20,470 ₪ 13.5	288,627 ₪	20,470 ₪ 14.1	פיצוי סוג ב'
144,210 ₪	2,260 ₪ 68.4	154,584 ₪	2,260 ₪ 68.4	אובדן מוחלט
6,381 ₪		-		תביעת הלקוח
-		177,490 ₪		אובדן רווחי ייצוא
632,009 ₪		832,155 ₪		סה"כ

כפי שניתן לראות מהטבלה, קיימת זהות כמעט מוחלטת בסוגי הנזקים וכמויות הסחורה שניזוקה, בין הנזקים שנגרמו בהצפה לאלה שנרשמו במסמך ההסכמות (למעט ראשי הנזק "תביעת הלקוח" ו"אובדן רווחי ייצוא"). ההפרשים בין סכומי הנזק, נובעים ממחיר היחידה השונה (במסמך ההסכמות חושב סכום הנזק בצורה מוטעית, כך לדוגמה 2,260 יחידות לפי 68.4 ₪ ליחידה, נותן נזק של 154,584 ₪ ולא כפי שנרשם במסמך ההסכמות).

הזהות הכמעט מוחלטת בסוג הנזק, כמות המוצרים שלכאורה ניזקו וסכום הנזק אינה אפשרית (ראו לעיל סעיף 17). די בזהות בין הסחורה שניזוקה בהצפה לסחורה שנטען שניזוקה בפיגוע, כדי להוכיח מעבר לספק סביר שלא נגרמו לסחורה של "נידמ" הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה.

לגבי תביעת הפיצויים: כאמור לעיל (בפרק ב'), הוכח מעבר לספק סביר גם שלא נגרמו לסחורה של "נידמ" בפיגוע הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים.

20.2. האם "נידמ" קיבלה פיצוי כספי בגין הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה?

מהראיות עולה ש"נידמ" לא קיבלה את הפיצוי הכספי שנטען שסוכם איתה במסמך ההסכמות בינה לבין הנאשמת:

הנאשם העיד (ת/28, עמ' 3): "יש כאלה שקיבלו כמו באירוע הקודם את הפיצוי בדמות עבודה שלנו ויש כאלה שלקחו את הסחורה שנפגעה ואנחנו ייצרנו להם סחורה חדשה בשווי הסחורה שנפגעה". כלומר, הנאשם מאשר שלא הועבר פיצוי כספי ללקוחות, דבר החל גם על "נידמ". אין גם ראיה לכך ש"נידמ" לקחה סחורה שנפגעה או שהנאשמת ייצרה עבורה סחורה חדשה בשווי הסחורה שנפגעה.

דג'ילדטי (עת/10), העיד ש"נידמ" לא קיבלה את הסכום הרשום במסמך ההסכמות (ת/32, עמ' 2).

על כן, הוכח מעבר לספק סביר ש"נידמ" לא קיבלה את הפיצוי הכספי שנטען שסוכם איתה.

20.3. האם מסמך ההסכמות נחתם על ידי גורם מוסמך מטעם "נידמ"?

על מסמך ההסכמות עם "נידמ" מופיעות חותמת של הנאשמת ועליה חתימה, וחותרת של "נידמ" ועליה חתימה. מהראיות שהוצגו, עולה שהמסמך נחתם על ידי הנאשם בשם הנאשמת (הנאשם- ת/28, עמ' 4), אך המסמך לא נחתם

על ידי נציגים מוסמכים של "נידמ":

- **דג'ילדטי** (עת/10), בהודעתו במשטרה מיום 4.3.09 (ת/32) העיד כי המורשים לחתום בשם "נידמ" היו הוא ומריו רובינשטיין, ושהחתימה על המסמך בוודאות אינה שלו או של מריו רובינשטיין. בהודעתו הנ"ל העיד דג'ילדטי כי הכתובת על גבי המסמך אינה נכונה וכי נראה לו של "נידמ" לא הייתה חותמת כפי שנעשה בה שימוש, אך בוודאות החתימה אינה שלו או של מריו רובינשטיין.
 - **מריו רובינשטיין** (עת/11), בהודעתו במשטרה מיום 14.12.08 (ת/26), אשר הוגשה בהסכמה, העיד כי: הוא היה המנהל הרשום של "נידמ" בשנים 2002 - 2004, למיטב זכרונו; מי שניהל את החברה בפועל הוא ניסים דג'ילדטי; עד 10/2003 הוא חתם בשם החברה ואז זכויות החתימה עברו לשי דג'ילדטי, אחיו של ניסים; הוא מכיר את החותמת של החברה; הוצג בפניו מסמך ההסכמות בין הנאשמת ל"נידמ" ולדבריו, הוא לא ראה אותו ולא חתם עליו; החותמת של "נידמ" נראית מזויפת, כיוון שהחותמת שהוא עשה בה שימוש לא נראתה כך, את החותמת החזיקה מנהלת החשבונות יוליה קלינסקי; לדעתו המסמך מזויף.
- על כן, הוכח מעבר לספק סביר שמסמך ההסכמות עם "נידמ" לא נחתם על ידי גורמים מוסמכים של "נידמ".**
- נוכח האמור לעיל, החתימה בשם "נידמ" על מסמך ההסכמות בינה לבין הנאשמת, נעשתה ללא סמכות כדין, ומסמך ההסכמות בין הנאשמת ל"נידמ" אינו כפי שהוא נחזה להיות- הסכמה לפיצוי בשל נזקי הפיגוע, והוא עשוי להטעות.**

21. סער יזמות ומסחר בע"מ ("סער")

21.1. האם נגרם הנזק הנטען במסמך ההסכמות עם "סער" והאם נגרמו לסחורה של "סער" הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים?

מהראיות עולה שלא נגרמו לסחורה של "סער" הנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים ואף לא הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה, מהנימוקים שיפורטו להלן.

לגבי מסמך ההסכמות: השוואה בין מסמך ההסכמות בעניין "סער" לנזקים שנגרמו לסחורה של "סער" בהצפה, מלמדת שקיימת ביניהם זהות מלאה, כולל סוג וכמות הסחורה שניזוקה, וסכום הנזק שנגרם לסחורה. לא אפשרי שבדיוק אותה סחורה באותה כמות תינזק בהצפה ושוב, כשנתיים מאוחר יותר, בפיגוע (ראו לעיל סעיף 17). די בזהות בין סוגי וכמויות הסחורה שנרשמו במסמך ההסכמות לסוגי וכמויות הסחורה שניזוקה בהצפה, כדי להוכיח שלא נגרמו לסחורה של "סער" הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה.

בנוסף לכך, בהודעותיהם במשטרה העידו העדים מטעם "סער", שלא נגרמו ל"סער" הנזקים שנטענו במסמך ההסכמות איתה:

- **אביעד צברי** (עת/14) העיד בהודעתו במשטרה מיום 30.3.09 (ת/24), אשר הוגשה בהסכמה כי: הוא שותף בסער עם תומר בן סניור; הנאשמת ייצרה עבור סער מעילים בסביבות השנים 2000 ו-2001 אולי גם ב-2002; הוא לא זוכר שהנאשמת פנתה אליו ב-2004 והודיעה שסחורה של סער נפגעה כתוצאה מפיצוץ; בשנת 2004 הוא לא בהכרח עבד עם הנאשמת; "סער" קיבלה מהנאשמת את כל הסחורה שלה; ביחס למסמך ההסכמות בין הנאשמת לסער- יש הגזמה של כמויות, בעבר

"סער" העבירה לנאשמת את סוגי הבדים המצוינים, אבל לא בכמויות המצוינות, לגבי צעיפים וכובעים, זו הגזמה פראית, מצוין שנפגעו 16,000 פריטים כאשר הייצור הכללי של סער היה בזמנו 5000 פריטים, כולל כובעים וצעיפים.

- **תומר בן סניור** (עת/15) העיד בהודעתו במשטרה מיום 24.3.09 (ת/25), אשר הוגשה בהסכמה, כי: הוא שותף בסער עם אביעד צברי; למיטב ידיעתו סער לא עבדה עם הנאשמת ב-2004; כל הבדים שסער מסרה לנאשמת לתפירה, נגזרו ונתפרו; לא זכור לו אירוע בו התפוצץ ג'יפ במחסום ארז וכתוצאה מזה נגרם נזק לבדים של סער; פעם ראשונה שהוא רואה את מסמך ההסכמות בין הנאשמת לסער; מעולם לא דיברו איתו מהנאשמת על משהו כזה; מעולם לא הייתה לסער טענה כלשהי כלפי הנאשמת לעניין פיצוי כספי או חוסר בדים; לא נגרם שום נזק לסחורה של סער.

על כן, הוכח מעבר לספק סביר שלא נגרמו לסחורה של "סער" הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה.

לגבי תביעת הפיצויים: כאמור לעיל (בפרק ב'), **הוכח מעבר לספק סביר גם שלא נגרמו לסחורה של "סער" בפיגוע הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים.**

21.2. האם "סער" קיבלה פיצוי כספי בגין הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה?

מהראיות עולה ש"סער" לא קיבלה את הפיצוי הכספי שנטען שסוכם איתה במסמך ההסכמות בינה לבין הנאשמת:

- **הנאשם** העיד שחלק מהלקוחות קיבלו פיצוי בעבודה ואחרים לקחו את הסחורה והנאשמת ייצרה עבורם סחורה חדשה (ת/28, עמ' 3). לכן, אף אחת מהלקוחות לא קיבלה פיצוי כספי והדבר חל גם על "סער". אין גם ראיה לכך ש"סער" לקחה סחורה שנפגעה או שהנאשמת ייצרה עבורה סחורה חדשה בשווי הסחורה שנפגעה.
- **אביעד צברי** העיד בהודעתו במשטרה מיום 30.3.09, כי: הנאשמת לא הודיעה לו שסחורה שלו נפגעה כתוצאה מפיצוץ והיא מתכוונת לפצות את "סער"; אם סחורה של "סער" הייתה נפגעת, הוא היה יודע מכך ומבקש פיצוי.
- **תומר בן סניור** העיד בהודעתו במשטרה מיום 24.3.09, כי: "סער" מעולם לא הייתה עתידה לקבל פיצוי כספי מהנאשמת בגין נזק לבדים שנמסרו לה; מעולם לא הייתה לסער טענה כלשהי כלפי הנאשמת לעניין פיצוי כספי; הנאשמת לא הודיעה לו על נזק שנגרם לבדים של סער ושהיא מתכוונת לפצות אותה.

נוכח האמור, הוכח מעבר לספק סביר ש"סער" לא קיבלה פיצוי כספי בסכום שנרשם במסמך ההסכמות.

21.3. האם מסמך ההסכמות נחתם על ידי גורם מוסמך מטעם "סער"?

על מסמך ההסכמות עם "סער" מופיעות חותמת של הנאשמת ועליה חתימה, וחותרת של "סער" ועליה חתימה. מהראיות שהוצגו, עולה שהמסמך נחתם על ידי הנאשם בשם הנאשמת (הנאשם, ת/28, עמ' 4), אך מהראיות הוכח שהמסמך לא נחתם על ידי נציגים מוסמכים של "סער", כמפורט להלן:

- **אביעד צברי** העיד בהודעתו במשטרה מיום 30.3.09, כי: הם בדרך כלל לא משתמשים בחותמת ארוכה ולכן סביר שהיא לא שלהם, בחותמת שלהם תמיד יש תוספת של המילה מסחר שלא קיימת

עמוד 21

על החותמת שבמסמך ההסכמות; החתימה על מסמך ההסכמות אינה החתימה שלו; הוא לא חתם על מסמך ההסכמות וזו פעם ראשונה שהוא רואה אותו.

· **תומר בן סניור** העיד בהודעתו במשטרה מיום 24.3.09, כי: החותמת על מסמך ההסכמות אינה של סער, אלא מזויפת; החתימה על מסמך ההסכמות גם היא מזויפת.

על כן, הוכח מעבר לספק סביר שמסמך ההסכמות עם "סער" לא נחתם על ידי גורמים מוסמכים של "סער".

נוכח האמור לעיל, החתימה בשם "סער" על מסמך ההסכמות בינה לבין הנאשמת, נעשתה ללא סמכות כדין, ומסמך ההסכמות בין הנאשמת ל"סער" אינו כפי שהוא נחזה להיות- הסכמה לפיצוי בשל נזקי הפיגוע, והוא עשוי להטעות.

22. אופנת "גריפ" ("גריפ")

22.1. האם נגרם הנזק הנטען במסמך ההסכמות עם "גריפ" והאם נגרמו לסחורה של "גריפ" הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים?

מהראיות עולה שלא נגרמו לסחורה של "גריפ" הנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים ואף לא הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה, מהנימוקים שיפורטו להלן.

לגבי מסמך ההסכמות: השוואה בין מסמך ההסכמות בעניין "גריפ" לנזקים שנגרמו לסחורה של "גריפ" בהצפה, מלמדת שקיימת ביניהם זהות מלאה, כולל סוג וכמות הסחורה שניזוקה, וסכום הנזק שנגרם לסחורה. לא אפשרי שבדיוק אותה סחורה באותה כמות תינזק בהצפה ושוב, כשנתיים מאוחר יותר, בפיגוע (ראו לעיל סעיף 17). די בזהות בין סוגי וכמויות הסחורה שנרשמו במסמך ההסכמות לסוגי וכמויות הסחורה שניזוקה בהצפה, כדי להוכיח שלא נגרמו לסחורה של "גריפ" הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה.

בנוסף לכך, מהעדויות שהוצגו בפניי, עולה שלא נגרמו ל"גריפ" הנזקים שנטענו במסמך ההסכמות איתה:

· **שמואל** (עת/6), אשר ניהל את המתפרה של הנאשמת (פרוטוקול 8.11.16, עמ' 126), העיד כי הכמות שבמסמך ההסכמות היא גדולה מדי (פרוטוקול 8.11.16, עמ' 123).

· **עופר כהן** (עת/18) בהודעתו במשטרה מיום 25.12.08 (ת/21), אשר הוגשה בהסכמה, העיד כי: הוא הבעלים היחיד של "גריפ"; הנאשמת תפרה עבור "גריפ" משנת 2002 ועד שסגרו; הוא זוכר שבמרץ 2004 היה אירוע של פיצוץ מכונית ליד המפעל של הנאשמת ואשר בעקבותיה ניזוקה סחורה של "גריפ", אך אינו זוכר את ההיקף; ההיקפים שרשומים במסמך לא נראים לו סבירים, כיוון שהנאשמת לא החזיקה עבודה במצב נתון כמויות כפי שמופיע במסמך.

על כן, הוכח מעבר לספק סביר שלא נגרמו לסחורה של "גריפ" הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה.

לגבי תביעת הפיצויים: כאמור לעיל (בפרק ב'), הוכח מעבר לספק סביר גם שלא נגרמו לסחורה של "גריפ" בפיגוע הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים.

22.2. האם "גריפ" קיבלה פיצוי כספי בגין הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה?

מהראיות עולה ש"גריפ" לא קיבלה את הפיצוי הכספי שנטען שסוכם איתה במסמך ההסכמות בינה לבין הנאשמת:

· **הנאשם** העיד שחלק מהלקוחות קיבלו פיצוי בעבודה ואחרים לקחו את הסחורה והנאשמת יצרה עבורם סחורה חדשה (ת/28, עמ' 3). לכן, אף אחת מהלקוחות לא קיבלה פיצוי כספי והדבר חל גם על "גריפ". אין גם ראיה לכך ש"גריפ" לקחה סחורה שנפגעה או שהנאשמת יצרה עבורה סחורה חדשה בשווי הסחורה שנפגעה.

· **עופר כהן** בהודעתו במשטרה מיום 25.12.08, העיד כי: בדרך כלל, במקרים כאלה- כאשר ניזוקה סחורה, הוא היה מקבל פיצוי מהנאשמת על ידי קיזוז בהתחשבויות הבאות ולא מקבל כסף בפועל; לא זכור לו אם "גריפ" קיבלה פיצוי בעקבות האירוע במרץ 2004.

נוכח האמור, הוכח מעבר לספק סביר ש"גריפ" לא קיבלה פיצוי כספי בסכום שנרשם במסמך ההסכמות.

22.3. האם מסמך ההסכמות נחתם על ידי גורם מוסמך מטעם "גריפ"?

על מסמך ההסכמות עם "גריפ", מופיעות חותמת של הנאשמת ועליה חתימה, וחותמת של "גריפ" ועליה חתימה. המסמך נחתם על ידי הנאשם בשם הנאשמת (הנאשם, ת/28, עמ' 4). ביחס לחתימה בשם "גריפ"- **עופר כהן** בהודעתו במשטרה מיום 25.12.08, העיד כי לא זכור לו שהוא חתם על מסמך ההסכמות בין גריפ לנאשמת; החותמת על המסמך דומה לחותמת של גריפ וגם החתימה על החותמת דומה לחתימה שלו, אך לא זכור לו שהוא חתם על המסמך.

מאחר שעופר כהן אינו בטוח אם חתם על מסמך ההסכמות עם לאו, אינני סבור שהוכח מעבר לספק סביר שמסמך ההסכמות עם "גריפ" לא נחתם על ידי גורם מוסמך של "גריפ".

נוכח האמור לעיל, מסמך ההסכמות בין הנאשמת ל"גריפ" אינו כפי שהוא נחזה להיות- הסכמה לפיצוי בשל נזקי הפיגוע, והוא עשוי להטעות.

23. אופנת "סיגנל" ("סיגנל")

23.1. האם נגרם הנזק הנטען במסמך ההסכמות עם "סיגנל" והאם נגרמו לסחורה של "סיגנל" הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים?

מהראיות עולה שלא נגרמו לסחורה של "סיגנל" הנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים ואף לא הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה, מהנימוקים שיפורטו להלן.

לגבי מסמך ההסכמות: השוואה בין מסמך ההסכמות בעניין "סיגנל" לנזקים שנגרמו לסחורה של "סיגנל" בהצפה, מלמדת שקיימת ביניהם זהות מלאה, כולל סוג וכמות הסחורה שניזוקה, וסכום הנזק שנגרם לסחורה. לא אפשרי שבדיוק אותה סחורה באותה כמות תינזק בהצפה ושוב, כשנתיים מאוחר יותר, בפיגוע (ראו לעיל סעיף 17). די בזהות בין סוגי וכמויות הסחורה שנרשמו במסמך ההסכמות לסוגי וכמויות הסחורה שניזוקה בהצפה, כדי להוכיח שלא נגרמו לסחורה של "סיגנל" הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה.

בנוסף לכך, מהעדויות שהוצגו בפניי, עולה שלא נגרמו ל"סיגנל" הנזקים שנטענו במסמך ההסכמות איתה:

· **צבי זבילסקי** (עת/17) העיד בהודעתו במשטרה מיום 23.12.08 (ת/22), אשר הוגשה בהסכמה, כי: הוא הבעלים של "סיגנל" ביחד עם שותפה ששמה עירית; הוא מנהל את החברה ועירית היא המעצבת; הנאשמת ביצעה עבודות תפירה עבור "סיגנל" משנת 2003 עד 2004 (הוא לא זוכר בדיוק עד מתי); עבד מול שמואל; את הכספים היה משלם לנאשם; לא ידוע לו על האירוע של פיצוץ מכונית במחסום ארז בעקבותיו נגרם נזק לסחורה של "סיגנל"; ידוע לו על אירוע בשנת 2003 או 2004 שטיל קסאם נפל במפעל הנאשמת ונהרג עובד בשם ניסים (מדובר באירוע שונה מהפיגוע); הוא לא זוכר את מסמך ההסכמות בין "סיגנל" לנאשמת; לא זכור לו שניהל דין ודברים עם הנאשמת לגבי אירוע פיצוץ של מכונית בשנת 2004 ולא ידוע לו על אירוע כזה; לא ייתכן ש"סיגנל" נפגעה בכמויות הרשומות במסמך ההסכמות, כיוון שאם היה ניזוק בכמויות שצוינו, הוא היה תובע את הנאשמת והוא היה אמור לקבל פיצוי על הסחורה הזו; הוא לא קיבל שום פיצוי וגם לא ביקש, כיוון שלא נפגע; זכור לו שבאותה תקופה נשארו בין 500 ל-1000 פריטים במפעל שהוא לא קיבל, כיוון שהמפעל היה בתהליכי העברה לפלשתינים; באותה תקופה הוא עבר גירושין קשים ולא היה לו איפה לאחסן את הסחורה, ולכן הוא ביקש משמואל לאחסן את הפריטים, הכוונה ל-500 או ל-1000 פריטים, אותם הוא לא קיבל עד היום (זאת לעומת כמות של כ-6,000 פריטים שנטען שניזוקו בפיגוע).

· **אירית רובי אלימלך** (עת/16) העידה בהודעתה במשטרה מיום 6.4.09 (ת/23), אשר הוגשה בהסכמה, כי: היא שותפה עם צבי זבילסקי ב"סיגנל" ומשמשת כמעצבת שלה; הנאשמת היא חברה לשירותי תפירה, בבעלות הנאשם ובניהול של שמואל; עיקר ההתקשרות הייתה מול שמואל; לדעתה הנאשם התעסק בכספים; לא זכור לה שב-2004 דיווחו להם מהנאשמת על פיצוץ שאירע במחסום ארז שבעקבותיו ניזוק הביגוד של "סיגנל"; באופן חד משמעי, לא דיברו איתה מהנאשמת על פיצוי כלשהו בגין נזק לביגוד של "סיגנל"; לגבי מסמך ההסכמות בין הנאשמת ל"סיגנל", הכמות המצוינת במסמך הינה מופרזת; ככל שהיא זוכרת, הכמות שנותרה אצל הנאשמת היא בסביבות 600 יחידות אבל לא 5000 יחידות; עלות תפירת מכנסיים ובד היא נכונה מבחינת הסכום, אך הכמות של היחידות נראית לה מופרזת; היא מאמינה שאם הייתה כמות של 5,983 יחידות היא הייתה יודעת, אבל היא עסקה בעיקר בעיצוב ולא בכספים; היא זוכרת שהיה פיצוץ שנהרג עובד של הנאשמת בשם ניסים והיא מניחה שנגרם נזק לרכוש (מדובר על אירוע שונה מהפיגוע), אך מבחינתה לא בכמות שמצוינת ולא בסכומים; עד היום הנאשמת חייבת ל"סיגנל" 500 - 600 יחידות, במחיר 40 ₪ ליחידה.

· **שמואל** העיד שהכמויות במסמך ההסכמות עם "סיגנל" הן גבוהות מדי (פרוטוקול 8.11.16, עמ' 123).

על כן, הוכח מעבר לספק סביר שלא נגרמו לסחורה של "סיגנל" הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה.

לגבי תביעת הפיצויים: כאמור לעיל (בפרק ב'), **הוכח מעבר לספק סביר גם שלא נגרמו לסחורה של "סיגנל" בפיגוע הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים.**

23.2. האם "סיגנל" קיבלה פיצוי כספי בגין הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה?

מהראיות עולה ש"סיגנל" לא קיבלה את הפיצוי הכספי שנטען שסוכם איתה במסמך ההסכמות בינה לבין הנאשמת:

· **הנאשם** העיד שחלק מהלקוחות קיבלו פיצוי בעבודה ואחרים לקחו את הסחורה והנאשמת ייצרה עבורם סחורה חדשה (ת/28, עמ' 3). לכן, אף אחת מהלקוחות לא קיבלה פיצוי כספי והדבר חל גם על "סיגנל". אין גם ראיה לכך ש"סיגנל" לקחה סחורה שנפגעה או שהנאשמת ייצרה עבורה סחורה חדשה בשווי הסחורה שנפגעה.

· **צבי זבילסקי** העיד בהודעתו במשטרה מיום 23.12.08, כי "סיגנל" לא קיבלה שום פיצוי מהנאשמת.

· **אירית רובי אלימלך** העידה בהודעתה במשטרה מיום 6.4.09, כי "סיגנל" לא קיבלה שום פיצוי מהנאשמת, אפילו לא שקל.

נוכח האמור, הוכח מעבר לספק סביר ש"סיגנל" לא קיבלה פיצוי כספי בסכום שנרשם במסמך ההסכמות.

23.3. האם מסמך ההסכמות נחתם על ידי גורם מוסמך מטעם "סיגנל"?

על מסמך ההסכמות עם "סיגנל" מופיעות חותמת של הנאשמת ועליה חתימה, וחותמת של "סיגנל" ועליה חתימה. מהראיות שהוצגו, עולה שהמסמך נחתם על ידי הנאשם בשם הנאשמת (ת/28, עמ' 5). לא השתכנעתי שהמסמך לא נחתם על ידי נציג מוסמך של "סיגנל":

· **צבי זבילסקי** העיד בהודעתו במשטרה מיום 23.12.08, כי: הוא לא זוכר את מסמך ההסכמות בין "סיגנל" לנאשמת; החתימה דומה לחתימת ידו והחותמת דומה לחותמת בה הוא עושה שימוש; לא זכור לו שחתם על המסמך ותוכנו אינו מוכר לו; לא זכור לו שניהל דין ודברים עם הנאשמת לגבי אירוע פיצוץ של מכונית בשנת 2004 ולא ידוע לו על אירוע כזה.

· **אירית רובי אלימלך** העידה בהודעתה במשטרה מיום 6.4.09, כי: החתימה דומה לחתימה של צביקה, השותף שלה, והחותמת דומה לחותמת שהייתה קיימת.

על כן, לא הוכח מעבר לספק סביר שמסמך ההסכמות עם "סיגנל" לא נחתם על ידי גורמים מוסמכים של "סיגנל".

נוכח האמור לעיל, מסמך ההסכמות בין הנאשמת ל"סיגנל" אינו כפי שהוא נחזה להיות- הסכמה לפיצוי בשל נזקי הפיגוע, והוא עשוי להטעות.

24. כאוס מעצבים בע"מ ("כאוס")

24.1. **האם נגרם הנזק הנטען במסמך ההסכמות עם "כאוס" והאם נגרמו לסחורה של "כאוס" הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים?**

מהראיות עולה שלא נגרמו לסחורה של "כאוס" הנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים ואף לא הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה, מהנימוקים שיפורטו להלן.

לגבי מסמך ההסכמות: השוואה בין מסמך ההסכמות בעניין "כאוס" לנזקים שנגרמו לסחורה של "כאוס" בהצפה, מלמדת שקיימת ביניהם זהות מלאה, כדלקמן:

מסמך ההסכמות			נזקי ההצפה			סוג הסחורה
מחיר	מחיר	מחיר	מחיר	מחיר	מחיר	
כמות	יח'	נזק	כמות	יח'	נזק	
מכנסיים - עלות תפירה, גיהוץ ואריזה	2,848	16 ₪	45,568 ₪	2,848	16 ₪	
מכנסיים - עלות בד וסוג ב'	2,848	22 ₪	62,656 ₪	2,848	22 ₪	
חולצות - עלות תפירה, גיהוץ, אריזה	2,162	18 ₪	38,916 ₪	2,162	18 ₪	
חולצות - עלות בד וסוג ב'	2,162	26 ₪	56,212 ₪	2,162	26 ₪	
חולצות סריג - עלות תפירה, גיהוץ ואריזה	1,328	7.5 ₪	9,960 ₪	1,328	7.5 ₪	
חולצות סריג - עלות בד וסוג ב'	1,328	12 ₪	15,936 ₪	1,328	12 ₪	
ז'קטים - עלות תפירה, גיהוץ ואריזה	2,247	25 ₪	56,175 ₪	2,247	25 ₪	
ז'קטים - עלות בד וסוג ב'	2,247	72 ₪	161,784 ₪	2,247	72 ₪	
סחורת קיץ לפי רשימה	585,958	₪	585,958	₪		
נזק בפועל של גזירים	302,000	₪	-			
סה"כ	1,335,165	₪	1,033,145	₪		

כפי שניתן לראות מהטבלה הנ"ל, יש זהות בין הנזקים שנגרמו לסחורה של "כאוס" בהצפה לבין הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות בינה לבין הנאשמת, כולל סוג וכמות הסחורה שניזוקה, וסכום הנזק שנגרם לסחורה, למעט ראש נזק "נזק בפועל של גזירים" אשר הוסף במסמך ההסכמות.

לא אפשרי שבדיוק אותה סחורה באותה כמות תינזק בהצפה ושוב, כשנתיים מאוחר יותר, בפיגוע (ראו לעיל סעיף 17). די בזהות בין סוגי וכמויות הסחורה שנרשמו במסמך ההסכמות לסוגי וכמויות הסחורה שניזוקה בהצפה, כדי להוכיח שלא נגרמו לסחורה של "כאוס" הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה.

בנוסף לכך, מהעדויות שהוצגו בפניי, עולה שלא נגרמו ל"כאוס" הנזקים שנטענו במסמך ההסכמות איתה:

· **שמואל כהן** (עת/6), אשר ניהל את המתפרה של הנאשמת (פרוטוקול 8.11.16, עמ' 126), העיד כי הפיגוע אירע אחרי החורף, ובדרך כלל ז'קטים ודברי החורף מוציאים הרבה לפני, והז'קטים לא היו אמורים להיות במסמך הזה, מבחינת התקופה (פרוטוקול 8.11.16, עמ' 124).

· **גבריאל** (עת/13), אשר היה שותף ב"כאוס" (השותפה השנייה הייתה "ש.ק", חברה בבעלות

הנאשם ואחיו, קובי, בהודעתו במשטרה מיום 30.3.09 (ת/31), נשאל לגבי הפיגוע וענה בקשר לפיגוע אחר, בו ככל הנראה נהרג אחד מעובדיה של הנאשמת; הוא אינו מזהה את מסמכי ההסכמות בין הנאשמת ל"כאוס" (ת/27), וזו הפעם הראשונה שהוא רואה את המסמך; לא זכור לו שהייתה פנייה מהנאשמת ל"כאוס" ש"כאוס" עתידה לקבל פיצוי והוא לא ידע על פיצוי כפי שעולה ממסמך ההסכמות; ביחס לכמויות והמחירים במסמך ההסכמות, הם סבירים.

· **קובי**, אחיו של הנאשם, אשר היה שותף שווה שלו בחברת "ש.ק", אשר החזיקה ב-50% ממניות "כאוס", ובתקופה הרלוונטית ניהל את "כאוס" (פרוטוקול 5.12.17, עמ' 224), העיד כי הנאשם ואלקבץ ניפחו את הנזק שנגרם ל"כאוס" (פרוטוקול 5.12.17, עמ' 225).

על כן, הוכח מעבר לספק סביר שלא נגרמו לסחורה של "כאוס" הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה.

לגבי תביעת הפיצויים: כאמור לעיל (בפרק ב'), הוכח מעבר לספק סביר גם שלא נגרמו לסחורה של "כאוס" בפיגוע הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים.

24.2. האם "כאוס" קיבלה פיצוי כספי בגין הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה?

כמפורט לעיל (סעיף 14), הועבר סכום של 2.4 מיליון ש"ח מהנאשמת ל"ש.ק" וממנה ל"כאוס". לכן, לא ניתן לקבוע שלא שולם לכאוס הפיצוי הכספי שבמסמך ההסכמות (הסכום שהועבר עולה בצורה משמעותית על הסכום שבמסמך ההסכמות).

נוכח האמור, לא הוכח מעבר לספק סביר ש"כאוס" לא קיבלה פיצוי כספי בסכום שנרשם במסמך ההסכמות.

24.3. האם מסמך ההסכמות נחתם על ידי גורם מוסמך מטעם "כאוס"?

על מסמך ההסכמות עם "כאוס" מופיעות חותמת של הנאשמת ועליה חתימה, וחותמת של "כאוס" ועליה חתימה. מהראיות שהוצגו, עולה שהמסמך נחתם על ידי הנאשם בשם הנאשמת (הנאשם, ת/28, עמ' 5), אך הוכח שהמסמך לא נחתם על ידי נציגים מוסמכים של "כאוס", כמפורט להלן:

· **הנאשם העיד** ביחס לחתימה בשם "כאוס": "אני מזהה את החותמת של החברה אופנת כאוס וזאת החתימה של יחיאל על החותמת של החברה. לשאלתך, יחיאל לא מורשה חתימה בחברה אולם אין לו צורך בהרשאה כדי לחתום על מסמך שכזה." (ת/28, עמ' 5). כלומר, הנאשם מודה שהחתימה בשם "כאוס" נעשתה ללא סמכות.

· **גבריאלי**, בהודעתו במשטרה מיום 30.3.09, העיד כי הוא אינו מזהה את מסמך ההסכמות בין הנאשמת ל"כאוס", וזו הפעם הראשונה שהוא רואה את המסמך; על פי זכויות החתימה ב"כאוס", היה צורך בחתימה שלו ביחד עם הנאשם או קובי.

על כן, הוכח מעבר לספק סביר שמסמך ההסכמות עם "כאוס" לא נחתם על ידי גורמים מוסמכים של "כאוס".

נוכח האמור לעיל, החתימה בשם "כאוס" על מסמך ההסכמות בינה לבין הנאשמת, נעשתה ללא סמכות כדן, ומסמך ההסכמות בין הנאשמת ל"כאוס" אינו כפי שהוא נחזה להיות- הסכמה לפיצוי בשל נזקי הפיגוע, והוא עשוי להטעות.

25. אופנת "קפה" ("קפה")

המסמך שהוכן בעניין "קפה" (ת/2(10)) אינו מהווה מסמך הסכמות, אינו אמור להיות חתום על ידי נציג "קפה" ואף לא מצוין עליו שהוא חישוב נזק שנגרם לכאורה לסחורה של "קפה" בפיגוע. אהרונוב, ובעקבותיו, בכר ווסאל, תרגמו את האמור במסמך כאילו נטען שנגרם נזק בסך 790,000 ₪ לסחורה של "קפה".

בתקופה הרלוונטית, "קפה" לא הייתה פעילה, אולם בידי הנאשמת הייתה סחורה של "קפה", אותה התכוונה הנאשמת לסיים להכין ולמכור על חשבון חובה של "קפה" לנאשמת (שמואל, פרוטוקול 8.11.16, עמ' 124; הנאשם, ת/28; הנאשם, פרוטוקול 6.9.17, עמ' 241).

ביחס לפיצוי שאושר לנאשמת בקשר לסחורה של "קפה" אשר ניזוקה בפיגוע, העיד שמואל: "אני לא זוכר לגבי הכמות, אין מצב" (שמואל, פרוטוקול 8.11.16, עמ' 124), אך אינני סבור שדי בכך כדי לקבוע שלא נגרם לסחורה של "קפה" הנזק שנטען בתביעת הפיצויים.

נוכח האמור, אינני סבור שהוכח מעבר לספק סביר שלא נגרם בפיגוע נזק לסחורה של "קפה" בסכום שאושר.

26. אפ.טי.אס.איי.אס ייזום והשקעות בע"מ ("FTSIS")

26.1. האם נגרם הנזק הנטען במסמך ההסכמות עם "FTSIS" והאם נגרמו לסחורה של "FTSIS" הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים?

מהראיות עולה שלא נגרמו לסחורה של "FTSIS" הנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים ואף לא הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה, מהנימוקים שיפורטו להלן.

לגבי מסמך ההסכמות: בהודעותיהם במשטרה העידו העדים השונים, שלא נגרמו ל"FTSIS" הנזקים שנטענו במסמך ההסכמות איתה:

· **דג'ילדטי** (עת/10), בהודעתו במשטרה מיום 4.3.09 (ת/32), העיד שזו הפעם הראשונה שהוא רואה את מסמך ההסכמות בין הנאשמת ל"FTSIS", ובהתאם להתייחסותו של דג'ילדטי למסמך ההסכמות, נראה שהוא סבור שמדובר בפיצוי בגין נזקי ההצפה ולא נזקים עקב הפיגוע, כיוון שהוא מתייחס לנזקים עקב הצפה ומתייחס לתביעה נגד המדינה, פישמן ומבנה תעשייה (ת/32, עמ' 3), ובעדותו הוא העיד שעד היום הנאשמת חייבת לו כספים על הנזקים שארעו בשנת 2002 (פרוטוקול 24.1.17, עמ' 196).

בעדותו בבית המשפט העיד דג'ילדטי ש-"FTSIS" היא חברה שעסקה בהלוואות חוץ בנקאיות (פרוטוקול 24.1.17, עמ' 178, 185, 195), היא נתנה הלוואות לנאשמת (פרוטוקול 24.1.17, עמ' 199, 202) וכי הנאשמת נותרה חייבת ל"FTSIS" מיליון ₪, עקב הלוואות (פרוטוקול 24.1.17, עמ' 182).

· **אלקבץ**, כאשר הוא נשאל על חברות בהן קשור דג'ילדטי, הוא השיב שרק "נידמ" היו בגדים ולשאר לא היו בגדים, דהיינו, על פי עדותו ל-"FTSIS" לא היו בגדים אצל הנאשמת ולכן לא נפגעה סחורה שלה (פרוטוקול 8.11.16, עמ' 146).

על כן, הוכח מעבר לספק סביר שלא נגרם לסחורה של "FTSIS" הנזק שנטען שנגרם בפיגוע ואשר נרשם במסמך ההסכמות.

לגבי תביעת הפיצויים: כמפורט לעיל, בתביעת הפיצויים אושר לנאשמת פיצוי עבור סחורה של "FTSIS" שלכאורה ניזוקה בפיגוע, בהתאם לחווה"ד של וסאל, אשר קבע נזקים זהים לנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות עם "FTSIS" (ראו לעיל פרק א'). נוכח האמור לעיל ביחס למסמך ההסכמות, **הוכח מעבר לספק סביר גם שלא נגרמו לסחורה של "FTSIS" בפיגוע הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים.**

26.2. האם "FTSIS" קיבלה פיצוי כספי בגין הנזקים שנרשמו במסמך ההסכמות איתה?

הנאשם העיד שחלק מהלקוחות קיבלו פיצוי בעבודה ואחרים לקחו את הסחורה והנאשמת ייצרה עבורם סחורה חדשה (ת/28, עמ' 3). לכן, אף אחת מהלקוחות לא קיבלה פיצוי כספי והדבר חל גם על "FTSIS". אין גם ראייה לכך ש"FTSIS" לקחה סחורה שנפגעה או שהנאשמת ייצרה עבורה סחורה חדשה בשווי הסחורה שנפגעה.

על כן השתכנתי מעבר לספק סביר ש"FTSIS" לא קיבלה את הפיצוי אשר נרשם במסמך ההסכמות בינה לבין הנאשמת.

26.3. האם מסמך ההסכמות נחתם על ידי גורם מוסמך מטעם "FTSIS"?

על מסמך ההסכמות עם "FTSIS" מופיעות חותמת של הנאשמת ועליה חתימה, וחותמת של "FTSIS" ועליה חתימה. מהראיות שהוצגו, עולה שהמסמך נחתם על ידי הנאשם בשם הנאשמת (ת/28, עמ' 4), אך הוכח שהמסמך לא נחתם על ידי נציגים מוסמכים של "FTSIS", כמפורט להלן:

· **מריו רובינשטיין** (עת/11), בהודעתו במשטרה מיום 14.12.08 (ת/26), אשר הוגשה בהסכמה, העיד כי: הוא היה המנהל הרשום של "FTSIS" בשנים 2002 - 2004, למיטב זכרונו; מי שניהל את החברה בפועל הוא ניסים דג'ילדטי; עד 10/2003 הוא חתם בשם החברה ואז זכויות החתימה עברו לשי דג'ילדטי, אחיו של ניסים; הוא מכיר את החותמות של החברה; הוצג בפניו מסמך ההסכמות בין אוטובוטיק ל-FTSIS, והוא העיד כי לא ראה אותו ולא חתם עליו; החותמת של "FTSIS" מזויפת; לדעתו המסמך מזויף.

· **דג'ילדטי**, בהודעתו במשטרה מיום 4.3.09, העיד שזו הפעם הראשונה שהוא רואה את המסמך, החותמת לא נראית לו של החברה והחתימה בוודאות אינה חתימתו או חתימתו של מריו רובינשטיין.

על כן, הוכח מעבר לספק סביר שמסמך ההסכמות עם "FTSIS" לא נחתם על ידי גורמים מוסמכים של "FTSIS".

נוכח האמור לעיל, החתימה בשם "FTSIS" על מסמך ההסכמות בינה לבין הנאשמת, נעשתה ללא סמכות כדין, ומסמך ההסכמות בין הנאשמת ל"FTSIS" אינו כפי שהוא נחזה להיות- הסכמה לפיצוי בשל נזקי הפיגוע, והוא עשוי להטעות.

27. סיכום פרק ג'

ביחס לנזק שנטען שנגרם לסחורה של לקוחות הנאשמת: הוכח מעבר לספק סביר שלא נגרם נזק כפי שאושר בתביעת הפיצויים, לסחורה של הלקוחות הנ"ל.

ביחס למסמכי ההסכמות: הוכח מעבר לספק סביר כי:

הנאשם חתם על מסמכי ההסכמות;

מסמכי ההסכמות בין הנאשמת ל"נידמ", "סער", "כאוס" ו-"FTSIS", לא נחתמו על ידי גורם מוסמך מטעמן, למרות שהם נחתמו באופן העשוי להיחזות כאילו נחתמו על ידן (חותמת הלקוחה הרלוונטית ועליה חתימה);

לא נגרם לסחורה של הלקוחות הנ"ל נזק כפי שנרשם במסמכי ההסכמות איתן, ולא שולם להן, למעט כאוס, הפיצוי הכספי שנרשם במסמכי ההסכמות. לכן, מסמכי ההסכמות בין הנאשמת ללקוחות הנ"ל אינם כפי שהם נחזים להיות (מסמכי הסכמות לשיעור הנזק שנגרם לסחורה של הלקוחות הנ"ל בפיגוע), הם עשויים להטעות, ומאחר שתביעת הפיצויים אושרה על פיהם, הם הטעו בפועל.

המסקנה מהאמור לעיל היא **שמסמכי ההסכמות עם הלקוחות הנ"ל, מזויפים** (כהגדרת "זיוף" בסעיף 414 לחוק) ותכנם כזב.

בעניין "קפה" - לא הוכח שלא נגרם נזק לסחורה של "קפה" בכמות שאושרה בתביעת הפיצויים, אם כי במסמך בעניין "קפה" לא נטען שמדובר בנזק שנגרם עקב הפיגוע. לא נחתם מסמך הסכמות עם "קפה", והמסמך בעניין "קפה" אינו מתיימר להיות מסמך המסכם נזקים שנגרמו ל"קפה" כתוצאה מהפיגוע, למרות שבכר ואהרונוב התייחסו אליו ככזה.

פרק ד- האם נגרמו לנאשמת נזקים בסכום שנתבע בתביעת הפיצויים?

28. להלן בפרק זה אפרט את עדותם של הנאשם ואלקבץ בקשר לנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים (להלן סעיף 29) ואתייחס לטענת הנאשמים כי נגרמו לנאשמת נזקים רבים אחרים, שונים מאלה אשר נתבעו בתביעת הפיצויים, באותו ערך כספי (להלן סעיף 30).

המסקנה מפרק זה היא שלא נגרמו לנאשמת הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים ולכן, תביעת הפיצויים היא כוזבת.

29. **עדותם של הנאשם ואלקבץ בקשר לנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים:** אלקבץ והנאשם, אשר טיפלו בהגשת תביעת הפיצויים בשם הנאשמת, העידו שלא נגרמו ללקוחות הנאשמת הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים:

29.1. **אלקבץ** העיד שלא נגרמו לנאשמת הנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים (ראו פרוטוקול הדיון מיום 8.11.16, עמודים 144, 157, 165, 167, 168, 174, 175, 177 ו-178).

29.2. גם **הנאשם** אישר שהתביעה שהוגשה היא כוזבת, והעיד:

· בהודעתו של הנאשם במשטרה ביום 20.4.09 (ת/28), כאשר הוצג לו ת/3 (מסמך ההשוואה), השיב הנאשם: "אני מבין בדיוק כמוך שיש כאן ניסיון להונות את מס רכוש";

· הנאשם נשאל על ידי בא-כוחו בקשר ל-"המזימה הזאת של להגיש תביעה מזויפת ומפוברקת ומנופחת", ובתשובתו לא הכחיש הנאשם את העובדה שהוגשה תביעת "מזויפת ומפוברקת"

ומנופחת", אלא הסביר שהשימוש שעשה בכספים היה בידיעת אביו ויתר בני משפחתו (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 210);

· שלדעתו נגרמו לנאשמת נזקים בסכום של כ-4.5 מיליון ש"ח, אך התביעה לא הוגשה בשל הנזקים הנכונים (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 246);

· שאלקבץ עשה- "עשה קיצורי דרך הכי קשים בתוך התביעה הזאת ופגע בכל נושא התביעה מא' ועד ת"י" וכי אם היה מגיש תביעה נכונה, היה צריך להיות נזק של 2 - 3 מיליון ש"ח למבנה (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 207);

· שאלקבץ הגיש דוח לא נכון, וזה לא בסדר, ושניתן היה לקבל את הכסף בצורה אחרת, נכונה (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 213);

· ולבסוף, (פרוטוקול 29.10.17, בעמ' 226):

"אני חושב שאמרתי את זה מאוד ברור שכל ההתנהלות של התביעה הזאת נעשתה כהגשה לא נכונה. זאת אומרת אם היו לוקחים את המוצרים שבאמת נגרם להם נזק ומה לעשות, באמת נגרם נזק, ורואים. ויש במקרה גם תמונות. ובלי שום קשר לבוא לעשות את הנזק האמיתי, לצאת לשטח ולבוא לעשות את הנזק של המבנה שכל מה שקרה כן, הנזק הזה היה עומד מעל ארבעה מיליון שקל אם היו עושים אותו נכון. זה שמשהו רצה לקצר את הדרך ועשה נזק בלתי הפיך בתוך מערכת שקוראים לה אוטובוטיק, כן, זה נכון. ואני אומר את זה חד משמעית. פשוט הגישו דוח מקולקל שיכלו לעשות דוח נכון. ...".

30. הטענה שלנאשמת נגרמו נזקים שונים מאלה שנתבעו, באותו הסכום

הנאשמים טוענים שנגרמו לנאשמת נזקים רבים בפיגוע (מחיצות גבס, דלתות, חלונות, מכלי מים שהיו על גג הנאשמת, חומת בטון, סחורה שהייתה במתפרה, נזק למסוף הדלק) (ראו סיכומי הנאשמת, סעיפים 55 - 61), ובין השאר מפנים הנאשמים לתמונות בהן, לטענתם, מתועדים נזקים שנגרמו לנאשמת בפיגוע (נ/29 עד נ/32).

בתביעת הפיצויים לא נתבעו נזקים למבנה, אלא רק פיצוי בשל נזקים נטענים למוצרי טקסטיל של הלקוחות הנ"ל ו-"קפה", שהם לקוחות של המתפרה של הנאשמת. לכן, אין חשיבות לשאלה אם נגרמו לנאשמת נזקים אחרים, שונים מהנזקים שנתבעו.

זאת ועוד, מהראיות עולה שגם לא נגרמו לנאשמת נזקים אחרים בסכומים קרובים לסכום הנזק שנתבע ואושר, מהנימוקים הבאים:

30.1. הנאשמים טוענים שנגרם נזק משמעותי לנאשמת כתוצאה מהפיגוע, תוך הסתמכות על עדותם של הנאשם, שמואל, אלקבץ, קובי ותמונות שהוגשו, תוך הסתייגות באי כוח המאשימה והנאשמת, בדיון שהתקיים ב-29.10.17 (סומנו נ/29 עד נ/32, להלן: "**התמונות**"). בדיון שהתקיים ב-15.10.17, הודיע ב"כ הנאשם כי הנאשם מצא את התמונות, ושלמיטב זיכרונו, הן צולמו על ידי שמאי מטעמו של וסאל בזירת הפיגוע. התמונות הוגשו בכפוף להסתייגות של ב"כ המאשימה וב"כ הנאשמת, כי הנאשם יוכיח מי צילם את התמונות ואת מועד הצילום, עובדות אותן לא הוכיח הנאשם. למרות שלא הוכח מי צילם את התמונות ומתי, ולכן לא יכולים הנאשמים לעשות בהן שימוש, הסתמכו הנאשמים על התמונות (ב"כ הנאשמת הסתמך על התמונות, למרות שלפי הסתייגותו בדיון, אין לקבל את התמונות כראיה).

אין בעדויות שהוצגו כדי להוכיח את גובה הנזקים שנגרמו לנאשמת כתוצאה מהפיגוע, מלבד טענות בעלמא של הנאשם. גם אם אתייחס לתמונות כאילו הן מתעדות נזקים שנגרמו כתוצאה מהפיגוע (למרות שכאמור, לא הוכח מי צילמן ומתי, ולכן לא הוכח שהן מתעדות נזקים שנגרמו כתוצאה מהפיגוע), לא ניתן להעריך אם הנזקים הנטענים הם בגבולות של עשרות אלפי ש"ח או יותר. בזהירות הראויה, ולמרות שלבית המשפט אין את המומחיות להעריך את הנזקים הנראים בתמונות, אני סבור שהתמונות מלמדות על נזקים נמוכים בצורה משמעותית מסכום הנזק שנתבע ואושר.

30.2. הנאשם העיד כי נגרמו נזקים כבדים לבניין (פרוטוקול 6.9.18, עמ' 246), להערכתו מעל 2 - 3 מיליון ש"ח, מתוכם רק על ויטרינות ואלומיניום שולם סכום של כחצי מיליון ש"ח, וכי הנאשמת יכולה להמציא את החשבוניות שקיבלה עבור התיקונים שביצעה (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 208). הנאשמת לא הציגה את החשבוניות שקיבלה, ללא הצדק סביר והנאשם לא ביקש במהלך המשפט שהנאשמת תציג את החשבוניות.

נוסף לכך, הנאשמים יכולים היו להוכיח את שיעור הנזקים שנגרמו לנאשמת כתוצאה מהפיגוע, על ידי הזמנת רואה החשבון של הנאשמת, רו"ח יהודה פרקש (הנאשם - פרוטוקול 6.9.17, עמ' 197), לעדות. אולם, הנאשמים לא הזמינו את רו"ח פרקש לעדות, ללא הסבר סביר.

ההלכה קובעת כי אם נמנע צד מהבאת ראיה רלוונטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, יש להסיק מכך שלו הובאה הראיה, היא הייתה פועלת נגדו (ע"פ 8140/11 סעד אבו עסא נ' מדינת ישראל, 3.9.15). נוכח זאת, אני מסיק שאם היו מוצגות החשבוניות של התיקונים שביצעה הנאשמת במבנה או אם היה מוזמן רו"ח פרקש לעדות, היה מסתבר שהנזקים שנגרמו לנאשמת נמוכים בצורה משמעותית מהסכום שנתבע.

30.3. הטענה כאילו נגרמו נזקים שונים מהנזקים שנתבעו, בעיקר למבנה, הינה טענה כבושה. כאשר נחקר הנאשם במשטרה, ב-20.4.09, בטרם הוצגה לו טבלת ההשוואה בין נזקי ההצפה לנזקים שנתבעו בתביעת הפיצויים, הוא העיד שכספי הפיצוי שימשו למשכורות עובדים ופיצוי ללקוחות שניזוקו, ולא הזכיר תיקון נזקים למבנה (ת/28, עמ' 6).

30.4. אם באמת היו נגרמים לנאשמת נזקים בסדרי גודל כפי שנתבע, סביר שהיא הייתה מגישה תביעה בשל הנזקים האמיתיים, ולא תביעה בקשר לנזקים שלא נגרמו. הפרוצדורה לפיצוי על ידי מס רכוש, כפי שתיאר אותה בן סימן טוב, אינה מסובכת וכל שהיה על הנאשמת לעשות היה להציג לוסאל את הנזקים האמיתיים שנגרמו לה, והיה על וסאל להעריך את עלות הנזקים שנגרמו.

למעלה מכך, קל יותר היה לנאשמת לתבוע את הנזקים האמיתיים, מאשר הפעולות שנקטה על מנת להוכיח את הנזקים הכוזבים - על מנת להוכיח את הנזקים הכוזבים ביצעה הנאשמת פעולות אותן לא היה צורך לבצע לו הייתה מוגשת תביעה אמיתית: הוכנו מסמכי ההסכמות המזויפים; הוזרמו תנועות לא אמיתיות לכרטיס החו"ז של הנאשם (נ/5); ושולם שכר מאוד גבוה לאהרונב (בסך ₪ 122,400 בתוספת מע"מ, ראו להלן סעיף 40.6), אשר לא היה משולם אם הייתה מוגשת תביעה בקשר לנזקים אמיתיים (משום שמס רכוש משלם את עלות השמאים מטעמו).

30.5. כספי המקדמה הועברו ברובם ל"כאוס" (כאמור לעיל, למצער סכום של 2.2 מיליון ש"ח מתוך 2.5 מיליון ש"ח שהועברו לנאשמת, הועברו ל"ש.ק" וממנה ל"כאוס") ולא נעשה בהם שימוש לתיקון הנזקים שנטען שנגרמו. זאת ביחד עם טענת הנאשם בהודעתו במשטרה, שבאותה תקופה הייתה הנאשמת בקשיים כספיים (ת/29, עמ' 4), מעיד על כך שלא נגרמו הנזקים שנטענו, משום שאם היו נגרמים הנזקים הנטענים (בסכום של כ-4 מיליון ש"ח), היה נעשה שימוש בכספי המקדמה כדי לתקן לפחות חלק מהנזקים, במקום להעבירם ל"כאוס".

מסקנתי מהאמור לעיל היא שלא נגרמו לנאשמת נזקים כתוצאה מהפיגוע בסכומים המתקרבים לסכום אשר נתבע ואושר בתביעת הפיצויים. יודגש שגם אם נגרמו נזקים לנאשמת כתוצאה מהפיגוע, אין בכך כדי לשנות את העובדה שלא

נגרמו הנזקים שנתבעו ממס רכוש, ואם נגרמו נזקים אחרים לנאשמת, היה עליה להגיש תביעה נכונה, בקשר לנזקים האמיתיים שנגרמו לה ותוך הערכת הנזקים האמיתיים שנגרמו.

31. **נוכח האמור, הוכח מעבר לספק סביר שתביעת הפיצויים היא כוזבת ולא נגרמו לנאשמת הנזקים שנטענו בה.**

פרק ה- האם עבר הנאשם את העבירות המיוחסות לו?

32. בפרק זה אבחן אם הנאשם עבר את העבירות שהמאשימה מייחסת לו.

33. כאמור לעיל, המאשימה מייחסת לנאשם 6 עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418, סיפא, לחוק; 6 עבירות של שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק; עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק; ועבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק.

סעיף 418 לחוק קובע עבירה של זיוף, סעיף 420 לחוק קובע עבירה של שימוש במסמך מזויף וסעיף 415 לחוק קובע עבירה של שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה, כדלקמן:

- 418** "המזייף מסמך, דינו - מאסר שנה; זייף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, דינו - מאסר שלוש שנים; ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים."
- 420** "המגיש או מנפק מסמך מזויף או משתמש בו בדרך אחרת, בידעו שהוא מזויף, דינו כדין מזייף המסמך."
- 415** "המקבל דבר במרמה, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים."

בהקשר לעבירות הנ"ל, מגדיר סעיף 414 לחוק, כדלקמן:

- 414** "...
'דבר' - מקרקעין, מיטלטלין, זכות טובת הנאה;
'מרמה' - טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת; ו'לרמות' - להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל;
'מסמך' - תעודה שבכתב, וכל אמצעי אחר, בין בכתב ובין בצורה אחרת, העשוי לשמש ראיה;
'זיוף' - אחת מאלה:
(1) עשיית מסמך הנחזה להיות את אשר איננו, והוא עשוי להטעות;
(2) ...;
(3) חתימת מסמך בשם פלוני ללא סמכות כדין, או בשם מדומה, באופן העשוי להיחזות כאילו נחתם המסמך בידי פלוני;
..."

34. כמפורט לעיל (פרק א'), תביעת הפיצויים שהגישה הנאשמת, אושרה בהסתמך על ששת מסמכי ההסכמות אשר נחתמו, לכאורה, בין הנאשמת ללקוחותיה.

כמפורט לעיל, הוכח מעבר לספק סביר כי: ששת מסמכי ההסכמות מזויפים (ראו לעיל פרק ג'); נעשה שימוש בששת מסמכי ההסכמות המזויפים לצורך הגשת תביעת הפיצויים (ראו לעיל פרק א'); בתביעת הפיצויים נטענה טענה שאינה אמת (שנגרמו הנזקים שנטען שנגרמו עקב הפיגוע, ראו לעיל פרק ד') וכתוצאה מכך, קיבלה הנאשמת את המקדמה בסכום של 2.5 מיליון ₪ וניסתה לקבל את ההפרש בין הסכום שקיבלה לבין סכום הפיצוי אשר אושר לה - 4,098,133 ₪ (ראו לעיל סעיף 13).

להלן אבחן אם הנאשם זיף את המסמכים, האם הוא ידע שנעשה שימוש במסמכים המזויפים לצורך תביעת הפיצויים והאם הוא ידע שאין אמת בנזקים שנטענו בתביעת הפיצויים.

35. הנאשם מאשר שהוא חתם על מסמכי ההסכמות (ת/28, עמ' 4 - 6) והורה לאלקבץ להגיש את תביעת הפיצויים (מענה הנאשם לסעיף 6 לכתב האישום). אולם, טוען, שהוא חתם על המסמכים מבלי לבדוק את תוכנם (ת/28, עמ' 6), כחותמת גומי (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 200).

השתכנעתי מעבר לספק סביר שהנאשם ידע שהטענה שנגרמו ללקוחות הנאשמת הנזקים אשר נטענו במסמכי ההסכמות ותביעת הפיצויים, אינה אמת; שהנאשם זיף את מסמכי ההסכמות; שהנאשם השתמש במסמכי ההסכמות המזויפים לצורך תביעת הפיצויים; שהנאשם קיבל את סכום המקדמה במרמה; ושהנאשם ניסה לקבל במרמה את ההפרש. לכן עבר הנאשם את העבירות המיוחסות לו, מהנימוקים הבאים, אותם אפרט בהמשך:

- (1) גרסת הנאשם, שאת מעשי הזיוף והמרמה ביצע יחיאל ללא ידיעתו, נסתרת מהודעתו במשטרה, שניתנה לפני שידע שהתגלתה הזהות בין נזקי ההצפה לתביעת הפיצויים, והוא שינה את גרסתו לאחר שנודע לו שהמשטרה מודעת לזהות הכמעט מוחלטת בין תביעת הפיצויים לנזקי ההצפה (להלן סעיף 36).
- (2) הנאשם ידע שלא נגרמו ללקוחות הנזקים שנרשמו במסמכי ההסכמות (להלן סעיף 37).
- (3) הנאשם ידע שמסמכי ההסכמות אינם מייצגים הסכמות עם הלקוחות והלקוחות לא ידעו עליהם (להלן סעיף 38).
- (4) כאשר חתם הנאשם על מסמכי ההסכמות, הוא לא התכוון לפצות את הלקוחות בסכומים המצוינים במסמכי ההסכמות (להלן סעיף 39).
- (5) גרסתו של הנאשם רצופה בסתירות, אינה סבירה, אינה אמינה ולא ניתן לתת בה אמון. הסתירות, הניסיונות להרחיק עצמו מתביעת הפיצויים והשינויים בגרסת הנאשם, מלמדים על מעורבותו בזיוף מסמכי ההסכמות והגשת התביעה הכוזבת למס רכוש (להלן סעיף 40).

להלן אפרט את נימוקיי.

36. שינוי גרסת הנאשם לאחר שנודע לו שהתגלתה הזהות בין נזקי ההצפה לתביעת הפיצויים

גרסת הנאשם, שאת מעשי הזיוף והמרמה ביצע יחיאל ללא ידיעתו, נסתרת מהודעתו במשטרה, שניתנה לפני שידע שהתגלתה הזהות בין נזקי ההצפה לתביעת הפיצויים, והוא שינה את גרסתו לאחר שנודע לו שהמשטרה מודעת לזהות הכמעט מוחלטת בין תביעת הפיצויים לנזקי ההצפה.

בתחילת חקירתו של הנאשם במשטרה ב-20.4.09 (ת/28), הוא לא ידע שהמשטרה יודעת על הזהות הכמעט מלאה עמוד 34

והלא סבירה בין נזקי ההצפה לתביעת הפיצויים (בקשר לזהות הכמעט מלאה בין נזקי ההצפה לתביעת הפיצויים, ראו לעיל פרק ב').

בהודעתו של הנאשם, לפני שנודע לו שהמשטרה יודעת על הזהות בין תביעת הפיצויים לנזקי ההצפה, הוא העיד כי (ת/28, עמ' 3 - 5): הוא ואחרים סיפקו לאלקבץ את הנתונים לצורך תביעת הפיצויים; הוא ואחרים ספרו סחורות במפעל; אלקבץ טיפל בעניין הפורמאלי; כמות הסחורה שנטען שניזוקה במסמכי ההסכמות, היא סבירה, למרות שאינו זוכר.

עדות זו מערבת את הנאשם בהגשת תביעת הפיצויים בצורה משמעותית ופעילה - מתן נתונים לאלקבץ וספירת הסחורה שלכאורה ניזוקה, ואילו משיכת לאלקבץ רק טיפול בצד הפורמאלי של הגשת תביעת הפיצויים.

לעומת זאת, אחרי שנודע לנאשם שהמשטרה יודעת על הזהות בין תביעת הפיצויים לנזקי ההצפה, ניסה הנאשם להרחיק את עצמו מכל הקשור לתביעת הפיצויים והעיד כי: מי שסיפק לאלקבץ נתונים וספר את הסחורה שניזוקה, היו שמואל ועובדים של הנאשמת (ת/28, עמ' 7) וכי הוא מעולם לא התעסק עם ספירת הסחורה (ת/29, עמ' 2); הוא אמנם חתם על מסמכי ההסכמות, אך מי שהכין אותם הוא אלקבץ (ת/28, עמ' 6) ואלקבץ הוא זה אשר אחראי לכל ההתנהלות בקשר לתביעת הפיצויים, לא רק בטיפול הפורמאלי (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 207 ו-213); הוא טען שאלקבץ הגיש תביעת פיצויים כוזבת (ראו לעיל סעיף 29.2), והנזקים שנגרמו לנאשמת כתוצאה מהפיגוע היו אחרים מאלה שנתבעו (ראו לעיל סעיף 30).

עד כדי כך ניסה הנאשם להרחיק עצמו, עד אשר ניסה לנתק קשר בינו לבין הלקוחות, ובתגובתו בסמוך להצגת מסמך ההשוואה העיד שמי שעבד מול הלקוחות, היה אחיו שמואל (ת/28, עמ' 6) לעומת הודעתו ועדותו המאוחרות יותר, שהעבודה השוטפת מול הלקוחות, כולל הבאת הלקוחות, סיכום על העסקאות והמחירים, גביית התשלומים ופגישות שוטפות, נעשתה על ידו (ת/29, עמ' 2; פרוטוקול 6.9.17, עמ' 194).

הודעתו לפני שידע שבידי המשטרה נמצא מסמך ההשוואה, לעומת הודעתו ועדותו ההפוכות לאחר שנודע לו שמסמך ההשוואה בידי המשטרה (ולכן, שיש ראייה חותכת לכך שתביעת הפיצויים כוזבת), מלמדת שהוא ידע על המרמה, אך ניסה להרחיק עצמו מתביעת הפיצויים, מיד כשהיה ברור לו שהתגלה שהיא כוזבת, וניסה להטיל את כל האחריות על אחרים - אלקבץ, שמואל ועובדי הנאשמת.

למרות שהוכח מעבר לספק סביר שלא נערכה ספירה של הסחורה שניזוקה בפיגוע (ראו להלן סעיף 40.2), גם לאחר שנודע לנאשם שהמשטרה יודעת על ההצפה, המשיך הנאשם לא להעיד אמת ולטעון כאילו נערכה ספירה של הסחורה, אך להבדיל מגרסתו הראשונה, בה הוא העיד שהוא היה בין אלה שספרו את הסחורות שניזקו (ת/28, עמ' 3), בגרסתו המאוחרת הספירה נעשתה על ידי אחרים ואחרים מסרו את הנתונים לאלקבץ.

37. הנאשם ידע שלא נגרם ללקוחות נזק בכמויות המצוינות במסמכי ההסכמות

הנאשם טען שחתם על מסמכי ההסכמות כחותמת גומי, והוא לא יכול היה לדעת אם הכמויות סבירות אם לאו (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 200; ת/28, עמ' 6). גם טענתו זו של הנאשם נסתרת מהודעתו ועדותו, כאשר העיד על נושאים אחרים:

37.1. הנאשם טען שאמנם סכום הנזק נכון, אך הנזקים העיקריים נגרמו עקב נזקים למבנה וכי התביעה כפי שהוגשה, אינה נכונה (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 246; פרוטוקול 29.10.17, עמודים 207, 213 ו-226, ראו לעיל סעיף 29.2). בדברים אלה הנאשם מודה שלא נגרם הנזק הנטען במסמכי ההסכמות, אלא, לטענתו, הנזק הכולל שנגרם לנאשמת

הוא בגובה הפיצוי שאושר, אך רוב הנזק היה למבנה ולא לסחורה. לכן, כאשר חתם הנאשם על מסמכי ההסכמות, הוא ידע שלא נגרמו הנזקים שנטענו בהם.

37.2. כאשר נאלץ הנאשם להסביר כיצד הלקוחות ציינו שמסמכי ההסכמות לא נחתמו על ידן והן אינן מכירות אותם, הוא העיד (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 206):

"ברור. ... אני מדבר על ת/2-12. ... , לגבי , ברמת הפיצוי ששאלת, 99% מהלקוחות שלנו שעבדו איתנו קרוב ל- עשר שתיים עשרה שנים אנחנו ייצרנו להם את אותו מוצר. את אותו מוצר שנפגע. לא היינו צריכים לקבל אישור ברמה של לקנות בד ולעשות את המוצר מ'א' ועד ת'. ... גם יודעים לייצר גם יודעים לקנות את הבדים וגם יודעים לעשות את המלאכה. ...".

כלומר, הנאשם העיד שהוא הכיר היטב את המוצרים של הלקוחות, והוא לא היה צריך אותן כדי לייצר מחדש את המוצרים שניזוקו. טענה זו סותרת את טענתו שהוא לא ידע להעריך אם כמויות הסחורה שנרשמו במסמכי ההסכמות הן סבירות. בעדותו זו אישר הנאשם את העובדה שעלתה באופן ברור מהעדויות שנשמעו- הוא עבד עם הלקוחות באופן שוטף וידע בערך את כמות הסחורה שהנאשמת ייצרה עבורו, ולכן ידע שהכמויות שבמכתבי ההסכמות הן מופרזות.

37.3. הנאשם העיד שהוא נפגש עם הלקוחות באופן שוטף (ת/29, עמ' 2; פרוטוקול 6.9.17, עמ' 194), והיה סוגר איתן את העסקאות והמחירים. על כן, אין ספק שהוא ידע את מחזור העסקאות וכמות הסחורה אותה ייצרה הנאשמת עבור כל אחת מהלקוחות, לפחות בסדרי גודל. כמפורט לעיל (פרק ג'), לגבי הלקוחות "סער", "גריפ", "סיגנל" ו- "כאוס", כמות הסחורה שצוינה במסמכי ההסכמות הייתה גבוהה באופן לא סביר, וכפי שיתר העדים הבחינו בכך כשהוצגו להם מסמכי ההסכמות, אין ספק שגם הנאשם ידע זאת.

למצער, נוכח עבודתו השוטפת מול הלקוחות, יכול היה הנאשם לבדוק את הכמויות בצורה פשוטה (בדיקת כמות הסחורה שניזוקה עם הלקוחות בישיבות השוטפות ביניהם או בחינת הכמויות עם אחיו, שמואל) ויש לראות את הנאשם כמי שידע שקיימת אפשרות שכמויות הסחורה שבמסמכי ההסכמות היא מופרזת אך נמנע מלברר את הדברים, ולכן יש לראותו כמי שהיה מודע לכך שלא נגרם נזק לסחורה של הלקוחות בכמות הנטענת (ס' 20(ג)(1) לחוק).

38. הנאשם ידע שמסמכי ההסכמות אינם מייצגים הסכמות עם הלקוחות והלקוחות לא ידעו עליהם

כאשר נשאל הנאשם כיצד הוא מסביר שכל הלקוחות ציינו שמסמכי ההסכמות לא נחתמו על ידן והן אינן מכירות אותם, השיב הנאשם שלא היה צורך ליידע את הלקוחות, ואם הלקוחות היו יודעות על הנזק, הנאשמת הייתה מאבדת אותם (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 206):

"ברור. ... אני מדבר על ת/2-12. ... לא היינו צריכים לקבל אישור ברמה של לקנות בד ולעשות את המוצר מ'א' ועד ת'. ... במידה ואם הם היו יודעים (הדגשה לא במקור, ע.כ.), ואני אומר את זה היום בקול רם. אם הם היו יודעים שזה המצב של חברת אוטובוטיק שכל יום שני וחמישי יקרה שם דבר כזה או אחר, אין סיכוי שהחברה הזאת הייתה שורדת ומשהו היה שולח את הסחורה שלו. ...".

וכן, לגבי "סיגנל" (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 216):

"שאלת את השאלה מקודם והסברתי את זה בצורה ברורה. ... אם אני נתתי את זה בשטר של צ'ק או לחילופין עשיתי לו עבודה. זה מבחינתי את אותה תמורה אם קיבלו והם לא צריכים לדעת ממה שנעשה (הדגשה לא במקור, ע.כ.). חד משמעית. ...".

עדות של הנאשם שהוא לא התכוון ליידע את הלקוחות על הנזק, מלמדת על כך שהוא ידע שמסמכי ההסכמות אינם מייצגים הסכמות עם הלקוחות וכי הלקוחות לא חתמו עליהם ואין כוונה להחתים את הלקוחות. כמו כן, כאשר חתם על מסמכי ההסכמות הוא ידע שאין כוונה לפצות את הלקוחות פיצוי כספי (ראו גם: ת/28, עמ' 3).

לכן, הנאשם זיף את מסמכי ההסכמות, בכך שחתם על מסמכים שהם נחזים להיות את אשר אינם, והם עשויים להטעות. כמו כן, כאשר חתם הנאשם על מסמכי ההסכמות, הוא ידע שהם לא נחתמו ולא יחתמו על ידי גורמים מוסמכים מטעם הלקוחות, למרות שמסמכי ההסכמות נחזים כאילו נחתמו על ידי הלקוחות הנ"ל.

39. הנאשם לא התכוון לפצות את הלקוחות בסכומים המצוינים במסמכי ההסכמות

כאמור לעיל (סעיף 38), הנאשם העיד שהוא לא התכוון לגלות ללקוחות על הנזקים הנטענים, אלא טען שהוא התכוון ליצור עבורן את המוצרים שניזוקו. בהמשך טען הנאשם שכאשר חתם על מסמכי ההסכמות, כוונתו הייתה לאשר לייצר ללקוחות את המוצרים שניזוקו (פרוטוקול 29.10.18, עמ' 218):

"... זה שהציגו בפני נייר שאני אישרתי. כן, תייצרו לסהר, כן. תייצרו לנידם בכדי שהכל יהיה בסדר. ואישרתי וחתמתי. נכון, אבל כולם קיבלו. ...".

כמפורט לעיל (פרק ג'), למצער, חמש מתוך ששת הלקוחות איתן נחתמו מסמכי ההסכמות, לא קיבלו את הפיצוי אשר נרשם במסמכי ההסכמות, והמצג שהוצג לבכר כאילו הנאשם פיצה את הלקוחות בסכום הרשום במסמכי ההסכמות (נ/5), היה מצג כוזב ומטעה.

לכן, כאשר חתם הנאשם על חמשת מסמכי ההסכמות לתשלום פיצוי כספי ללקוחות, הוא ידע שאין אמת ברשום בהם, אין כוונה לפצות את הלקוחות בכסף וכי מסמכי ההסכמות אינם כפי שהם נחזים להיות והם עשויים להטעות- בכך שרשומה בהם הסכמה לפיצוי כספי, שאין שום כוונה לשלם.

40. גרסתו של הנאשם רצופה בסתירות, אינה סבירה, אינה אמינה ולא ניתן לתת בה אמון

פירטתי לעיל שינויים שגרסתו של הנאשם, חוסר מהימנות ואי סבירות גרסתו במספר עניינים. להלן נושאים נוספים המלמדים על חוסר המהימנות של גרסת הנאשם:

40.1. **טענת הנאשם שמדובר במעשה נוכלות שיזם אלקבץ:** מצד אחד הנאשם טען שהגשת התביעה כפי שהוגשה היא מעשה נוכלות של אלקבץ (ת/28, עמ' 6; פרוטוקול 6.9.17, עמודים 202, 243, 245; פרוטוקול 29.10.17, עמודים 213, 226). מצד שני, הוא העיד שאלקבץ הגיש את תביעת הפיצויים על פי נתונים שקיבל מאחרים (פרוטוקול 29.10.18, עמ' 206), ולמעלה מכך, בהודעתו במשטרה מיום 20.4.09, כאשר הוא נשאל מי עבד מול מס רכוש והחברות שהסחורה שלהן נפגעה, הוא השיב (ת/28, עמ' 3): "יחיאל אלקבץ. אני והאחים שלי סיפקנו לו נתונים וגם ספרנו סחורות במפעל. כל העניין הפורמאלי בוצע ע"י יחיאל בצורה אישית".

כיוון שעל פי הודעתו ועדותו של הנאשם, יחיאל הגיש את תביעת הפיצויים על פי נתונים שקיבל מאחרים (ולפי אחת מגירסותיו של הנאשם, הוא היה אחד מאלה שמסרו לאלקבץ את הנתונים), ועל פי אחת מגרסתיו, יחיאל טיפל רק בצד הפורמאלי, אין אמת בטענת הנאשם שמעשה המרמה נעשה רק על ידי אלקבץ (משום שאם קיבל אלקבץ את הנתונים מאחרים, אין לו אחריות לנתונים הכוזבים).

40.2. **טענת הנאשם בדבר ספירת הסחורה שנטען שניזוקה:** הנאשם טען שנערכה ספירה של הסחורה שניזוקה לצורך תביעת הפיצויים (כולל, באחת מהגרסאות שמסר, שהוא היה אחד מאלה שספרו את הסחורה שניזוקה). טענתו זו של הנאשם, אינה סבירה באופן קיצוני, ונסתרת מהעדויות שנשמעו, כולל עדותו של הנאשם, מהן עולה שלא נעשה שימוש בתביעת הפיצויים בספירה של סחורה שלכאורה ניזוקה:

- כמפורט לעיל בהרחבה (פרק ג'), ביחס ל-"נידמ", "סער", "גריפ", "סיגנל" ו-"כאוס", הנזקים שנרשמו במסמכי ההסכמות זהים בצורה כמעט מוחלטת לנזקי ההצפה, לכן ברור שכמות הסחורה שנטען שניזוקה לא נקבעה בהתאם לספירה שנערכה, אלא הועתקה מנזקי ההצפה;
- הנאשם העיד שלא נגרמו ללקוחות הנזקים הנטענים (ראו לעיל סעיף 29), אם לא נגרמו הנזקים הנטענים, מובן שבתביעת הפיצויים לא נרשמה כמות סחורה על פי ספירה;
- הוכח מעבר לספק סביר כי לששת הלקוחות איתן נטען כי נחתמו מסמכי ההסכמות (המזויפים), לא נגרם הנזק שנרשם במסמכי ההסכמות (ראו לעיל פרק ג'), ולכן מובן שבמסמכי ההסכמות לא נרשמה כמות סחורה על פי ספירה.

לכן, אין אמת בטענתו של הנאשם שכמות הסחורה שנרשם שניזוקה במסמכי ההסכמות ובתביעת הפיצויים, נספרה.

40.3. **בקשר לשאלה מי יזם את הגשת תביעת הפיצויים:** למרות שכבר במענה הודה הנאשם שהוא הורה לאלקבץ להגיש את תביעת הפיצויים, התחמק הוא ממתן תשובה ישירה לשאלה מי יזם את הגשת תביעת הפיצויים, בצורה המלמדת על המאמצים שעשה להרחיק עצמו ככל האפשר מתביעת הפיצויים.

כאשר ניסה ב"כ המאשימה לקבל מהנאשם אישור לכך שהוא יזם את הגשת תביעת הפיצויים, לא היה מוכן הנאשם להודות בכך וטען שהצבא יזם את הגשת תביעת הפיצויים (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 205) ובמקום אחר כי היה זה אלקבץ (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 206). רק לאחר חקירה ארוכה ומייגעת, אישר הנאשם שהוא הורה לאלקבץ להגיש את תביעת הפיצויים (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 233).

40.4. **טענת הנאשם שאלקבץ פגש את הלקוחות הנ"ל בעניין מסמכי ההסכמות:** על מנת לנסות ליצור מצג כאילו הוא היה סבור שתביעת הפיצויים נכונה, טען הנאשם שאלקבץ פגש את הלקוחות הנ"ל בעניין תביעת הפיצויים. טענת הנאשם שאלקבץ פגש את הלקוחות אינה סבירה ונסתרת מיתר הראיות שהוצגו, כולל עדויות של הנאשם, מהנימוקים שיפורטו להלן.

הנאשם העיד שהוא היה נפגש עם הלקוחות באופן שוטף, מגיש להן את החשבונות, גובה מהן את התשלומים (ת/29, עמ' 2), מביא את הלקוחות, מסכם איתן את העסקאות, גובה את התשלום ומוודא שישלמו את התשלום, פעם בחודש (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 194). אם הייתה כוונה להחתים את הלקוחות על מסמכי ההסכמות, אין ספק שמי שהיה נפגש איתן כדי לסכם את הדברים ולהחתים אותן על מסמכי ההסכמות, היה הנאשם. עדותו של הנאשם כאילו הוא נפגש עם הלקוחות בעניין העבודות השוטפות וסיכם איתן את התנאים הכספיים, אך אלקבץ ניפגש איתן לגבי הנזקים שנטען שנגרמו להן בפיגוע, כאשר מדובר בסכומים גבוהים בהרבה מהעבודה השוטפת מול אותן לקוחות (הנאשם העיד שהמחזור של המתפרה בחודשים מצויינים, הגיע למיליון ש"ח-29, עמ' 2, לכן נזק כולל בסכום של כ-4 מיליון ש"ח, הוא בגובה מחזור של כ-4 חודשים לכל לקוחות המתפרה ביחד), אינה סבירה ואינה מתקבלת על הדעת.

אם עדותו של הנאשם שהוא היה סבור שאלקבץ פגש את הלקוחות הייתה נכונה, למרות חוסר הסבירות שבה, הרי שלא יעלה על הדעת שהנאשם ימשיך להיפגש עם הלקוחות בצורה שוטפת, ובפגישות איתן, לא יזכיר את הנזקים שנגרמו

עקב הפיגוע ואת הפיצוי המגיע ללקוחה איתה הוא נפגש, על פי מסמכי ההסכמות. אם הנאשם היה סבור שמסמכי ההסכמות אינם מזויפים, אין ספק שהוא היה מזכיר אותם בפגישות עם הלקוחות.

לכן, אין אמת בטענת הנאשם שאלקבץ פגש את הלקוחות לדיונים בעניין מסמכי ההסכמות, והנאשם ידע שאלקבץ לא פגש אותן, דבר המלמד על כך שהוא ידע שמסמכי ההסכמות, עליהם הוא חתם, מזויפים.

40.5. **בקשר להיכרות עם וסאל:** בהודעתו במשטרה ביום 20.4.09, העיד הנאשם שהוא אינו מכיר את וסאל (ת/28, עמ' 7); לעומת זאת, בהודעתו במשטרה ביום 18.5.09, נזכר הנאשם שהוא מכיר את וסאל ואף נפגש אתו (ת/29, עמ' 1).

בקשר להיכרות עם אהרונוב: אותו תהליך עבר הנאשם גם ביחס לאהרונוב. בחקירתו של הנאשם במשטרה ביום 20.4.09, הוא טען שאינו זוכר את אהרונוב (ת/28, עמ' 7), אך בחקירתו ב-18.5.09, כאשר הדגיש הנאשם את אחריותו של אלקבץ ועד כמה הנאשם לא היה מעורב, העיד הוא (ת/29, עמ' 3):

"ש. האם אתה מכיר מהנדס טקסטיל בשם עקיבא (קיוי) אהרונוב?

ת. כן, הוא גם עבר עם יחיאל, הוא קיבל את כל הדוחות מיחיאל. הוא גם הגיע מטעם וסאל. ... הוא טיפל בכל ההערכות והשווי של הפריטים. הוא קובע את מידת הנזק לפריטים ואת הכמות. הוא גוף עצמאי.

ש. מדוע בחקירתך הקודמת טענת כי אינך מכיר אותו?

ת. אף פעם לא דיברת איתי עליו, או שכן, אני לא זוכר. יש לי בעיה קשה מאוד בזיכרון בתקופה האחרונה."

40.6. **בקשר לשכרו של אהרונוב:** גרסתו הראשונה של הנאשם בעניין זה, בהודעתו במשטרה, טען הנאשם כי הוא לא שילם את שכרו של אהרונוב, אלא אהרונוב הוזמן על ידי וסאל (ת/29, עמ' 3). בגרסתו השנייה, בעדותו בבית המשפט, אישר הנאשם שהנאשמת שילמה את שכרו של אהרונוב, כי הוא חתם על השיק לטובת אהרונוב (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 240) וטען כי הוא אינו מאמין שאהרונוב קיבל יותר מ-10,000 ₪ (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 239).

אולם, מסתבר שאין אמת באף אמת מגרסאותיו של הנאשם. בן סימן טוב, העיד כי על פי המסמכים שבידיו, הנאשמת שילמה לאהרונוב 122,400 ₪ בתוספת מע"מ, בשתי חשבוניות לנאשמת מיום 17.05, אחת ע"ס 30,000 ₪ בתוספת מע"מ ושנייה ע"ס 92,400 ₪ בתוספת מע"מ (בן סימן טוב, פרוטוקול 5.1.17, עמ' 139).

מעבר לסתירה שבעדותו בעניין שכרו של אהרונוב, השכר הגבוה מאוד אשר שולם לאהרונוב, גובה השכר מלמד על הרצון ליצור מצג שווא של נזקים אשר נבדקו ונקבעו, לכאורה, על ידי גורם מקצועי בתחום הטקסטיל, מהנימוקים הבאים: כאשר מוגשת תביעת פיצויים, שכרם של בעלי המקצוע המעריכים את הנזק משולם על ידי מס רכוש, ואם הייתה הנאשמת מגישה תביעה אמיתית, לא היה צורך שתשלם סכום כל כך גבוה; כמפורט לעיל (סעיף 10.3), כל אשר עשה היה להעתיק את המספרים שנרשמו במסמכי ההסכמות, מבלי לבקר במקום האירוע ומבלי שערך בחינה מקצועית כלשהי של הנזקים. השכר הגבוה מאוד אשר שולם על ידי הנאשמת, באמצעות הנאשם, לאהרונוב, מלמד על רצונו של הנאשם לשכור את שירותיו של אהרונוב, על מנת שיכין מסמך הערכת נזקים "מקצועי", על ידי מהנדס טקסטיל, אשר יתמוך בנזקים המופרזים אשר נרשמו במסמכי ההסכמות, מבלי לבדוק את הנזקים שנגרמו בפועל וכך להכשיר את מסמכי ההסכמות המזויפים והכוזבים.

40.7. **ניסיון הנאשם ליצור מצג כאילו הסכומים שבמסמכי ההסכמות הם "כסף קטן":** הנאשם ניסה ליצור מצג

כאילו הסכומים הרשומים במסמכי ההסכמות הם "כסף קטן" ביחס לסכומים שהיו בטיפולו, ולכן הוא לא התעמק במסמכי ההסכמות. לטענת הנאשם, לנאשמת היו מחזורים של מעל 120 מיליון ש"ח, ולכן סכומי הנזק שנטענו בקשר לנזקי הלקוחות כתוצאה מהפיגוע, הם "כסף קטן" (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 213).

ייתכן שלנאשמת היו מחזורים של מעל למאה מיליון ש"ח (דבר שלא הוכח), אולם הנזקים שנרשמו במסמכי ההסכמות אירעו כולם לסחורה של לקוחות המתפרה. על פי הודעתו של הנאשם, בחודש מוצלח מאוד, המחזור של המתפרה עמד על מיליון ש"ח (ת/29, עמ' 2). כלומר, אין בסיס לטענת הנאשם שמדובר ב"כסף קטן", אלא סכום של מעל ל-4 מיליון ש"ח היווה מחזור חודשי של המתפרה במשך 4 חודשים מצוינים.

למעלה מכך, הנאשם העיד שהוא פגש את לקוחות המתפרה בצורה שוטפת, סיכם איתן את העסקאות ווידא שישלמו את התשלום (ת/29, עמ' 2; פרוטוקול 6.9.17, עמ' 194). אם טרח הנאשם לפגוש את לקוחות הנאשמת בצורה שוטפת ולהשקיע זמן בסיכום עסקאות איתן וגביית חובותיהן, הרי שאין מדובר בכספים שהיו זניחים בעיניו (וכאמור, הנזקים שנרשמו במסמכי ההסכמות, עולים בצורה משמעותית על התשלומים השוטפים של אותן לקוחות).

עדותו של הנאשם והזלזול שלו בסכום של כ-4 מיליון ש"ח צורם במיוחד על רקע הודעתו בה טען לקשיים תזרימיים שהיו באותה תקופה לנאשמת (ת/29, עמ' 4) ומלמד על כך שהנאשם לא בחל בשום אמצעי כדי להרחיק עצמו מתביעת הפיצויים ומסמכי ההסכמות.

40.8. השימוש בכספי המקדמה: כאשר נשאל הנאשם מה עשתה הנאשמת עם כספי המקדמה שקיבלה, הוא העיד שהיא השתמשה בהם לתשלום שכר לעובדים שעבדו לטובת הלקוחות שניזוקו ולפיצוי הלקוחות (ת/28, עמ' 6). גם עדותו זו של הנאשם אינה אמת: ראשית- הוכח שהלקוחות לא קיבלו פיצוי (ראו לעיל פרק ג'); שנית- הוכח ש-2.1 עד 2.4 מיליון ש"ח מתוך המקדמה בסך 2.5 מיליון ש"ח, הועברו מהנאשמת ל"ש.ק" ומשם ל"כאוס" (ראו לעיל סעיף 13), על כן ברור שהכספים לא שימשו למטרות אותן טען הנאשם. לכן, עדותו של הנאשם גם בעניין השימוש בכספי המקדמה, לא הייתה אמת.

נוסף על כך- עצם העובדות שהנאשם העביר את כספי המקדמה ל"ש.ק" (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 206) ושבאותה תקופה הייתה הנאשמת בקשיים כספיים (ת/29, עמ' 4), מלמדות שהנאשם ידע שלא נגרמו לנאשמת הנזקים שנרשמו במסמכי ההסכמות ונתבעו בתביעת הפיצויים, משום שהוצאת הכספים מהנאשמת מלמדת על כך שהכספים לא נדרשו לפיצוי הלקוחות הנ"ל או לתיקון הנזקים שלכאורה נגרמו מהפיגוע.

40.9. נזקים אחרים: הנאשמת הגישה תביעת פיצויים בטענה שנגרמו לה נזקים גבוהים מהפיגוע, ולמרות שהוכח שתביעת הפיצויים כוזבת, טען הנאשם שנגרמו לנאשמת נזקים אחרים, אשר לא נתבעו בתביעת הפיצויים, אך שיעורם שווה לסכום שנתבע. כפי שפורט לעיל בהרחבה (סעיף 30), הטענה שנגרמו לנאשמת נזקים אחרים בסכום דומה לסכום שאושר בתביעה הפיצויים, אינה אמת ונטענה על ידי הנאשם כדי להצדיק את סכום הפיצויים המופרז שתבעה הנאשמת.

41. כמפורט לעיל, השתכנעתי מהראיות שהנאשם זייף את מסמכי ההסכמות ועשה בהם שימוש כדי לקבל במרמה ממס רכוש פיצוי בסכום גבוה. בכל מקרה, גם אם אלקבץ עשה חלק מהפעולות עבור הנאשם, כפי טענתו של הנאשם, מאחר שהוכח שהנאשם ידע על הזיוף והורה לאלקבץ להגיש את תביעת הפיצויים בהסתמך על המסמכים המזויפים, עבר הנאשם את העבירות כמבצע עיקרי (ע"פ 4980/07 אלון כהן נ' מדינת ישראל, 04.11.10):

"... אין חשיבות לשאלה האם המערער זייף במו ידיו את מדי האוץ, או באמצעות אחר. השאלה היא רק האם הזיוף בוצע, באמצעות אחר, עבורו ובידיעתו, שאז ניתן לראות במערער מבצע עיקרי (ראו: סעיף 29(א) לחוק העונשין). ...".

42. נוכח האמור לעיל, השתכנעתי מעבר לספק סביר שהנאשם זייף את מסמכי ההסכמות, עשה שימוש במסמכים המזויפים, ניסה לקבל דבר במרמה וקיבל דבר במרמה.

אני מקבל את טענת המאשימה שהעבירות של זיוף, ניסיון לקבלת דבר במרמה וקבלת דבר במרמה, נעשו בנסיבות מחמירות. ששת המסמכים זויפו מתוך כוונה להגישם לאהרונב ובכר וכך לבסס תביעת פיצויים מופרזת וכוזבת ולקבל ממס רכוש במרמה את סכום הפיצוי שאושר. במקרה זה מתקיימות נסיבות מחמירות והן: הזיוף והמרמה כרוכים אחד בשני והאחד נעשה לשם ביצוע השני והכול לשם קבלה במרמה של 4.5 מיליון ש"ח; כמות המסמכים שזויפו וזיוף המסמכים במטרה להוציא מהמדינה מיליוני ש"ח במרמה; המרמה הייתה כרוכה בביצוע עבירות נוספות- זיוף מסמכים ושימוש בהם; כמות האנשים בהם נעשה שימוש לצורך הגשת תביעת הפיצויים הכוזבת; הסכומים הגבוהים אשר התקבלו ואותם ניסו לקבל במרמה; התחכום בדרך בה בוצעה המרמה- שימוש במהנדס טקסטיל- אהרונב, כדי ליתן נופך מקצועי לתביעה, והטעיית בכר, על ידי כך שהוצגו לו המסמך של אהרונב, מסמכי ההסכמות המזויפים ואסמכתא כי, לכאורה, שולם ללקוחות פיצוי כפי מכתבי ההסכמות. **על כן, העבירות של זיוף מסמכי ההסכמות, קבלת דבר במרמה (סכום המקדמה) וניסיון לקבלת דבר במרמה (היתרה של הפיצוי), נעשו בנסיבות מחמירות.**

43. הרשעת הנאשם בעבירות

נוכח האמור לעיל, והואיל שהוכחות בראיות שהוצגו בפניי מעל לספק סביר יסודות העבירות המיוחסות לנאשם, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום- 6 עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418, סיפא, לחוק; 6 עבירות של שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק; עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק; ועבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק.

פרק ו- אחריותה של הנאשמת

44. כאמור לעיל, הוכח שנעברו 6 עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות, 6 עבירות של שימוש במסמך מזויף, עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

להלן אבחן אם הנאשמת אחראית לביצוע העבירות הנ"ל.

45. המסגרת הנורמטיבית- אחריות חברה בפלילים

45.1. סעיף 23 לחוק קובע את היקף אחריותו הפלילית של תאגיד, כדלקמן:

23(א) תאגיד יישא באחריות פלילית -

...
(2) לעבירה המצריכה הוכחת מחשבה פלילית או רשלנות, אם, בנסיבות הענין ולאור תפקידו של האדם, סמכותו ואחריותו בניהול עניני התאגיד, יש לראות במעשה שבו עבר את העבירה, ובמחשבתו הפלילית או ברשלנותו, את מעשהו, ומחשבתו או רשלנותו, של התאגיד.

(ב) ...

ההלכה קובעת (ע"פ 3027/90 חברת מודיעים בינוי ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל, 8.8.91):

"נקודת המוצא של המשפט הישראלי הינה, כי תאגיד נושא באחריות פלילית אישית. עקרונית, כל עבירה פלילית, אשר האינטרסים המוגנים על-ידיה עשויים להיפגע על-ידי התאגיד, מטילה אחריות פלילית אישית על התאגיד..."

מטרת הטלת אחריות פלילית על תאגיד היא קידום ההרתעה הפלילית, מניעת הישנות העבירה וחילוט כספים שצמחו לחברה מהעבירה (ע"פ 3027/90 הנ"ל):

"... כי היעדים החברתיים, אותם מבקשת החברה להשיג באמצעות המשפט הפלילי, עולים בקנה אחד עם הכרה באחריות פלילית אישית של התאגיד. בחברה המודרנית, התאגיד הוא בסיס עיקרי לפעילות אנושית. ... במקום שבמסגרת התאגיד מתרחשת התנהגות הנתפסת על-ידי החברה כעבריינית - העלמת מס, ... וכיוצא בהם - מקדמים את הערכים שהחברה רוצה להגן עליהם על-ידי הטלת אחריות פלילית אישית על התאגיד. בכך מקדמים מטרות של מניעת הישנות העבירות והרתעה. ... טובת ההנאה, שצמחה מהפעילות האסורה, מן הראוי לה שתילקח מהחברה. ..."

וראו גם (ע"פ 99/14 מדינת ישראל נ' מליסרון בע"מ, 25.12.2014):

"ונזכיר, כי הרשעה מכוח תורת האורגנים נועדה בראש וראשונה להרתיע, בין אם את החברה הספציפית ובין אם חברות דוגמתה, ממעשים דומים בעתיד ...".

45.2. בקשר לזהות האורגן אשר מעשיו עשויים לחייב את התאגיד, נקבע שאין להסתפק בבחינת מעמדו הפורמאלי של האורגן בתאגיד, אלא יש לבחון האם מבחינה פונקציונאלית, בהתאם למעמדו של האורגן בתאגיד, יש ליחס את מעשיו של האורגן לתאגיד (ע"פ 99/14 הנ"ל):

"... בספרות נהוגים שני מבחנים חלופיים לבחינת השאלה האם ייחשב פלוני כאורגן בתאגיד אלמוני.

המבחן הראשון, המבחן הארגוני - לפי מבחן זה, שאלת היות הפרט אורגן תיבחן בהתאם למעמדו הפורמלי בתאגיד; ...

המבחן השני, המבחן הפונקציונלי - האם הפונקציה המבוצעת על-ידי נושא המשרה הספציפי מצדיקה לראות את מעשיו כמעשיו של התאגיד, 'האמעמדו ההירארכי של הפועל בחברה אשריהא' ...

הפסיקה הצביעה בבירור על כך שעסקינן במבחנים חלופיים ...

... מכאן, שלילת אחריות החברה בפלילים אך כיון שפלוני, אשר ביצע את הפעולה מטעמה של החברה ולמענה, עשה כן מבלי שהוצב מבחינה פורמלית במעלה ההיררכיה התאגידית, משוללת היגיון וסותרת את התכליות המונחות בבסיסה של תורת האורגנים."

46. כאמור לעיל, הנאשם הורשע בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, על כן הנאשמת תישא באחריות פלילית, אם ניתן ליחס לה את מחשבתו הפלילית של הנאשם. להלן אבחן אם ניתן ליחס לנאשמת את מחשבתו הפלילית של הנאשם, לאור תפקידו, סמכותו ואחריותו בניהול ענייני הנאשמת.

47. הנאשם שימש כמנהל הנאשמת במועדים הרלוונטיים, על כן הוא נחשב אורגן של הנאשמת הן על פי המבחן

ההיררכי (הארגוני) והן על פי המבחן הפונקציונלי:

הנאשם העיד שפליקס הפסיק להגיע לנאשמת עוד קודם לפיגוע והגיע לנאשמת בקושי פעם בשבוע (ת/28 עמ' 7; פרוטוקול 6.9.17, עמ' 213); כי הוא ניהל את הנאשמת (ת/18, עמ' 1; פרוטוקול 6.9.17, עמ' 212 - 213; פרוטוקול 29.10.17, עמ' 236; פרוטוקול 6.9.17, עמ' 244); כי כל דבר בנאשמת היה עובר דרכו (פרוטוקול 29.10.17, עמ' 205); וכי מבחינת אלקבץ, הוא היה המנכ"ל (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 244).

גם עדים אחרים אישרו שהנאשם היה הדמות הדומיננטית, אשר ניהלה את הנאשמת: **שמוליק** העיד כי הנאשם לקח את הניהול הכספי של הנאשמת (פרוטוקול 8.11.16, עמ' 118); **אלקבץ** העיד שהנאשם ניהל את הנאשמת (פרוטוקול 8.11.16, עמ' 162); **אורלי דהורני** (עת/20), אשר עבדה כמזכירה בנאשמת עד 11/2002, העידה שהנאשם היה בעל הבית והוא זה שהחליט (פרוטוקול 10.1.17, עמ' 130, 132 ו-133); **אהרונוב** העיד שהוא חושב שהנאשם הוא הבעלים של הנאשמת (פרוטוקול 5.7.16, עמ' 82); **בן סימן טוב** העיד שאמרו לו שהנאשם הוא הבעלים של הנאשמת (פרוטוקול 5.1.17, עמ' 139); **בכר** העיד שהנאשם הוא הבעלים של הנאשמת (פרוטוקול 5.1.17, עמ' 178); **וסאל** העיד שהנאשם הוא הבעלים של הנאשמת (פרוטוקול 10.1.17, עמ' 205); **אירית רובי אלימלך** (עת/16) העידה שהנאשם הוא הבעלים של הנאשמת (ת/23, עמ' 5).

48. על מנת לקבוע אם ראוי לחייב את הנאשמת במעשי אורגן שלה, קובעת ההלכה 3 מבחני עזר (ע"פ 99/14 הנ"ל):

"... כדי לקבוע כי תאגיד אחראי, מכוח תורת האורגנים, לפעילות אותה ביצע אורגן התאגיד, יש לקבוע כי ראוי להטיל אחריות על התאגיד בגין מעשיו הקונקרטיים של האורגן ... מדובר בשאלה של מדיניות משפטית, ועם השנים עוצבו בפסיקה מבחני העזר הבאים: הראשון, האם דבר החקיקה לא התכוון להוציא מתוכו את אחריות התאגיד ...; השני, האם פעולת האורגן נעשתה במהלך מילוי תפקידו ...; השלישי, האם הפעולה הייתה לטובת התאגיד, או לכל הפחות לא כוונה נגדו ..."

בענייננו, המבחנים **הראשון והשני** מתקיימים - אין מדובר בדבר חקיקה אשר התכוון להוציא מתוכו אחריות על תאגיד והנאשם עשה את מעשיו במהלך תפקידו בנאשמת - כמנהל הנאשמת בתקופה הרלוונטית, הטיפול בנזקי הפיגוע היה חלק מתפקידו.

עיקר המחלוקת בענייננו היא האם מתקיים התנאי השלישי, אותו אבחן להלן.

49. **המבחן השלישי** (שנקבע בע"א 99/14 הנ"ל), בודק האם פעולת האורגן הייתה לטובת התאגיד, או לפחות לא כוונה נגדו.

ההלכה קובעת (ע"פ 99/14 הנ"ל):

"המבחן השלישי הוא למעשה מקרה פרטי של המבחן השני. נקבע בפסיקה לעניין זה, כי פעולה אשר ביצע האורגן במכוון נגד האינטרס של התאגיד לא תחייב את התאגיד עצמו, כיון שבמקרה זה האורגן אינו פועל כאורגן אלא כאדם פרטי, ועל כן אין לייחס את התנהגותו לתאגיד. ... כך למשל, כאשר נמצא שמנהל החברה ערך רישום כוזב בפנקסי החברה כדי להפיק רווח לגורם שאינו החברה, נקבע כי אין להטיל אחריות על החברה בפלילים ... מנגד, כאשר נמצא כי פעל האורגן הן לטובת החברה והן לטובתו האישית ולטובת קבוצת החברות אליה השתייך, נקבע כי אין בכך כדי להפחית מאחריות החברה בפלילים בגין מעשיו ...".

הנאשמת טענה שהנאשם לא הגיש את תביעת הפיצויים בשמה, אלא באופן עצמאי, באמצעות אלקבץ או בעזרתו, ללא התייעצות עם בעלי המניות, המנהלים, הדירקטורים או ב"כ הנאשמת. עוד טוענת הנאשמת שלאחר הפקדת המקדמה בחשבונה, העביר אותם הנאשם לחשבון של חברה אחרת.

הנאשם טען שכל מעשיו היו בידיעת בעל המניות העיקרי בנאשמת, אביו פליקס.

בעניינו מתקיים התנאי השלישי, דהיינו, פעולת הנאשם הייתה לטובת הנאשמת או, למצער, לא כוונה נגדה, מהנימוקים הבאים:

49.1. גם אם טענת הנאשמת הייתה נכונה, והנאשם התכוון להוציא את כספי הפיצוי מהנאשמת, ללא ידיעת הבעלים, הרי שאין במעשיו פעולה בניגוד לאינטרס של הנאשמת, ופעולותיו לא כווננו נגדה. לכל היותר, ניתן לטעון שהנאשם התכוון להוציא את כל כספי הפיצוי מהנאשמת, אך אין בכך כדי לגרום לה נזק אלא רק מניעת הנאה מכספים שהתקבלו במרמה. אולם, לא רק שמעשיו של הנאשם לא כווננו נגד הנאשמת, אלא פעולותיו היו לטובת הנאשמת, מהנימוקים הבאים:

· מס רכוש הפקיד סכום של 2.5 מיליון ש"ח בחשבונה של הנאשמת, וסכום של 2.4 מיליון ש"ח הועבר לחשבונה של "ש.ק" (ראו לעיל סעיף 13). המקדמה הופקדה בחשבונה של הנאשמת בשתי פעימות וגם הסכום שהועבר לחשבונה של "ש.ק" נמשך בשני תשלומים.

הפקדה ראשונה בחשבונה של הנאשמת, בסך 1,500,000 ₪, בוצעה ב-3.5.04, ואילו המשיכה הראשונה, בסכום של 1,200,000 ₪, בוצעה ביום 20.5.04. כלומר, הסכום שהופקד נשאר בחשבונה של הנאשמת 17 יום, ולאחר העברת הסכום לחשבונה של "ש.ק", נשאר בחשבונה של הנאשמת סך של 300,000 ₪. עצם העובדה שהכספים נשארו בחשבון הנאשמת 17 ימים, סותרת את טענתה שהנאשם משך את הכספים מיד כאשר הופקדו, ובנוסף, הנאשמת נהנתה מכך שהמלוא הסכום הוחזק בידיה במשך 17 ימים וסכום של 300,000 ₪ נשאר בחשבון אף מעבר לכך.

לאחר שהועברה ההפקדה השנייה, ב-5.8.04, בסך 1,000,000 ₪, הועבר באותו היום לחשבונה של "ש.ק" סכום של 1,200,000 ₪. אין מקום לקבוע שהסכום שנמשך מעבר לסכום שהועבר ממס רכוש, בסך 200,000 ₪, נמשך מכספי ההפקדה הראשונה, מאחר שחלפו מעל ל-3 חודשים ממועד ההפקדה הראשונה ועד לביצוע המשיכה השנייה.

לכן מתוך כספי ההפקדה הראשונה של המקדמה נשאר סכום של 300,000 ₪ בידי הנאשמת. בכל מקרה, גם אם אקבל שהסכום של 200,000 ₪ שייך לכספי המקדמה, לכל הפחות סכום של 100,000 ₪ נשאר בידיה של הנאשמת.

· מס רכוש אישר לנאשמת פיצוי בסכום של 4.098 מיליון ₪, לכן לאחר העברת המקדמה לחשבונה של הנאשמת, נשארה יתרה של הפיצוי, בסך של כ-1.6 מיליון ש"ח. סכום זה עמד לזכותה של הנאשמת, ואם לא היה מתגלה מעשה המרמה, הנאשמת הייתה מקבלת אותו. כאמור, שמואל ופליקס פעלו לקבלת היתרה של הפיצוי, לאחר שהנאשם עזב את הנאשמת (שמואל-פרוטוקול 8.11.16, עמ' 130; קובי-פרוטוקול 5.12.17, עמ' 236).

מובן שאם לא היה מתגלה מעשה המרמה, קבלת היתרה של הפיצוי הייתה לטובת הנאשמת.

49.2. אין מחלוקת שהכספים אשר נמשכו מהנאשמת, בסך 2.4 מיליון ש"ח, הועברו לחשבונה של חברת "ש.ק", חברה שבעליה הם הנאשם וקובי, ומשם ל"כאוס", ש-"ש.ק" החזיקה במחצית ממניותיה.

"ש.ק" הייתה חברה בבעלותם של קובי והנאשם ואילו הנאשמת הייתה בבעלותם של פליקס ורחל, הוריהם של קובי והנאשם. הנאשם העיד כי (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 210):

"חברת אוטובוטיק/ש.ק. /כאוס, כל אלה ביחד כמקשה אחת קופה אחת, כסף אחד... מהמערכת שפינינו את ארז, שם הכספים הועברו במיליונים לטובת כאוס. הכל בידיעה. אבא שלי ידע על הכסף. ... משהו לא ידע איפה הכסף? למה לקחתי אלי לכיסי?..."

עדותיו של הנאשם בעניין זה נתמכת ביתר הראיות שהוצגו ויש לקבל אותה:

· קובי, אחד האחים, עזב את אוטובוטיק ועבר לנהל את "כאוס" (ת/28, עמ' 7; קובי- פרוטוקול 5.12.17, עמ' 217 ועמ' 224). אף אחד מבני המשפחה שהעידו לא טען שפליקס לא ידע על כך.

· הוכח שבעל המניות בנאשמת, פליקס, העביר כספים ל"כאוס" בסכומים גבוהים (קובי- פרוטוקול 5.12.17, עמ' 221), דבר המלמד על כך שפליקס לא התנגד להעברת כספים ל"כאוס", ולכן, לא היוותה העברת הכספים פעולה נגד האינטרסים של הנאשמת.

· הנאשמת טענה שפעילות הנאשם בכאוס לא הייתה ידועה לבעל המניות העיקרי בה, אביו של הנאשם, פליקס. לעומת זאת, הנאשם טען שהאב ידע על הפעילות וכי ההחלטה להקים את "ש.ק" כדי לרכוש חלק ממניותיה של כאוס, התקבלה במשותף עם האב וב"כ החברה, עו"ד יעקב דנאי (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 194 עד 195).

להוכחת טענותיו של הנאשם שפליקס ידע על הקמת "ש.ק" ואף תמך בכך, טען הנאשם שעו"ד דנאי חתום על מסמכי הקמה של "ש.ק", והוא עו"ד של פליקס ולא שלו (פרוטוקול 29.10.18, עמ' 239).

אמנם, פליקס נפטר בטרם הגשת כתב האישום, אך הנאשמת יכולה הייתה לסתור את טענותיו של הנאשם על ידי הצגת מסמכי ההקמה של "ש.ק" וזימונו של עו"ד דנאי לעדות. אכן, ב"כ הנאשמת הודיע שבכוונתו להזמין את עו"ד דנאי לעדות (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 226; פרוטוקול 29.10.17, עמ' 239), אולם בסופו של דבר, הצהיר לפרוטוקול (פרוטוקול 5.12.17, עמ' 263):

"אני אמרתי כמה פעמים ורציתי שעו"ד דנאי יגיע לעדות ושוחחתי איתו, האיש לא בקו הבריאות, הוא בגיל 85, הוא אמר לי "אתה רוצה שאני אבוא לבית משפט"? הוא לא בקו הבריאות להגיע לבית המשפט, לא בקו הבריאות להעיד פרק זמן ממושך, מה גם שאחיו נפטר לפני שבועיים, הוא היה שותף שלו."

ולשאלת בית המשפט, הודיע שהחליט לוותר על זימונו לעדות (פרוטוקול 5.12.17, עמ' 263).

ההלכה קובעת כי אם נמנע צד מהבאת ראיה רלוונטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק מכך שלו הובאה הראיה, היא הייתה פועלת נגדו (ע"פ 8140/11 סעד אבו עסא נ' מדינת ישראל, 3.9.15).

בסיכומיו טען ב"כ הנאשמת כי עו"ד דנאי בן 85 ואינו מסוגל להעיד, אולם, לא הובאה ראיה כי מצבו הרפואי של עו"ד דנאי אינו מאפשר לו להעיד ולמעלה מכך, כאשר הודיע ב"כ הנאשמת שעו"ד דנאי לא יוזמן לעדות, הוא תיאר שיחה איתו, ממנה עולה שאם הוא היה עומד על זימונו, עו"ד דנאי היה מתייצב לעדות. לכן, אין הסבר סביר מדוע עו"ד דנאי לא זומן לעדות. הוויתור על עדותו של עו"ד דנאי, אשר ליווה את פליקס במשך שנים רבות, כולל בתקופה הרלוונטית והיה מודע למערכת היחסים בין פליקס לנאשם, ויכול היה לשפוך אור על ידיעותיו של פליקס והסיבות למחלוקת

שהתעוררה בינו לבין הנאשם, פוגעת בטענות הנאשמת ומחזקת את טענות הנאשם, ומכך שעו"ד דנאי לא הוזמן לעדות, ניתן להסיק שעדותו הייתה פועלת נגד הנאשמת.

49.3. למרות טענותיהם החריפות של בני משפחתו של הנאשם נגדו (קובי, שמואל ואפילו אמו, הגב' רחל כהן), לא פעלה הנאשמת בשום צורה על מנת להשיב את הכספים שלטענה הוצאו על ידי הנאשם ממנה בניגוד להרשאה.

אני סבור שיש בעובדה זו כדי ללמד שבני המשפחה לא היו סבורים בזמן אמת שהעברת הכספים מהנאשמת ל"כאוס" הייתה מעשה חריג או בניגוד לסמכותו של הנאשם בנאשמת.

על כן, גם התנאי השלישי מתקיים.

50. נוכח האמור, השתכנעתי שהנאשמת אחראית למעשי האורגנים שלה, ולכן אני מרשיע אותה במיוחס לה בכתב האישום- 6 עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418, סיפא, לחוק; 6 עבירות של שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק; עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק; ועבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק.

פרק ז- טענות מקדמיות

51. הנאשמים טענו טענות מקדמיות, בהתאם לסעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, כדלקמן:

התיישנות: הנאשמת טוענת שמאחר שלא נערכו פעולות חקירה בעניינה, העבירה, אשר בוצעה בשנת 2004, התיישנה לגביה, עד אשר הוגש כתב האישום המתוקן ביום 2.12.15.

שיהוי: הנאשמים טוענים שהמאשימה נקטה בשיהוי קיצוני בכך שעיכבה את הגשת כתב האישום נגדם תקופה לא סבירה (נגד הנאשם הוגש כתב האישום ב-2013 ונגד הנאשמת ב-2015).

אכיפה בררנית: הנאשמים טוענים שבכך שלא הוגש כתב אישום גם נגד ואסל, בכר, אהרונב, אלקבץ וחברות נוספות לגביהן נטען שעברו עבירה דומה- "עמק אילון", "עונות מודל", לגביהן, לטענת הנאשמים, היה אותו מסד עובדתי, נקטה המאשימה באכיפה בררנית.

היעדר הליך הוגן והגשת אישום פלילי העומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית: הנאשמת טוענת שהנימוק היחידי להעמדת הנאשמת לדין הינו כפי המופיע בבקשה מיום 8.9.2015: "**הרשעת החברה נחוצה לצורך אפשרות גביית הסכומים שהתקבלו במרמה...**"; ההליך הפלילי אינו עוסק בצורך או ביכולת המדינה לגבות כספים. לצורך כך קיימים הליכים אזרחיים; הערכת המאשימה לפיה תצא עם ידה על התחתונה במסגרת ההליכים האזרחיים, אסור שתהווה נימוק להגשת אישום פלילי ומהווה התנהגות נפסדת וקיצונית מצד המאשימה, ופגיעה בעקרונות יסוד של צד והגינות.

מחדלי חקירה: הנאשמת טוענת שקיימים מחדלי חקירה והם: לא נחקרו פליקס ורחל כהן; לא נבדקו טענות אלקבץ בחקירתו שהנאשם גנב כספים מהנאשמת ללא ידיעת הבעלים; לא הוצאו פלטי חשבון של הנאשמת.

52. ביחס לטענת ההתיישנות:

אין ממש בטענת הנאשמת. התלונה הראשונה הוגשה על ידי בן סימן טוב ב- 25.1.05 (ת/13), אז לא ידע הוא על תביעת הנאשמת בשל נזקי ההצפה, כך גם לא מופיע עניין הדמיון לתביעה בגין נזקי ההצפה במסמך שהנפיק בן סימן טוב ב-30.8.07 (נ/9). רק ב- 10.9.08 הגיש בן סימן טוב תלונה (ת/14), הכוללת את שומת הנזקים בגין נזקי ההצפה (נ/3), בהסתמך על ממצאיו מיום 6.2.08 (ת/15).

לאחר מכן התקיימה חקירה, ועיון בתיק מלמד שנערכו פעולות חקירה לא מעטות, עד ל-18.5.09, עת נחקר הנאשם (ת/29) (ראו: ת/4 עד ת/6, ת/17, ת/21 עד ת/26, ת/28 עד ת/33, נ/1, נ/2 ו-נ/14 עד נ/16). הוצגה גם פעולת חקירה אחת מ-21.8.11 (ת/34).

אין מקום להבחין בין פעולות החקירה בעניינה של הנאשמת והנאשם, מאחר שאלקבץ והנאשם פעלו בשם הנאשמת, כל פעולת חקירה שנעשתה בעניינו של הנאשם, היא גם בעניינה של הנאשמת.

נוכח האמור ומאחר שכתב האישום נגד הנאשמת הוגש ב-2.12.15, העבירות לא התיישנו.

53. ביחס לטענת היעדר הליך הוגן והגשת אישום פלילי העומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית:

כמפורט לעיל, אחת המטרות של הרשעת תאגיד, היא חילוט הכספים שצמחו לו ממעשה העבירה (ע"פ 3027/90 חברת מודיעים בינוי ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל, 8.8.91).

לכן, לא ניתן לומר שהשיקול שלא להגיש כתב אישום נגד הנאשמת, כאשר המאשימה סברה שהיא אינה פעילה וחסרת רכוש, אינו סביר. לעומת זאת, כאשר לתאגיד יש נכסים, מתקיימות נסיבות המצדיקות הגשת כתב אישום נגד התאגיד. לכן, אין פסול בכך שהוגש כתב אישום נגד הנאשמת כאשר נודע למאשימה שיש לה נכסים, במטרה לשמור על האינטרס הציבורי ולנסות לגבות חלק מהכספים שהוצאו במרמה מהמדינה, ואין בכך כדי לפגוע בהיות ההליך הוגן ואין הדבר עומד בניגוד לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

נוכח האמור, אני דוחה את טענת הנאשמת.

54. ביחס לטענה למחדלי חקירה: גם אם אקבל את טענת ב"כ הנאשמת שפעולות החקירה שלא בוצעו מהווים מחדלי חקירה, אין במחדלי החקירה הנטענים כדי להשפיע על תוצאות ההליך.

ההלכה קובעת כי (ע"פ 3578/11 צבי סטרוק נ' מדינת ישראל, 31.8.2012):

"הלכה היא, כי עצם קיומם של מחדלי חקירה אין בהם, כשלעצמם, כדי להביא לזיכויו של נאשם. על בית המשפט ליתן דעתו לשאלה, האם חרף קיומם של מחדלי החקירה, הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו, ועד כמה נפגעה יכולתו של הנאשם להתגונן מפני האשמה המיוחסת לו".

במקרה זה, הונחה תשתית ראייתית מספקת (כפי שפורט לעיל), ולא נפגעה הגנתה של הנאשמת, בוודאי שלא בצורה שיש בה כדי לשנות את תוצאות ההליך, מהנימוקים הבאים:

54.1. ביחס לטענה שפליקס ורחל לא נחקרו: אינני סבור שאם היו פליקס ורחל נחקרים, היה בכך כדי לשנות את תוצאות ההליך.

ביחס לפליקס- רחל העידה שהוא לא היה כשיר למתן עדות במועד התפתחות החקירה (2008 - 2009) (פרוטוקול 5.12.17, עמ' 210). בכל מקרה, גם אם היה פליקס מעיד שהוא לא הסכים להעברת הכספים ל"כאוס" ואפילו אם הייתי מקבל את עדותו, לא היה בכך כדי להשפיע על תוצאות ההליך (ראו לעיל פרק ו').

רחל העידה בפני ביהמ"ש, ולא היה בעדותה כדי לסייע לנאשמת.

כמו כן, הנאשמת יכולה הייתה להציג עדות חלופית לעדותו של פליקס, עדות מטעם עו"ד דנאי, כדי להוכיח את טענותיה בקשר לידיעתו או חוסר ידיעתו של פליקס בקשר למעשי הנאשם והתייחסותו של פליקס ל"ש.ק" ו"כאוס", דבר ממנו היא נמנעה.

54.2. לעניין הטענה שלא הונפקו דפי חשבון של הנאשמת ולא נבדקה הטענה שהנאשם גנב כספים מהנאשמת: דפי החשבון הרלוונטיים של הנאשמת הוצגו על ידה, והוכח שהנאשם העביר כספים ל"כאוס" דרך "ש.ק". כמפורט לעיל, אין בכך כדי להביא לזיכוי של הנאשמת.

גם אם הייתה הנאשמת מציגה דפי חשבון נוספים, בהם היא הייתה מוכיחה שהנאשם גנב כספים מהנאשמת לאורך השנים (או שהדבר היה מוכח בדרך אחרת), לא היה בכך להשפיע על תוצאות ההליך, משום שכתב האישום מתייחס רק לתביעת הפיצויים.

כמו כן, לא ברור מדוע טוענת הנאשמת שהיא הצליחה להשיג את דפי החשבון במועדים הרלוונטיים להעברות הכספים ולא הצליחה להשיג דפי חשבון אחרים, ואם כך הדבר, היה על הנאשמת לתמוך טענתה בראיות, כגון עדות מטעם הבנק, באמצעותו הייתה היא מוכיחה שהיום לא ניתן להנפיק דפי חשבון שניתן היה להנפיק ב-2009.

נוכח האמור, למרות שהיו מספר מחדלי חקירה, הם אינם מהותיים להליך, לא היה בהם כדי להשפיע על תוצאות ההליך ובוודאי שהם לא יורדים לשורשו של ההליך.

פרק ז(1)- הגנה מן הצדק - אכיפה בררנית

55. המסגרת הנורמטיבית:

אכיפה בררנית היא העמדה לדין של חלק מהמעורבים באירוע פלילי, למרות הזהות בנסיבות ובמעשים בינם לבין אחרים (רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' יוסי יוסף ורדי, 31.10.18, להלן: "**פס"ד ורדי**):

"הפליה בהעמדה לדין פלילי היא מצב עניינים בו פעולות ומחדלי רשויות האכיפה הביאו לכך כי רק חלק מהמעורבים במעשה הפלילי הועמדו לדין, וזאת על אף שזהות נסיבותיהם ומעשיהם של כל המעורבים מצדיקים הגשת כתב אישום נגד כולם."

שאלת החלת הגנה מן הצדק, נעשית במבחן תלת שלבי (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ', 31.3.05):

"שאלת החלתה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים: בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שנקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, ... בתוך כך עשוי בית-המשפט לייחס משקל, בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם; לעוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו; ... למידת

האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום-לב. ... בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום. ...".

וראו גם (עפ 7621/14 אהרן גוטסדינר נ' מדינת ישראל, 1.3.17):

"ברם, בכך לא סגי. כפי שצוין לעיל, על פי המבחנים שנקבעו בעניין בורוביץ, בשלב הראשון יש לאמוד את עוצמת הכשלים שנפלו בניהול ההליך. עם זאת, בהתאם לשינוי הדוקטרינרי שחל בהגנה מן הצדק והרחבתו יש לבדוק האם, ככלות הכול, בנסיבות בהן הוגש כתב האישום נפגעה תחושת הצדק וההגינות: "מוקד הבחינה הוסט מהתנהגות הרשות אל עבר מצבו של הנאשם על רקע נסיבות ההליך. נקבע שמטרתה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים" ... אין להיעצר בשלב הראשון של המבחנים שנקבעו בעניין בורוביץ, וכי יש לבחון אף את השלב השני: "האם נפגעה תחושת הצדק וההגינות המשפטית"? ...

... עדין, יש לעבור לשלב הבא, בחינת הסעד המבוקש. דהיינו איזה תרופה הולמת את נסיבות המקרה. זהו השלב השלישי והאחרון של המבחנים שנקבעו בפסיקה להגנה מן הצדק. בהקשר זה, יש לציין כי התוצאה לפיה מי שביצע עבירות של זיוף, מרמה וכזב, הצגת מצג שווא בהיקף זה יסתיים בלא משפט וללא ענישה, רק מפני שגורמים אחרים, בכירים ככל שיהיו, לא הועמדו לדין על מחדלים בעלי אופי אחר הינה תוצאה מרחיקת לכת. הייתי אומר כי תוצאה כזו תפגע בתחושת הצדק ובאינטרס הציבורי בצורה קשה ביותר. ...".

ניתן להעלות טענת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, גם כאשר ההפליה בהעמדה לדין אינה נובעת ממעשה זדון של הרשויות, אלא כאשר הדבר נובע מרשלנות או טעות (פס"ד ורדי):

"עם זאת, אין זה מן ההכרח כי הפליה בהעמדה לדין תיעשה כתולדה של כוונת מכוון. ...

הנה אפוא, פסיקת בית משפט זה בעשור החולף - למן הלכת בורוביץ' ועד לאחרונה בפרשת גוטסדינר - שבה על עמדתה העקבית ולפיה דוקטרינת ההגנה מן הצדק ככלל, והטענה לאכיפה מפלה בפרט - אינן מוגבלות בקיומו של מניע פסול העומד בבסיס פעולת הרשות. ...".

אולם, לא בכל מקרה של הפליה בהעמדה לדין, התוצאה תהא ביטול כתב האישום, אלא יש לבחון כל מקרה לגופו, וכאשר הפגם אינו נובע מהתנהלות זדונית של הרשויות, רק במקרים נדירים וחריגים, תקום לנאשם הגנה מן הצדק (פס"ד ורדי):

"ודוק, משמעות הדברים היא כי ניתן עקרונית, לראות במחדלי הרשות, או במעשיה הרשלניים משום 'פגם', אשר יש בו כדי לפתוח את שערי המבחן התלת-שלבי שנקבע בהלכת בורוביץ'. ... בקשר לכך יש לשים אל לב, כפי שנקבע עוד בפרשת בורוביץ', כי יש להעניק משקל בשלב השני גם לעובדה כי הרשות פעלה בתום-לב, ללא מניע פסול, או כוונת זדון. מטבע הדברים, התוצאה תהא שרק מקרים נדירים וחריגים בהם נטענה טענה לאכיפה מפלה שאיננה תוצאה של כוונת זדון יקימו לנאשם הגנה מן הצדק."

56. **בעניינו**, כאמור, הנאשמים טוענים שהמאשימה נקטה באכיפה בררנית בכך שלא הוגש כתב אישום נגד ואסל, בכר, אהרונוב, אלקבץ וחברות נוספות לגביהן נטען שעברו עבירה דומה - "עמק אילון", "עונות מודל". עוד מפנים הנאשמים לכך שלא הוגש כתב אישום נגד עובד מס רכוש, **שפנר**, אשר אישר את השומות של וסאל.

אני סבור שיש להבחין בין עניינם של ואסל, בכר, אהרונוב, שפנר, "עמק אילון" ו"עונות מודל", לעניינו של אלקבץ.

57. לא הוכח בפניי שהמאשימה הפלתה בין הנאשמים בכך שלא הגישה כתב אישום נגד **שפנר, ואסל, בכר, אהרונוב, "עמק אילון" ו"עונות מודל"** (חברות שגם הן נפגעו בפיגוע).

לגבי **שפנר**: לא הובאו ראיות כלשהן לעבירות שעבר, למעט חשדות ושמעות ששמע בן סימן טוב.

לגבי **אהרונוב**: אין ספק שהמסמך של אהרונוב (ת/1) הוכן בצורה לא מקצועית ורשלנית. שמאי סביר לא יכין הערכת נזק ללא ביקור במקום, תוך הסתמכות עיוורת על נתונים שהוא מקבל מהניזוק, ללא שום בדיקה ואימות. אולם, לא הוצגו בפני ראיות כי עמדה בפני הפרקליטות ראייה שאהרונוב ידע שטענות הנאשמת בקשר לנזקים שנגרמו הן כוזבות, כי מסמכי ההסכמות מזויפים ואת השימוש שמתכוונת הנאשמת לעשות במסמך שמסר לה. לכן, אינני סבור שהוכח שהחלטת הפרקליטות שלא להגיש נגד אהרונוב כתב אישום היא רשלנית או מוטעית.

לגבי **בכר**: גם מסמך הערכת הנזקים שהכין בכר (ת/19) הוכן בצורה לא מקצועית ורשלנית. תפקידו של בכר היה לבחון אם הנזקים שנטענו על ידי הנאשמת סבירים, אך בכר קיבל את הנזקים שנטענו על ידי הנאשמת, תוך הסתמכות עיוורת על מסמכי ההסכמות, כרטיס החו"ז של הנאשם בנאשמת (נ/5) והמסמך של אהרונוב (ת/1), ללא בחינה מקצועית. בכר קיבל לידי את ת/2, נ/5 ו-ת/1, שכלל הנראה האמין בנכונותם, ובנה את חוות דעתו ללא בדיקה מקצועית כלשהי, אלא בהסתמך בעיניים עצומות על המסמכים הנ"ל. לא הוכח שהפרקליטות טעתה או התרשלה בכך שהחליטה שלא להגיש כתב אישום נגד בכר.

לגבי **וסאל**: וסאל הגיש חוות דעת (ת/20) תוך הסתמכות על חוות דעתו של בכר, ללא שום בדיקה. ספק בעיני אם וסאל פעל בצורה מקצועית ואף נראה שהתנהלותו הייתה רשלנית. אולם, מלבד טענות שטענו הנאשמים בעלמא, על קשרים מושחתים של וסאל עם גורמים שונים במס רכוש, לא הוצגה ראייה לביצוע עבירות פליליות על ידי וסאל. לכן, גם בעניינו של וסאל, אינני סבור שהוכח שהפרקליטות טעתה או התרשלה בכך שהחליטה שלא להגיש כתב אישום. כך, אין בחשדות של מבקר אגף מיסוי מקרקעין, המוזכרים במכתב של בן סימן טוב (נ/7), או בעצם העובדה שוסאל נחקר תחת אזהרה על ידי המשטרה, כדי להוות ראיה לעבירות פליליות של וסאל, ובוודאי שאין בהן כדי להוות ראיה לזהות בנסיבות ומעשים בין וסאל לנאשמים.

לגבי **"עמק אילון" ו"עונות מודל"**: לא הוצגו לי ראיות כלשהן לעבירות פליליות שנעברו על ידי שתי החברות, למעט חשדות של בן סימן טוב. יש לזכור שלאחר הגשת התלונה הראשונה על ידי בן סימן טוב נגד הנאשמת, ב-2005 (ת/13), לא הוגש כתב אישום נגד הנאשמים. רק כאשר הציג בן סימן טוב למשטרה את ההשוואה עם נזקי ההצפה והפיצוי שקיבלה הנאשמת עקב כך, בהודעתו במשטרה ב-2008 (ת/14), התקדמה החקירה שבסופה הוחלט להגיש כתב אישום נגד הנאשם ולאחר מכן נגד הנאשמת.

כמו כן, הצדדים הסכימו שהתביעה של "עונות מודל" הוגשה בסכום של כ-315,000 ₪ ואושרה בסכום של 145,000 ₪ (פרוטוקול 24.1.17, עמ' 164). על פי מכתבו של בן סימן טוב לאהרון אליהו, מיום 26.2.08 (נ/10), תביעת "עמק אילון" בקשר לפיגוע מסתכמת בכ-7,000 ₪.

אין זהות נסיבות ומעשים בין תביעת הנזקים בגין הפיגוע של "עמק אילון" ו"עונות מודל" לזאת של הנאשמת, נוכח ההבדל בסכומי התביעה ועוצמת הראיות (לא הוצג לי שהיו קיימות ראיות חזקות כמו הראיה שעמדה נגד הנאשמים-הזהות הכמעט מוחלטת בין תביעת הפיצויים לנזקי ההצפה). לכן, גם בעניינן של שתי החברות הנ"ל לא הוכח שהפרקליטות טעתה או התרשלה בכך שהחליטה שלא להגיש כתב אישום נגדן.

58. בעניינו של **אלקבץ**: בשלב קבלת ההחלטה על ידי הפרקליטות, היו בידיה ראיות כי לכאורה אלקבץ מעורב בכל המיוחס לנאשמים וכי אלקבץ היה מי שהגיש את תביעת הפיצויים, היה מעורב בהכנת מסמכי ההסכמות ובקשר עם

המעריכים, ונראה שדי בכך כדי להצדיק הגשת כתב אישום נגדו. לכן, אניח, לצורך הדיון בבקשת הנאשמים לאכיפה בררנית, כי עצמת הראיות נגדו הייתה כפי עוצמת הראיות נגד הנאשמים (מובן שייתכן שאם היה מוגש כתב אישום נגד אלקבץ, היה מסתבר שלא כך הדבר).

המאשימה מאשרת שהיו ראיות נגד אלקבץ בעוצמה גבוהה, לכך שהוא ביצע את העבירות ביחד עם הנאשם, אך לטענתה, פרקליט המחוז החליט שלא להעמידו לדין משום שאלקבץ עשה את העבירות בהנחיית הנאשם, הוא לא קיבל כספים ומצבו הרפואי אינו תקין (פרוטוקול 6.3.16, עמ' 48).

על פי עדותו של אלקבץ, ב-2012 נערך לו שימוע, בו הוא לא השתתף, אלא עורכת דין מטעמו, לה הוא מסר מסמכים שהוא היה חולה סרטן משנת 2008, אך אינו יודע אם המסמכים נמסרו לפרקליטות (פרוטוקול 8.11.16, עמ' 154).

כאמור, הפליה בהעמדה לדין קיימת כאשר קיימת זהות במעשיהם ונסיבותיהם של המעורבים.

גם אם קיימת זהות במעשיהם של הנאשם ואלקבץ, **אין זהות בנסיבותיהם**. פרקליט המחוז החליט להגיש כתב אישום נגד הנאשם ולא נגד אלקבץ, בשל 3 הבדלים בנסיבותיהם, כמפורט לעיל. שלושת ההבדלים בין הנאשם לאלקבץ (שהנאשם הנחה את אלקבץ, אלקבץ לא קיבל כספים ממעשה המרמה, ומחלת הסרטן של אלקבץ) הם רלוונטיים לשיקול אם להעמיד לדין אם לאו ולכן אין זהות נסיבות בין הנאשם לאלקבץ.

די במסקנתי שאין זהות בנסיבותיהם של אלקבץ והנאשם כדי לדחות את הטענה לאכיפה בררנית. למרות זאת, אבחן את הפגיעה בתחושת הצדק.

אמנם, בהנחה שאלקבץ מעורב במעשה הזיוף והמרמה ביחד עם הנאשם (ואני חוזר ומדגיש, מאחר שלא הוגש כתב אישום נגד אלקבץ, לא ניתן לקבוע זאת), אי הגשת כתב אישום נגד אלקבץ, פוגעת בתחושת הצדק. אולם, נוכח מעמדו של אלקבץ בנאשמת, העובדה שלא נהנה מפירות המרמה ומצבו הרפואי, אין מדובר בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, אשר די בה לשקול לבטל את כתב האישום נגד הנאשמים או מי מהם, דבר הפוגע באינטרס הציבורי להעמיד לדין מי שהוציא במרמה מקופת המדינה סכום של 2.5 מיליון ₪, והתכוון להוציא עוד כ-1.6 מיליון ₪.

59. נוכח האמור, לא חלה ההגנה של אכיפה בררנית בעניינם של הנאשמים.

פרק ז(2) - הגנה מן הצדק - שיהוי

60. **המסגרת הנורמטיבית:**

ההלכה קובעת שגם טענת שיהוי היא טענה שיכולה לעורר הגנה מן הצדק, אף אם לא הוכחה כוונת זדון מצד המאשימה. ראו (פס"ד ורדי):

"ההצדקות והטעמים הנ"ל, לפיהם אין לנעול דלת בפני טענה לקיומה של הגנה מן הצדק, בגין אכיפה שאין מאחוריה כוונת זדון, יפים גם לגבי עילת השיהוי בהגשת כתב האישום, ולמעשה לגבי כל התנהלות רשלנית של הרשות - המעוררת פגיעה בתחושת הצדק שנעשה לנאשם. כפי שצוין לעיל, בבסיס דוקטרינת ההגנה מן הצדק ניצבת אמת מידה עיקרית שהיא תוצאתית - מידת הפגיעה בתחושת הצדק וההגינות."

על מנת שיהיה מקום להחיל הגנה מן הצדק עקב שיהוי, על בית המשפט לבחון (פס"ד ורדי):

"... סבורני כי במקרים חריגים תיתכן הכרה בתחולתו של עקרון ההגנה מן הצדק, מחמת חלוף זמן משמעותי בהגשת כתב האישום, וזאת בהתקיים התנאים דלהלן:

(א) משך הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה הוא משמעותי; (ב) הפגיעה בהגנתו של הנאשם, בחירותו ובנסיבות חייו האישיות, עקב השיהוי בהגשת כתב האישום, היא מממשית ומוחשית; (ג) אין בנמצא טעם מניח את הדעת להתנהלות זו של הרשות מחמת מורכבות ההליך, ניהול החקירה, או עומס מכביד."

בין השאר צריך להביא בחשבון את השיבוש באורחות חייו של הנאשם (פס"ד ורדי):

"ואכן, לצד ערכי המהות בדבר האינטרס הציבורי בהעמדתו לדין של העבריין, ומתן אורך רוח לרשויות החקירה לבצע את מלאכתן בהתאם לשיקוליהן ולמורכבות העבירה - אין להקל ראש באפשרות כי חלוף זמן משמעותי בהעמדה לדין יביא לשיבוש באורחות חייו של הנאשם, ואף יביא לפגיעה בהגנתו - בגין אובדן ראיות והיטשטשות זיכרונם של עדים רלבנטיים."

וכאשר סבור בית המשפט שנפל שיהוי מכביד, יש לבחון בהתאם למבחן התלת שלבי אם זכאי הנאשם להגנה מן הצדק (פס"ד ורדי):

"מקום בו מצא בית המשפט כי השיהוי שנפל בעניינו של נאשם הוא אכן מכביד, בהתאם לשיקולים הנ"ל - עליו לבחון האם עומדת לו ההגנה מן הצדק, בהתאם למבחן התלת-שלבי לתחולתה של הדוקטרינה, ובשים לב לשפע הסעדים העומדים לרשות בית המשפט, מקום בו מצא להורות על תחולתו של עקרון ההגנה מן הצדק."

61. בעניינו, העבירה בוצעה בשנת 2004, החקירה המהותית, לאחר שנתגלתה הזהות הכמעט מוחלטת בין נזקי ההצפה לתביעת הפיצויים, החלה בשנת 2008 ורובה הסתיימה בשנת 2009.

כתב האישום נגד הנאשם הוגש ב-13.10.13 וכתב אישום מתוקן, נגד הנאשמים הוגש ב-2.12.15.

62. לגבי **הנאשם**: כתב האישום נגד הנאשם הוגש ב-13.10.13. הראיה העיקרית נגד הנאשם נמסרה למשטרה על ידי בן סימן טוב ב-10.9.08 (ת/14) והחקירה נמשכה במשך שנת 2009.

הגשת כתב האישום ב-2013 מהווה שיהוי, אך לגבי התקופה עד אמצע שנת 2009, יש הסבר מניח את הדעת - שלא הוצגו די ראיות לקידום התיק. יתרת התקופה, מ-2009 עד 2013, אינה מהווה שיהוי חריג באופן קיצוני עד כדי כך המצדיק ביטול כתב האישום.

גם אם הייתי מגיע למסקנה שיש לנאשם הגנה מן הצדק בשל הזמן שחלף ממועד האירוע עד למועד הגשת כתב האישום, הרי שאינני סבור שמקרה זה מצדיק ביטול כתב האישום, אלא התחשבות בחלוף הזמן בשלב גזירת הדין (ס' 40א(10) לחוק), ראו (ע"פ 7621/14 אהרן גוטסדינר נ' מדינת ישראל, 1.3.17):

"... מהו הסעד המתבקש אפוא? לדעתי התשובה נמצאת בהתחשבות בטענות המערערים בעניין הגנה מן הצדק ביחס לגזר הדין בלבד ... שונים הדברים ביחס לעניין העונש. כאן, הפגיעה בתחושת הצדק דורשת פתיחות לשמיעת הטענה ואף לקבלתה במקרה המתאים ובמידה הראויה. יש לתת ביטוי לכך אך אין להגזים. מסקנה זו עשויה להיות יפה לכל אחד מהנאשמים אך המידה תבחן נאשם ונאשם על פי מעשיו. ... מהו השימוש הראוי? התשובה לכך מצויה בנסיבות הקונקריות של כל נאשם ונאשם. יש לבדוק את הטענות המסוימות של הגנה מן הצדק, לברר עד כמה הן בעלות

עוצמה ובהתאם לערוך שקלול מחדש לעניין גזר הדין ביחס לכל מערער."

63. לגבי **הנאשמת**: כתב האישום המתוקן הוגש נגד הנאשמת ב-2.12.15. מאחר שהנאשמת הייתה חברה לא פעילה מאז שנת 2005 (פרוטוקול 6.9.17, עמ' 215), השיהוי בהגשת כתב האישום לא שיבש את עבודתה או פעילותה.

הנאשמת טוענת שהשיהוי בהגשת כתב האישום פגע בהגנתה, במיוחד בכך שפליקס נפטר. אך אינני סבור שכך הדבר. פליקס נפטר ב- 2011 (פרוטוקול 8.11.16, עמ' 130), כלומר סמוך לסיום חקירת המשטרה ועל פי עדותה של רחל, חלה באופן שלא היה מאפשר לחקור אותו כבר סמוך ל-2005 (עדותה של רחל, פרוטוקול 5.12.17, עמ' 210), לכן, אינני סבור שחלים המבחנים שנקבעו בדין לתחולת הגנה מן הצדק בשל שיהוי.

64. נוכח האמור, אינני סבור שקמה לנאשמים הגנה מן הצדק גם לא בשל טענת שיהוי.

התוצאה

65. לאור כל האמור, לאחר שהוכח בפניי מעל לספק סביר המיוחס לנאשמים בכתב האישום, אני מרשיע את שני הנאשמים בעבירות המיוחסות להם: 6 עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418, סיפא, לחוק; 6 עבירות של שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק; עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק; ועבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ט, 06 ינואר 2019, בנוכחות הצדדים.

עמית כהן, שופט